Autoare: KAY CLIFFORD
Titlu original: *A TEMPORARY AFFAIR*
Titlu românesc: LEGĂTURĂ TEMPORARĂ
Traducător: Mihnea Columbeanu
Data finalizării traducerii:

Majorca este o insulă foarte romantică, iar Jake Sanders era un bărbat frapant de atrăgător, aşa că n-a fost de mirare că Emma Porter s-a îndrăgostit, când s-a dus acolo să lucreze pentru el – după ce şi-au învins ostilitatea iniţială. Dar Joseph dăduse de înţeles, dureros de clar, că deşi îl atrăga, în ultimă instanţă nu-l interesa decât o legătură pe termen scurt. Şi, întrucât acelaşi lucru era valabil şi pentru prietena lui, seducătoarea actriţă Celia Manners, ce şanse de succes mai avea Emma?

— Nu e decât un scrib care exploatează sexul. Scriitorii ca surorile Brontë, Jane Austen sau Tolstoi vorbesc despre *iubire* – pe când Janess nu scrie decât despre poftele carnale.

— Pe care tu nu le-ai simţit niciodată, cred?

— Asta n-are nicio importanţă. Nu despre viaţa *mea* sentimentală discutăm aici.

— Ai aşa ceva? întrebă el pe un ton ironic. Mira-m-aş...

— Cum vă premiteţi să spuneţi aşa ceva? Nu ştiţi nimic despre mine!

— Ştiu destul ca să-mi dau seama ce vederi înguste ai.

— Nu cred că am vederi înguste numai pentru că dispreţuiesc exagerările şi minciunile lui Drake Janess.

— Care minciuni?

— Scenele lui de dragoste. Nicio femeie obişnuită nu atinge extazul eroinelor lui.

— De unde ştii? Singură ai recunoscut că eşti virgină!

Neavând ce să-i răspundă, Emma se înroşi. Totuşi, nu voia să cedeze.

— Şi de unde ştiţi *dumneavoastră* ce simt femeile?

— Îmi spun chiar ele – şi pot să văd şi cu ochii mei. Uite-aşa! adăugă, cuprinzând-o rapid în braţe şi lăsându-şi gura peste a ei.

Într-o clipă, Emma deveni conştientă de trupul lui aproape gol, acoperit numai de slipul sumar. Muşchii fermi ai coapselor i le apăsau pe ale ei, iar gura-i era caldă şi poruncitoare, în timp ce-i despărţea buzele cu forţa. Emma încercă să se împotrivească dar, în ciuda mâniei,

reacţionă instinctiv, iar Jake, devenind conştient de acest lucru, o sărută şi mai insistent, şi mai intim. Niciodată nu mai fusese sărutată cu asemenea iscusinţă şi înmtensitate. Mâinile lui îi atingeau sânii, mângâi**ndu-**i uşor până se întăriră, cu sfârcurile furnicate de senzaţii pe care Emma niciodată nu le mai cunoscuse. O podidi dorinţa, iar picioarele i se înmuiară. Ar fi vrut ca Jake **s-**o sărute la nesfârşit şi fu copleşită când îi dădu brusc drumul, făcând un pas înapoi.

— Cred că te-am convins! spuse el triumfător.

Îl privi încruntată.

— În cel mai reprobabil mod, domnule Sanders. Nu aveaţi niciun drept să mă atingeţi. Mă aflu aici în calitate de bucătăreasă – nimic mai mult!

— Nicio grijă, n-am de gând să-ţi schimb statutul. Dacă şi-n pat eşti la fel de stângace ca la bucătărie…

— Cum vă permiteţi! Poate că-mi lipseşte experienţa, dar…

— Îţi lipseşte atât de amarnic, încât ar fi mai bine să citeşti Mickey Mouse!

Emma se încruntă şi mai furioasă. Dacă n-ar fi fost şeful ei, i-ar fi tras o palmă – aşa, să-i şteargă zâmbetul ăla impertinent de pe buze! Dar, înainte de a găsi o replică potrivită, Jake ieşi pe terasă, făcâ**ndu-**se nevăzut.

Însă durerea comentariilor lui rămase prezentă. Emma ştia că o sărutase numai pentru a-şi dovedi cuvintele, dar reacţia ei pasională o avertizase asupra pericolului inerent unei asemenea situaţii. Nu îndrăznea **s-**o lase să se mai repete. Nu fiindcă n-ar fi vrut, ci pentru că o dorea prea mult.

Dracu' să-l ia pe idiotul de Drake Janess! Dacă n-ar fi fost el, nimic nu **s-**ar fi întâmplat!

Îşi duse mâinile la buze. Peter nu reuşise niciodată **s-**o excite astfel. Nici nu o sărutase atât de intim. Dar cel puţin sărutările lui însemnaseră ceva, ceea ce nu se putea spune şi din partea lui Jake Sanders.

Toate personajele din această carte există numai în imaginaţia autoarei, şi nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleaşi nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, şi toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

Pentru iubitul meu Michael, cu care am o legătură foarte

permanentă!

Capitolul 1

Emma Porter îşi încheie centura de siguranţă şi încercă să se relaxeze, în timp ce Boeingul 737 îşi încălzea motoarele pentru decolare. Cum niciodată înainte nu mai zburase, emoţia îi era însoţită de nervozitate. Dar, după câteva minute, fascinaţia de a fi pornit spre Majorca o făcu să uite de orice teamă, şi se rezemă de spătar, savurând zborul.

Numai când stewardesa împărţi ziarele zilei, neliniştea îi reveni. Exemplarul din „*The Times*” îi reaminti de avertismentul familiei că o căuta cu lumânarea, acceptând o slujbă despre care ştia atât de puţin. Dar era prea târziu ca să se răzgândească. Decizia luată în grabă de a găsi pentru o casă întreagă de mâncăi cu gusturi rafinate nu-i lăsase timp să regrete.

Totuşi, măcar pentru următoarele două ore, avea vreme berechet, iar temerile i se înteţiră, pe când se întreba cum urma să facă faţă în următoarele luni.

În timpul puiului aţos şi al salatei fleşcăite care treceau drept cină, nimeriră într-un gol de aer, iar Emma uită imediat de slujbă, ocupată să nu piardă ceea ce tocmai mâncare. Din păcate, nu avu sorţi de izbândă, iar după ce turbulenţa rămase în urmă, arăta şi se simţea îngrozitor.

Îndreptându-se cu paşi şovăitori spre toaletă, se spălă pe faţă şi încercă să-şi cureţe rochia mototolită şi pătată. În ce hal ajunsese! Părul ei de un castaniu bogat, în mod normal plin de vitalitate, îi atârna lăţos pe umeri, şi oricât de viguros şi-l pieptănă, luciul refuză să-i revină.

Scoţându-şi ochelarii cu rame roz, se studie în oglindă cu o privire mioapă. Ochii ei îndepărtaţi, de culoare căprui-deschisă, îşi pierduseră toată frumuseţea, încercuiţi de rimelul întins care se desprinsese de pe gene. Deşi îi frecă înnebunită cu un şerveţel de hârtie umed, fără un demachiant propriu-zis îi era imposibil să şteargă toate urmele de fard, astfel încât arăta ca un ursuleţ panda!

În timp ce-şi aplica din nou ruj pe gura mică şi cu buze pline, îşi dori pentru a milioana oară să fi fost mai înaltă cu o jumătate de cap. La statura ei de numai un metru şi cincizeci şi doi de centimetri, îi era imposibil să arate încrezătoare şi sigură pe sine.

Cu un oftat, îşi netezi caftanul peste şoilduri. Croiala largă a

acestuia nu lăsa să se ghicească trupul perfect proporţionat pe care-l acoperea, şi nici materialul n-o avantaja. O culoare mai vie decât acele tonuri discrete de maro s-ar fi potrivit mai bine cu tenul ei măsliniu, dar autoritara vânzătoare de la Harrods reuşise s-o convingă de contrariul.

În timp ce se întorcea la locul ei, vecina de călătorie – o femeie vârstnică, pe nume doamna Grant – o privi cu bunătate.

— Acum arăţi mult mai bine, draga mea.

— Aş vrea să mă şi simt la fel, se strâmbă Emma. Nu mi-ar strica să fac o baie şi să mă schimb.

— Vei fi în Paguera cam la o oră după aterizare, o consolă doamna Grant.

Zece minute mai târziu, avionul atinse pista aeroportului Palma. Era nouă şi jumătate, iar Emma nu vedea decât luminile oraşului licărind pitoresc pe fundalul de satin negru al cerului, sub strălucirea lunii pline.

Voinic şi bronzat, domnul Grant îşi întâmpină soţia în timp ce aceasta ieşea împreună cu Emma din vamă, şi când porniră spre ieşire, doamna Grant o privi cu teamă.

— Eşti sigură c-ai să te descurci singură? Poate ar fi mai bine să rămânem cu dumneata până vine cineva să te ia?

— Sunteţi foarte amabili, dar nu e nevoie. Voi avea foarte puţin de aşteptat, nu mă îndoiesc.

Emma privi cu speranţă prin holul aglomerat al aeroportului, dar nimeni nu se îndrepta spre ea.

Peste câteva clipe, soţii Grant dispărură, în timp ce alţi pasageri invadau holul. Căldura emanată de mulţime devenea înăbuşitoare, iar Emma află de la un alt călător că instalaţia de aer condiţionat era stricată.

Nici nu era de mirare că transpira aşa, iar ochelarii îi tot alunecau de pe nas! Numai de-ar fi avut inspiraţia de a-şi pune lentilele de contact. Dar acestea erau noi şi nu se simţea bine cu ele dacă nu era complet relaxată.

O oră mai târziu, Emma încă mai aştepta, aşezată pe o banchetă de vinilin, cu valizele la picioare. Ieşi afară ca să se răcorească, însă aerul nopţii mediteraneene era aproape la fel de cald. Începea să se teamă că membrii familiei Sanders înţeleseseră greşit ora sosirii. Când le telefonase, nu găsise acasă decât o menajeră spaniolă care vorbea

doar o engleză aproximativă. Se hotărî să mai aştepte încă o oră. Dacă nu venea nimeni să aştepte următorul avion de la Heathrow, avea să ia un taxi până la Paguera.

Obosită şi iritată, se aşeză din nou. Aeroportul se mai descongestionase, zborurile nefiind atât de frecvente la ora aceea din noapte, iar Emma zări un tânăr bărbos pe care înainte nu-l observase. Stătea la câţiva paşi distanţă, fumând o ţigară cheroot şi studiindu-le alene pe toate femeile atrăgătoare care treceau pe lângă el. Ochii lui albaştri pătrunzători, adânciţi în cap sub sprâncenele dese, de un blond închis, o cercetau cu deliberare, şi după ce o dezbrăcă pe îndelete cu privirea, se uită în altă parte, făcând-o să se simtă şi mai singură şi părăsită ca înainte.

Nici el nu era tocmai imaginea eleganţei întruchipate, îşi spuse Emma, privindu-i blugii uzaţi, tăiaţi sub genunchi. Dar era incredibil de chipeş. De fapt, îi trecuse prin minte chiar atributul „frumos", dar înfăţişarea lui de viking respingea un asemenea adjectiv potrivit mai degrabă pentru femei. Claia deasă de păr blond, mai deschis decât nuanţa bărbii şi a sprâncenelor, cu o pieptănătură dezinvoltă, îi lăsa expusă fruntea înaltă, iar din profil se vedea că avea nasul perfect drept. Părea să fie înalt cam de un metru optzeci, dar picioarele lungi şi suple, vizibile mai jos de şortul improvizat, îl făceau să pară şi mai înalt.

Parcă sătul să mai stea pe loc, îşi foi picioarele prăfuite în sandalele de piele care-i lăsau degetele libere, apoi ochii i se îndreptară iar spre ea. Emma îşi feri grăbită privirea, ca să nu pară că voia să-l agaţe. Se ridică şi porni iar spre ieşire. Bunicii ei nu fuseseră de acord să vină acolo, şi începea să-şi dorească să le fi urmat sfatul. Oricât de demodate le erau concepţiile, nu-i doreau decât binele şi o crescuseră ca nişte adevăraţi părinţi, de când aceştia muriseră într-un accident de motocicletă, cu zece ani în urmă.

* * *

Tatăl ei fusese singurul lor copil, şi tinseseră s-o răsfeţe, temându-se să n-o piardă şi pe ea. Deşi o dăduseră la internat, în rest se împotriviseră să plece de-acasă şi să-şi găsească o slujbă, iar Emma trebuise să lupte cu hotărâre înainte de a i se permite să urmeze un curs de bucătărie, la Londra. Chiar şi atunci, acceptaseră numai fiindcă gătitul era o condiţie necesară pentru o tânără dornică să se mărite, dar insistaseră să fie supravegheată de nişte rude în vârstă, fără copii.

După ce absolvise cu laude, dorinţa Emmei de a rămâne la Londra fusese zădărnicită temporar, când bunica ei se îmbolnăvise, datoria obligând-o să se întoarcă acasă. Îşi găsise o slujbă la biblioteca din sat, dar ştia că urma să sosească o vreme când avea nevoie de o situaţie mai stabilă – altfel nu-i mai rămânea decât să stea la cheremul bunicilor, trăindu-şi viaţa aşa cum doreau *ei*.

— Eu nu înţeleg de ce ţii morţiş să lucrezi, spuse bunica ei într-o după-amiază, când Emma se întorsese de la bibliotecă înfuriată de comportarea autoritară a domnişoarei Ambrose, bibliotecara şefă, care tindea s-o trateze de parcă ar fi avut unsprezece ani, nu douăzeci şi unu. Pe vremea mea, fetele se mulţumeau să stea acasă până se măritau.

— S-ar putea să treacă ani de zile până am să mă mărit, răspunse Emma.

Bunica ei o privi pătrunzător.

— Credeam că e totul aranjat, între tine şi Peter.

— Din partea mea, nu. Încă n-am luat nicio hotărâre definitivă.

— Nu amâna prea mult, draga mea. Noi nu vom trăi o veşnicie, iar dorinţa noastră cea mai mare e să te vedem fericită în căsnicie. Peter e un băiat fermecător, iar noi vom face tot ce putem ca să fii mulţumită.

— Vrei să spui că are norocul de a fi avocat la firma tatălui său, replică Emma. Dar eu îmi doresc mai mult decât o situaţie stabilă, bunico. Îmi doresc emoţii, distracţii, romantism...

— Atunci, uită-te la televizor, şi bucură-te că Peter are răbdare cu tine!

Dar Emma era hotărâtă să nu se lase influenţată. Îşi iubea mult bunicii şi era conştientă de tot ceea ce făcuseră pentru ea, dar vedea căsătoria ca pe un angajament pentru toată viaţa şi voia să se hotărască singură.

A treia oară când Peter îi ceru mâna, îşi dădu seama că trebuia să plece dion Oakton. Dacă mai rămânea, ar fi fost inevitabil să accepte.

— Mă gândeam să-mi caut o slujbă de câteva luni în străinătate, la vară, le spuse ea bunicilor ei în seara următoare, aşteptând cu teamă furtuna de proteste care aveau să urmeze.

— Şi ce să faci? întrebă bunicul ei.

— Să gătesc sau să văd de copii. Încă nu m-am gândit.

Buzele bunicii se subţiară.

— Nu vorbi prostii, fetiţo! Ştii ce părere avem despre plecările de-acasă.

Emma oftă.

— Ştiu, dar nu va fi decât pentru scurt timp. Cu excepţia excursiilor făcuse cu şcoala, n-am călătorit nicăieri.

— O să ai timp destul pentru asta, când vei fi măritată.

Făcând un efort să nu răspundă, Emma luă ziarul „*The Times*", pe care bunicul ei îl terminase de citit. Îl răsfoi **într-**o doară, apoi îl deschise la pagina cu ofertele de serviciu. Aproape imediat, privirea îi fu atrasă de un anunţ încadrat **într-**un chenar mare. Părea formula ideală.

„Căutăm bucătăreasă cu experienţă pentru o familie cu gusturi rafinate, **într-**o vilă de lux, în Majorca, lunile iulie, august şi septembrie. Permis de conducere auto obligatoriu. Cameră şi baie separate. Salariul, 60 lire sterline pe săptămână.net. Biletul înapoi plătit. Trimiteţi CV complet, cu fotografie. Sanders, Villa Marquesa, Paguera, Majorca".

— Am găsit ceva! exclamă ea surescitată şi citi cu voce tare anunţul.

— Cred că n-ar fi înţelept deloc să pleci în străinătate, ca să lucrezi pentru nişte necunoscuţi, o preveni bunica ei. N-ai fost niciodată angajată cu normă întreagă şi sunt sigură că nu-ţi place să primeşti ordine.

— Primesc ordine la bibliotecă. Domnişoara Ambrose poate fi o adevărată tartoriţă, când o apucă.

— Peter nu va fi de acord să pleci, adăugă şi bunicul ei.

— Asta în niciun caz n-o să mă oprească, afirmă Emma. Înainte de a accepta să mă mărit cu el, trebuie să fiu sigură că asta-mi doresc. Aşa, cum avea timp să ne gândim bine.

— Eşti o nechibzuită! îi reproşă sever bunica ei. Peter e un scump şi alt băiat mai bun ca el n-ai să găseşti.

Cu un efort, Emma îşi stăpâni iritarea.

— Aş dori totuşi să încerc slujba asta. Să stau trei luni la soare, cu plată, nu poate fi prea rău.

— Dacă duci lipsă de bani, nu trebuie decât să ne ceri, replică bunicul ei.

— N-am nevoie de bani. Şi aşa mi-i economisesc aproape pe toţi. Vreau doar să fiu complet independentă, o vreme. N-aţi putea, vă rog,

să mă înţelegeţi?

Era clar că n-o înţelegeau, dar nu se mai împotriviră, înţelegând după expresia ei fermă că era hotărâtă.

Emma se aşeză imediat şi începu o scrisoare lungă către doamna Sanders. Ştia că nu avea experienţa cerută dar, dacă nu se prezenta o candidată cu şanse mai mari, spera ca entuziasmul ei să compenseze neajunsurile. Fără să stea pe gânduri, alergă şi puse scrisoarea la poştă imediat ce o termină. Era destul de inteligentă pentru a-şi da seama că trei luni în Majorca n-aveau să-i rezolve problemele. Dar trebuia să scape din atmosfera de cocoloşeală înăbuşitoare de-acasă, iar acela putea fi începutul independenţei ei.

Trecură patru săptămâni, iar Emma renunţase la orice speranţă, când în sfârşit primi răspunsul. Cu inima bătâ**ndu-**i puternic, privi plicul bleu, apoi îl rupse în grabă. Căzu o coală subţire, bătută la maşină.

„Cererea acceptată”, scria pe hârtie. „Telefonaţi data şi ora sosirii, pentru întâlnire la aeroport. Achităm cheltuielile la sosire”.

Sub acest mesaj laconic se vedea semnătura „Jane Sanders”, aproape indescifrabilă, iar dedesubt era mâzgălit un număr de telefon.

Emma îşi stăpâni dezamăgirea. Deşi se bucura că primise slujba, scrisoarea era telegrafică şi neprietenoasă, ignorâ**ndu-**i complet propriile întrebări. Îşi muşcă nervoasă buza de jos, nesigură ce să facă. De dezaprobarea bunicilor ei când le arătă răspunsul îi spori hotărârea de a accepta – în ciuda propriilor ei pr simţiri rele – la fel ca şi nemulţumirea lui Peter, căruia îi dădu vestea în aceeaşi seară.

— Trebuia să discuţi cu mine înainte de a face ceva, spuse el nervos. În fond, *suntem* logodiţi.

— Oficial, nu.

— Şi cine-i de vină? Ştii că vreau să mă însor cu tine.

Numai de i-ar fi putut spune care era motivul pentru care pleca! Dar dorinţa de a evita o discuţie o făcu să tacă.

* * *

Emma tresări la auzul unui glas care anunţa în spaniolă sosirea cursei de ora unsprezece de la Heathrow. Se ridică şi privi în jur cu speranţă – dar peste cincisprezece minute, când ieşi şi ultimul pasage şi fu întâmpinat, pe ea încă nu venise nimeni **s-**o ia în primire.

Cu valizele în mâini, porni spre cabinele telefonice. Instrucţiunile eru scrise atât în spaniolă cât şi în engleză, iar Emma

introduse în fantă suma necesară în pesetas şi formă numărul familiei Sanders. Nu-i răspunse nimeni şi, după al zecelea apel, închise şi o luă către ieşire, abătută.

Afară aştepta un şir de taxiuri, având în frunte un Mercedes coupé alb, cu capota coborâtă. Tânărul bărbos tocmai potrivea o oglindă retrovizoare, iar muşchii săi puternici se unduiau sub vesta albă pe care o purta. Ezitând, Emma îi arătă hârtia şi i se adresă **într-**o engleză lentă, pronunţată cu grijă:

— Mă puteţi… duce… la Paguera?

Buzele tânărului se arcuiră uşor, când îi luă hârtia din mână. Dar, la vederea adresei, expresia îi devenit uimită, şi în loc de a-i răspunde, se încruntă, muşcâ**ndu-**şi buza.

— *Por favor*, reluă Emma cu un zâmbet, rugâ**ndu-**se înnebunită ca puţinele ei cunoştinţe de spaniolă să fie de ajuns. Mă… duceţi… la… Paguera?

— Cine naiba eşti *dumneata*? replică tânărul, **într-**o engleză surprinzător de perfectă.

Emma fu atât de descumpănită, încât pentru un moment îi pieri graiul.

— Ei, răspunde-mi!

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi, replică ea cu toată demnitatea de care era în stare.

Tânărul îşi trecu prin păr degetele lungi, pătate de cerneală, clătinând din cap.

— Atunci te mai întreb o dată: cine eşti şi ce treabă ai la adresa asta?

Emma se săturase.

— Dacă nu vreţi să mă duceţi acolo, ajunge să spuneţi. Nu cred că e necesar să vă spun povestea vieţii mele.

— După cum arăţi, m-ar plictisi de moarte, răspunse el grosolan. Vreau doar să ştiu de unde ai adresa asta.

— Am venit aici ca să mă angajez ca bucătăreasă la familia respectivă, spuse Emma pe un ton distant.

— Imposibil!

— Vă pot arăta scrisoarea de acceptare, dacă vreţi. Deşi nu ştiu ce vă priveşte…

— Mă priveşte foarte mult. Dacă ceea ce spui e adevărat, **s-**a produs o încurcătură îngrozitoare. Două ore am aşteptat-o pe

bucătăreasă, dar în niciun caz nu bănuiam că eşti *dumneata*. Dacă…

Emma nu-l lăsă să spună mai mult. Biruită de oboseală şi îngrijorare, se răsti furioasă:

— Cred că vi s-a dat fotografia mea, nu? Nu m-am schimbat prea mult de când mi-am făcut-o. Dar, în fond, eraţi atât de ocupat să vă uitaţi după toate fetele din aeroport, încât nu mă mir că nu m-aţi recunoscut.

— Nici eu, răspunse el insolent – şi, scoţând din buzunarul pantalonilor o fotografie mică, i-o arătă. Fără mustaţă, arăţi cu totul altfel!

Emma îi smulse fotografia din mână şi se pomeni privind chipul unui bărbat între două vârste, cu mustaţă stufoasă. Jenată de ieşirea dinainte, i-o înapoie.

— Cu siguranţă, s-a produs o încurcătură, murmură ea. Probabil că doamna Sanders v-a dat altă fotografie.

— <MI>Doamna<D> Sanders? repetă el, nedumerit.

— Jane Sanders, şefa dumneavoastră, răspunse încet Emma, întrebându-se ce nu înţelegea.

— Comunicăm al naibii de greu, deşi vorbim aceeaşi limbă, remarcă el rece. Nu există nicio doamnă Sanders – cel puţin, nu pe insula asta, din câte ştiu eu. Dar există un domn Sanders, care a angajat un bucătar – un bucătar, nu o bucătăreasă, preciză el, arătând iar fotografia.

— Înţeleg…

Emma era dezamăgită.

— Poate sunteţi atât de amabil să mă duceţi la domnul Sanders, ca să rezolvăm problema. N-are niciun rost s-o discut cu <MI>dumneavoastră.<D>

— Nici cu altcineva n-are niciun rost s-o discuţi, replică el scurt. Eu sunt Jake Sanders.

— <MI>Jake<D> Sanders? exclamă Emma. Dar… scrisoarea mea era de la Jane Sanders.

— Mi-ai descifrat greşit semnătura. Nu există nicio Jane, iar eu sunt burlac.

Emmei îi venea să izbucnească în plâns.

— Îmi pare îngrozitor de rău… domnule… ăă… Sanders. Am… am crezut… vreau să zic… am crezut că sunteţi şoferul.

— Dac-aş fi ştiut că am întâlnire cu un fotomodel, m-aş fi

schimbat! replică el caustic, privindu-i dispreţuitor faţa mânjită de rimel, părul lăţos şi rochia pătată.

Copleşită de sarcasmul lui, Emma se aşează pe o valiză. I se înmuiaseră picioarele şi tremura de nervi şi oboseală. Ce greşeală îngrozitoare făcuse! Nici moartă n-ar fi acceptat o slujbă la un burlac – decât eventual la unul în etate, iar acesta numai bătrân nu era!

— Ei, mai bine urcă, îi spuse repezit Jake Sanders, arătând spre Mercedes. Am să-ţi pun valizele în portbagaj.

Emma se ridică, ascultătoare ca un robot, şi se urcă în maşină. Cu motorul vuind, porniră ca o rachetă şi, câteva minute, tăcură amândoi, în timp ce se îndepărtau de aeroport, ieşind pe autostradă.

— Apropo, cum te numeşti? întrebă Jake Sanders, pe când vitezometrul atingea suta.

— Emma Porter.

— O, Doamne! bătu el cu palma în volan. Eşti ultima pe care o voiam!

— În cazul ăsta, am să mă întorc în Anglia mâine.

— Ba n-ai să te întorci nicăieri, replică vehement Sanders. Am nevoie de o bucătăreasă şi va trebui să te descurci. Tot circul ăsta ridicol cu discriminarea sexuală a cauzat greşeala. Dacă mi se permitea să cer un bucătar, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dar aţi spus că angajaserăţi un bărbat?

— Într-adevăr; iar acum îmi dau seama cu s-a produs confuzia. Am primit atât de multe cereri, încât am hotărât să răspund cât mai scurt, ca să fac economie de timp. Scrisoarea pentru dumneata şi cea pentru Monsieur Roche rămăseseră ultimele. Am primit un telefon chiar când mă pregăteam să le bag în plicuri şi probabil le-am încurcat.

Oftă exasperat.

— Cred că nu-mi rămâne decât s-o dreg cum pot. Evident, nu voi aştepta prea mult de la dumneata. Dacă ţin bine minte, eşti fata care credea că entuziasmul poate înlocui experienţa.

Emma întoarse capul spre el. Profilul lui chipeş era încruntat şi furios.

— Nu cred că e just să mă învinuiţi pe mine pentru greşeala dumneavoastră, îi reproşă ea. Dacă vreţi să rămân, îmi voi da toată silinţa şi nu cred că veţi fi dezamăgit. Nu am experienţă, dar am un fler înnăscut şi…

— Fler! explodă el. Oaspeţii mei şi cu mine suntem obişnuiţi cu

bucătăria gourmet, nu cu improvizaţiile unei amatoare! La naiba, nici măcar spaniola n-o vorbeşti, nu?

Buzele Emmei tremurau. Era din nou în pragul lacrimilor. Oboseala călătoriei, greşeala de la aeroport şi primirea ostilă – una peste alta, era prea mult.

— În anunţ n-aţi spus nimic despre limba spaniolă, spuse ea cu voce gâtuită.

— Ştiu, răspunse Sanders ursuz, pe un ton de scuză. Am uitat să precizez. De-asta am fost atât de atent pe cine alegeam. Mai primisem câteva oferte excelente, pe lângă maestrul culinar pe care-l aşteptam din Dorchester, dar le-am refuzat pe toate, pentru că nu vorbeau limba. Spre deosebire de majoritatea ţărilor europene, oamenii de-aici nu prea ştiu engleza, şi ţi-ar putea fi greu să faci cumpărături.

— Asta-i grija mea. Sunt sigură c-am să mă descurc, folosind limbajul semnelor şi un dicţionar. Nu-s tocmai idioată, să ştiţi.

O clipă, Jake Sanders întoarse capul spre ea.

— Te cred pe cuvânt, răspunse el cu un uşor zâmbet. Şi ai dreptate, desigur. Nu te pot învinui pentru greşeala mea. O să ne descurcăm cum putem. Sunt sigur că, dacă aplici regulile de bază, nu vei greşi prea mult. Şi cel puţin nu eşti o frumuseţe, aşa că măcar problema asta e rezolvată.

Emma rămase mută de indignare. Condescendenţa lui Jake Sanders şi presupunerea că aptitudinile ei erau minime o iritau aproape la fel de mult ca furia lui dinainte. Dar să-i spună că era încântat de înfăţişarea ei jalnică, şi să creadă că aşa arăta întotdeauna, era peste puterile ei. Însă poate că era mai bine – şi mai sigur – să nu-i schimbe părerea.

Se vedea clar că Sanders continua să fie furios. Chiar şi cu chipul încurdat de enervare, rămânea incredibil de chipeş. Mâinile lui cu degete lungi manevrau sigur volanul, conducând abil puternica maşină. Firele blonde de păr de pe braţe erau aproape albite de soare, iar Emma era foarte conştientă de trupul lui musculos, când schimba vitezele, atingându-i coapsa cu mâna. Îl înconjura o aură aproape hipnotică.

Cotiră pe un drum neasfaltat şi, peste câteva momente, intrară pe poarta de fier forjat care ducea spre o vilă mare de piatră albă, cu veranda arcuită, luminată de felinare. Jake Sanders opri maşina în faţa uşii de stejar şi coborî, ocolind până lângă Emma ca s-o ajute.

— Voiam să te cazez – sau, mai degrabă, pe bucătarul pe care-l aşteptam – în apartamentele personalului, deasupra garajului, dar cred că te vei simţi mai bine în casă, spuse el în timp ce o conducea prin hol, începând să urce scara arcuită, cu balustradă de alamă lucioasă.

Deschise o uşă de pe palier, iar Emma îl urmă în dormitor. Acesta era mobilat simplu, dar scump. Pereţii cu tencuială aspră erau albi, dar grinzile din lemn de tec de sub plafon fuseseră lăsate la culoarea originală, iar patul cu tăblie de răchită era acoperit cu o cuvertură de un albastru orbitor, cu dungi albe şi negre, care se asorta cu perdelele de la fereastră. Duşumeaua era pardosită cu dale de piatră neregulate peste care fuseseră aşternute cergi albe mari.

— Alături e o baie, îi spuse el arătând uşa, iar terasa are vedere spre mare. Carmen, camerista, nu e internă, dar ajunge aici pe la opt. Nu ştie prea bine engleza, însă dacă vorbeşti rar, înţelege. O să-ţi arate totul şi, dacă nu poţi afla ceva de la ea, mă poţi întreba pe mine.

Se pregătea să iasă, dar în uşă ezită.

— Ţi-e foame?

Emma clătină din cap.

— Nu, dar n-aş refuza o cafea. Să fac una şi pentru dumneavoastră, eventual?

Sanders nu-i luă în seamă oferta.

— Am să-ţi arăt unde e bucătăria, spuse el, întorcându-se să plece.

Emma îl urmă până într-o bucătărie modernă şi strălucitoare, aflată lângă sufragerie.

— Aici toate instalaţiile sunt electrice, spuse el, arătând spre cuptorul negru Neff. Sper că te pricepi să le foloseşti?

— Mă pricep şi să gătesc cu ajutorul lor, răspunse Emma cu uşoară satisfacţie.

Umplu cu apă ibricul electric aflat pe tăblia de tec a bufetului formica şi, după ce deschise mai multe uşiţe, găsi într-un dulap ceştile, farfurioarele şi cafeaua.

— Pentru mine nu, îi spuse repezit Jake Sanders, în timp ce Emma scotea două ceşti. Serveşte-te cu tot ce vrei. Ne vedem mâine dimineaţă.

Şi, răsucindu-se pe călcâie, ieşi.

Emma deschise una dintre uşile enormului frigider cu congelator de fabricaţie americană, unde găsi, printre multe altele, o

cutie de lapte. În timp ce sorbea din lichidul fierbinte, se aşeză pe un taburet de răchită, lângă bufet, privind admirativ la instalaţiile din jur. Carcasele erau din lemn de stejar mat, deschis la culoare, asortându-se cu grinzile de sub tavan şi dalele de piatră ale pardoselii. Deasupra chiuvetei duble, de inox, se afla o fereastră imensă, cu vedere spre grădină şi spre piscina luminată cu proiectoare.

Emma se întreba cum își putea permite Jake Sanders să trăiască într-un asemenea lux. Nu avea cu mult peste treizeci de ani, şi totuşi locuia într-o vilă atât de scumpă, cu bucătăreasă şi cameristă. Casă, atât cât o văzuse, nu arăta a locuinţă închiriată pe timpul vacanţei, părând domiciliul lui permanent.

Poate că avea o familie bogată în Anglia. Era posibil chiar să locuiască acolo pentru a scăpa de impozite, sau să aibă o firmă pe insulă. Dar n-avea niciun rost să speculeze. Fără îndoială, avea să afle la momentul potrivit.

Nu-şi regreta decizia de a fi venit acolo. Dacă îi era imposibil să-l mulţumească pe Jake Sanders, își putea găsi altă slujbă pe insulă – erau în plin sezon de vacanţă. Cu siguranţă, nimic n-ar fi putut-o convinge să se întoarcă în Anglia. Urma să rămână până în septembrie, orice-ar fi.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, la ora şapte, pe Emma o trezi deşteptătorul. Se întinse alene, ezitând să se scoale după scurta noapte de odihnă. Se mai relaxă încă cinci minute, apoi traversă camera şi deschise uşile glisante care dădeau pe balcon.

Vederea de afară era spectaculoasă. Vila era situată pe o pantă uşoară. Arbușii și boschetele înfloreau într-un beluşg de verde, auriu şi roşu, iar pinii şi eucalipţii coborau spre golf, unde albastrul de ametist al mării se îmbina cu nisipurile aurii de pe plajă.

Între vilă şi golf nu exista niciun drum, iar Emma nu vedea case nici în stânga, nici în dreapta. Păreau să fie complet izolaţi.

Grădina, cu piscina circulară şi iarba tunsă impecabil, sclipea sub rouă în lumina dimineţii. Cerul era de un albastru strălucitor, iar ceaţa uşoară de la orizont anunţa căldura zilei.

În tăcere, Emma coborî la parter. Nu era nimeni prin jur, aşa că profită ca să viziteze locurile în linişte.

La lumina zilei, vila părea şi mai mare decât presupusese. Camerele principale aveau vedere spre piscină şi golf, iar pe o terasă

întinsă, umbrită, iedera creştea împrejurul coloanelor albe şi graţioase. Trasa era mobilată confortabil, cu scaune albastre de răchită şi canapele pe care erau împrăştiate perne albe.

Piscina era placată cu mozaic albastru şi verde şi înconjurată cu mobilier de lemn alb, iar **într-**un colţ se înălţa o pagodă albă de lemn, conţinând un bar bine garnisit. Apa arăta atât de ispititor, încât pe Emma tare o mai tenta să facă o baie. Se hotărî să**-**l întrebe pe şeful ei dacă avea voie să înoate, în zorii zilei.

Cu regret, se întoarse spre casă şi livingul principal, unde canapelele şi fotoliile de piele aveau aceleaşi nuanţe de cafeniu şi caramel ca şi cergile întinse pe pardoseala de gresie. Exteriorul casei arăta tipic spaniol, dar interiorul era în stil Heals, tipic pentru secolul douăzeci.

Pe pereţi erau agăţate câteva tablouri moderne, printre care Emma recunoscu un Hockney şi un Warhol. Tocmai se uita admirativ la una dintre măştile africate de bronz care împodobeau camera, când auzi o voce de femeie:

— Bun dimineţ, *señorita*.

Întorcâ**ndu-**se, Emma văzu o femeie de vreo cincizeci de ani, scundă şi trupeşă, cu părul negru, care stătea cu un coş de cumpărături pe braţ.

— Dumneata trebuie să fii Carmen, spuse ea.

Femeia dădu din cap, zâmbind.

— Şi dumneavostru…?

— Eu sunt Emma Porter, noua bucătăreasă.

Carmen o privi cu uimire.

— *Tu* bucătăreasă? Eu aşteptez bărbat. Domnul Sanders el spus nu femeie gătit data asta.

— **S-**a produs o greşeală. Şi domnul Sanders aştepta un bucătar, îi explică încet Emma, după care îi povesti cele întâmplate în seara dinainte. Dar de ce nu dorea domnul Sanders o bucătăreasă? întrebă ea la sfârşit.

Carmen chicoti, dar nu se lăsă atrasă în cursă.

— Întreba domnul Sanders. El spune.

Emma o urmă la bucătărie, unde**-**şi făcu micul dejun, cu pâine prăjită şi cafea. În timp ce căuta marmelada, iar menajera îşi despacheta cumpătăturile din coş, constată că toate etichetele de pe borcane şi pachete erau familiare, până la detergentul Fairy Lichid!

— Domnul Sanders ia micul dejun aici? întrebă ea?

— Nu, el place pe terasă. Mereu el înota devreme, apoi mânca la nouă. Suc portocale proaspăt, cafe, doi bucăţi pâine prăjit – nu ars – şi marmaladă. Azi arăt la tine.

În următoarea jumătate de oră, Carmen îi explică unde erauţmute toate lucrurile şi cum funcţionau diversele dispozitive. Emma notă totul pe hârtie, altfel fiindu-i imposibil să le memoreze pe toate.

La opt şi jumătate, văzu prin fereastra bucătăriei silueta cu umeri laţi a lui Jake Sanders mergând spre piscină. Nu avea niciun dram de grăsime pe trup, iar Emma nu-şi putu stăpâni un fior de plăcere când îi văzu plonjonul expert de la trambulină în apa albastră. După câteva lungimi de bazin parcurse alene, ieşi şi-şi scutură capul de apă ca un căţel. Apoi dispăru, ducându-se să se schimbe, iar Emma, când se întoarse spre Carmen care tocmai pregătea tava, femeia clătină din cap, râzând.

— El arăt bine, da?

Emma roşi, dând din cap.

— Domnul Sanders e logodit?

Menajera ridică din umeri.

— Eu nu sigur. Doamna de el venit aici să stai curând.

Tonul ei acru dădea clar de înţeles că n-o simpatiza pe prietena şefului, dar Emma n-o mai întrebă nimic, ca să nu pară iscoditoare.

La ora nouă fix, Emma luă tava de la Carmen şi o duse pe terasă. Jake Sanders se aşezase deja, îmbrăcat într-un şort alb şi un tricou bleumarin.

— Ai dormit bine? o întrebă el.

— Foarte, minţi Emma. E atâta tăcere aici… Şi eu sunt obişnuită cu împrejurimile liniştite, dar uneori mai auzim câte un avion sau o maşină.

— De-asta am şi ales locul ăsta. Suntem departe de culoarul de zbor al aeroportului, iar şoseaua e la o oarecare distanţă. Şofezi, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea, bucuroasă că putea corespunde măcar uneia dintre cerinţe.

— Slavă Domnului. N-aş fi vrut să trimit şoferul cu tine la cumpărături, iar Carmen nu conduce. Cum te-ai înţeles cu ea?

— Foarte bine. Vorbeşte engleza mai bine decât mă aşteptasem

şi e foarte răbdătoare.

— E o femeie cumsecade. O am de trei ani, de când am construit casă. Soţul ei e grădinar, iar fetele lor lucrează ca ospătăriţe, când am nevoie de ajutor, la câte o petrecere.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

— Suntem o familie mare şi fericită, şi sper să faci parte şi tu din ea.

Încălzită de schimbarea neaşteptată din noul lui, Emma îl întrebă dacă putea folosi piscina.

— Oricând vrei, răspunse indiferent Jake. Până-mi vin vizitatorii, nu vei avea foarte multe de făcut. Când sunt singur aici, nu prea primesc, aşa că în locul tău aş profita. Peste câteva săptămâni vei fi foarte ocupată.

— Câţi musafiri aşteptaţi?

Jake nu-i răspunse imediat, făcându-i semn să se aşeze în faţa lui.

— Ce zici de-o cafea?

Emma acceptă oferta şi sorbi din ceaşcă, în timp ce el îşi ronţăia pâinea prăjită.

— Exact aşa cum îmi place, o lăudă el, terminând a doua felie. E bine, pentru început.

— Dacă vă place pâinea mea prăjită, aşteptaţi numai să-mi gustaţi ouăle fierte! replică Emma, indignată că iar o trata ca pe un copil înapoiat mintal.

— Cred că merit un asemenea răspuns.

Ochii lui albaştri licăriră, devenind de o nuanţă şi mai surprinzătoare.

— Dar nu e nevoie să te încrunţi la mine.

— Nu mă încrunt.

— Atunci, sprâncenele tale se încruntă.

O privi lung.

— Întotdeauna ţi le dermatografiezi aşa?

— Da, găsesc că-mi stă bine. Dumneavoastră nu?

Jake fu cât pe ce să se înece cu cafeaua, dar nu spuse nimic.

— Încă nu mi-aţi spus câţi musafiri aşteptaţi, continuă Emma, serioasă.

— Într-adevăr. Păi, vin fratele meu şi soţia lui, cu copilul lor de un an şi cu guvernanta. Vor fi aici este două săptămâni, şi stau până la

începutul lui septembrie. Probabil că fratele meu se va întoarce în Anglia, pentru afaceri, de câteva ori, dar îşi va petrece aici cea mai mare parte a timpului. Celia – o prietenă a mea – vine şi ea, şi probabil va sta mai mult. Încă nu ştiu ce planuri are.

Se opri, aşteptâ**nd-**o să comenteze.

— Ţi-a mâncat pisica limba, domnişoară Porter? întrebă el după câteva clipe.

— Iertaţi-mă, domnule Sanders. Nu eram sigură dacă terminaserăţi sau nu.

— Da, am terminat. Crezi că-i vei putea servi pe toţi? Dacă nu, aş prefera să-mi spui acum.

— Sunt sigură c-am să mă descurc. În fond, mă aşteptam să servesc o <MI>familie,<D> când am acceptat slujba.

— Noroc că ai una cu care să exersezi. Sper numai ca încrederea în propriile dumitale capacităţi să fie întemeiată.

— Voi încerca să nu vă dau motive să vă plângeţi, răspunse ea înţepată. Aţi dori să vă pregătesc ceva anume azi?

— Las asta în seama dumitale. Totuşi, nu vreau două mese mari pe zi. O gustare la prânz e de ajuns. Vei găsi congelatorul plin şi cred că azi Carmen a adus cu ea legumele şi fructele.

Emma se ridică.

— Vreţi să port uniformă? Mi-am adus cu mine câteva şorţuri.

— Păstrează-le pentru bucătărie. Aici suntem foarte neformalişti.

Îi privi rochia diformă de bumbac cu o expresie vădit critică.

— Poţi purta chiar şi blugi, dacă preferi. Presupun că ai şi un <MI>trup<D> în buleandra asta, nu?

— Mă simt mai comod **într-**o rochie largă când lucrez, răspunse Emma cu modestie.

— Tot o rochie largă purtai şi la sosire. Se vede clar că-ţi plac, domnişoară Porter.

— Vă rog să mă numiţi Emma, îi ceru ea, sperând să creeze o atmosferă mai cordială.

Sanders dădu din cap, fără a-i cere la rândul lui să-i spună Jake. Familiarităţile nu mergeau chiar *atât* de departe!

— Voi lipsi în timpul zilei, dar am să mă întorc la cină. Nu încerca mâncăruri prea complicate. Mai bine ceva gustos, decât dezgustător!

— Am înţeles, răspunse Emma. Voi avea grijă să nu ard îngheţata!

Luă tava şi porni spre bucătărie. Ce individ enervant! Când prietenos şi încurajator, când de-a dreptul grosolan. Ei bine, avea de gând să-i facă o demonstraţie!

Înainte de a se hotărî, o întrebă pe Carmen, la prânz:

— Domnului Sanders îi displace ceva?

Menjera se încruntă, gândindu-se.

— El foarte uşor, dar foarte supăros. Gătit bine, place la el. Gătit rău, supăr la el.

Continuă să-i explice, gesticulând cu braţele ei durdulii.

— Ultim bucătăres place pus piper multă. Domnul Sanders nu place, dar ea tot pus. O zi face supa, plin piper negru. Domnul Sanders venit bucătărie şi turnat pe chiuvet, apoi spus la ea făcut catrafus şi dus.

Mâinile Emmei, în mod normal ferme, tremurau în timp ce nota câteva reţete. Auzi, s-o dea afară pe femeia aia – probabil nici nu avusese unde să se ducă! Părea necruţător când îi sărea muştarul.

Găsi în dulap cubuleţe cu concentrat de pui şi prepară o vichyssoise şi o supă cu smântână. Tocmai se pregătea să cureţe roşiile pentru sosul Provençal, când sună telefonul. Ezită înainte de a răspunde dar, cum Carmen nu făcu nicio mişcare, în cele din urmă ridică receptorul.

Era Jake Sanders.

— Domnişoară Porter… Emma? Am să aduc cu mine la cină doi parteneri de afaceri. Stau aici doar o zi şi vreau să mănânce o specialitate tipic spaniolă. Vezi ce poţi să încropeşti. Vom fi acasă la şapte şi jumătate.

Înainte ca Emma să răspundă că cina era aproape gata, închise.

Emma se apucă iar de lucru, tăind ceapa cu furie, de parcă ar fi fost capul lui Jake Sanders. Câtă lipsă de consideraţie! Ştia că nu avea experienţă cu bucătăria spaniolă, şi totuşi îi pretindea încă din prima zi delicatese iberice pentru musafiri. De ce nu-i invitase la restaurant, în loc să-i pretindă o mâncare preparată ca prin miracol în câteva ore? Doar dacă nu cumva o făcuse intenţionat…

Sigur, asta era! Fără îndoială, încerca s-o pună la punct pentru că păruse atât de încrezătoare. Ei bine, avea să-i arate ea cine era! Bucătăreasa anului la Cordon Bleu!

Pe la începutul după-amiezii, Emma pregătise aproape toată mâncarea. Mai întâi urma să facă o omletă spaniolă, pentru felul întâi preparase *paella*, iar la desert, *flan de naranjas*. Carmen o ajutase mult, iar acum făcea curat după era. Ţistui din limbă admirativ la vederea cremei galbene de portocale cu scorţişoară pe deasupra, apoi îi arătă Emmei cum îi plăcea stăpânului lor să fie pusă masa pe terasă.

Carmen plecă la şase, spunându-i Emmei că fiica ei cea mai mică, Maria, urma să vină la opt, pentru a ajutat la servit şi la spălatul vaselor.

Mulţumită, Emma se hotărî să facă o baie rapidă în piscină. Apa era caldă, şi plonjă de la trambulină, începând să înoate alene în sus şi-n jos, timp ce un sfert de oră. Costumul de baie negru, dintr-o bucată, nu-i avantaja cu nimic silueta, dar şi-l adusese cu gândul de a-şi cumpăra un bikini în prima zi liberă. Acum, se părea că trebuia să rămână cu cel vechi. Măcar se potrivea cu imaginea ei de gospodină.

După baie, se spălă pe cap, îşi uscă părul şi şi-l adună într-un coc strâns, care-i dădea o înfăţişare eficientă. Se duse la bucătărie ca să aprindă cuptorul. Spre oroaorea ei, constată că şaltărul era blocat la 288 de grade. Oricât încerca, nu-l putea urni din loc. Trebuia să ţină *paella* înăuntru cel puţin o oră şi jumătate, pentru a compensa temperatura scăzută. Dar era doar şapte şi jumătate, iar felul doi nu trebuia să fie servit decât la nouă, cel mai devreme.

Când Jake Sanders intră în bucătărie, tocmai scosese din cuptor crochetele cu brânză pentru *hors d'oeuvres*, iar Maria, care sosise la opt, le aranja pe o tavă de argint.

— Te descurci? se interesă Sanders.

— Da, mulţumesc. Deşi a cam trebuit să mă grăbesc, sper să fiţi satisfăcut, domnule Sanders. Poate vreţi să ştiţi ce voi servi.

— Prefer să-mi fac o surpriză. Incidental, am putea mânca la nouă fix? Prietenii mei trebuie să prindă avionul de ora unu spre Londra, şi-i duc cu maşina la aeroport.

Luă o crochetă cu brânză de pe tavă, iar după ce o mâncă mai luă una.

— Astea-s delicioase.

— Vă mulţumesc.

— Să sperăm că şi cina e la fel de bună, adăugă el.

Emma îşi stăpâni nervii, hotărâtă să nu se lase provocată.

— Carmen mi-a spus că vă place să alegeţi vinurile, dar cum nu

eraţi aici, am pregătit Chablis pentru *paella*.

Îi arătă sticla pe care o scosese. O parte din cursul urmat de ea se referire la vinuri, şi admirase crama excelent aprovizionată a lui Jake Sanders.

— Deci tot ai învăţat câte ceva în vägăuna aia? comentă el surprins. Pune-l în frigider. Îmi place să fie servit cât mai rece.

— Chiar şi noi, cei din Oakton, ştim cum să servim vinurile, în replică ea, neputându-se stăpâni. Apropo, e ceva în neregulă cu cuptorul. Termostatul pare să se fi înţepenit.

Sanders o privi alarmat.

— Nu l-ai putut folosi?

— A, ba da. Dar nu se încălzeşte suficient.

— Să-i spui lui Carmen mâine dimineaţă. O să cheme un electrician.

Imediat ce Jake ieşi, Emma puse *paella* în cuptor, iar Maria ieşi pe terasă cu crochetele de brânză. La nouă fără douăzeci pregăti omleta, apoi ieşi să anunţe că cina era gata. Jake Sanders stătea aşezat într-un hamac, discutând cu invitaţii – un bărbat plin şi chel, de vreo cincizeci de ani, cu accent american, şi altul cu ochelari şi mustaţă subţire. Amândoi fumau havane enorme pe care nu şi le scoteau din gură nici când vorbeau.

Ezită un moment în uşă, jenată că trebuia să-i întrerupă.

Zărind-o, şeful ei ridică privirea.

— Da?

— Cina e gata, dacă doriţi să vă aşezaţi la masă, spuse ea timidă.

Se ridicară şi, după graba cu care se aşezară la masă, îşi dădu seama că le era foame. Noroc că pregătise destulă mâncare.

Scoase din încălzitor farfuriile cu omletă şi le puse pe căruciorul se servit. În timp ce Maria ieşea pe terasă cu căruciorul încărcat, Emma profită de ocazie pentru a se răcori câteva minute în grădină. Aerul era călduţ şi îmbălsămat, cu o adiere care sufla dinspre mare, printre pini.

Auzea murmurul slab de conversaţie de la masă, care-i reaminti să se întoarcă. În apropierea bucătăriei, se ciocni piept în piept cu Maria, care tocmai ieşea în goană.

— *Señorita* Emma! Veniţi repede. *Inciendio*, *inciendio*!

Emma ştia foarte puţină spaniolă, dar fumul care ieşea din cuptor elimina nevoia oricărei traduceri. Se repezi să deschidă uşa cuptorului, iar căldura care ieşi aproape că o răsturnă pe spate.

Înecându-se şi tuşind, cu ochii plini de lacrimi, văzu ca prin ceaţă *paella* învăluită în flăcări şi căută în jur ceva cu care să stingă focul. Apucând sifonul de pe bufet, apăsă pe mâner.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Surprinsă de glasul tunător din spatele ei, Emma se răsuci în loc. Imaginea lui Jake Sanders îi încremeni mâna pe manetă, iar jetul de sifon îl nimeri în plin.

Jake rămase pe loc, cu paharul în mână şi sifonul şiroindu-i din părul blond, pe pantalonii imaculaţi.

— Dacă eşti amabilă, Emma, spuse el foarte calm, acum am suficient sifon în whisky.

Îngrozită, Emma se holba la el. Apoi, starea de şoc o făcu să chicotească. Încercă să spună ceva, dar îi era imposibil să articuleze un singur cuvânt.

— Presupun că dispoziţia asta efervescentă nu are nicio legătură cu realizările tale culinare, comentă el sarcastic, privind mâncarea arsă.

Isteria Emmei trecu la fel de repede pe cât venise, înlocuită de lacrimi.

— Nu înţeleg... îngăimă ea. Cuptorul era pus la un nivel foarte redus. Cum a *putut* să se ardă?

— E clar că *nu era* la un nivel redus, altfel nu s-ar fi întâmplat nimic, răspunse el caustic, încercând să se şteargă cu batista; apoi se întoarse spre şaltărul termostatului. Parcă mi-ai spus că ăsta nu merge bine.

— Nici nu merge. Nu vrea să treacă de 288. Asta-i o temperatură destul de joasă ca să coc meringi.

— Nu şi în grade Celsius, replică el nervos. Nu ştiai că pe continent nu se foloseşte scala Fahrenheit?

Îngrozită, îl privi fix. Cum Dumnezeu nu-i trecuse prin minte un lucru atât de evident?

— Nu m-am gândit... şopti ea.

— Atâta lucru am înţeles şi eu! Dar dacă vrei să mai rămâi aici, îţi sugerez să începi de-acum.

Porni spre uşă.

— Dacă ţi-a mai rămas din omleta aia, o s-o mâncăm pe pâine. Încă nu ne-a trecut foamea!

Noroc că fumul nu afectase restul de omletă, deşi nu mai era

zemoasă. Începu să încălzească nişte franzelă şi aruncă la gunoi resturile calcinate de *paella*.

Ce început dezastruos! Fără îndoială, Jake Sanders se felicita că o apreciase corect şi-şi delecta oaspeţii cu amuzanta întâmplare.

Aşteptă până auzi uşa din faţă închizându-se, după ora unsprezece, apoi porni spre camera ei. Înainte de plecare, Maria pusese totul la loc şi spălase în bucătărie, aşa că Emma nu mai avea nimic de făcut jos. Carmen urma să strângă masa a doua zi dimineaţa.

Intră în baie şi se dezbrăcă în faţa oglinzii, privindu-se cu un ochi critic. Avea sânii înalţi şi fermi, iar talia îngustă şi picioarele armonioase ar fi făcut faţă oricărei concurenţe. Deşi scundă, era perfect proporţionată.

Se înroşi la faţă. Ce anume-i precipitase acel neaşteptat interes faţă de trupul ei?

Nu trebuia să caute prea mult răspunsul. Era vorba de Jake Sanders.

Şi totuşi, cum se putea simţi atrasă de un bărbat pe care abia dacă-l cunoşta, şi care nici nu era pe deplin conştient de existenţa ei? Da, în fond, niciodată nu mai întâlnise un asemenea bărbat. În comparaţie cu Peter, era…

Refuzând să-şi ducă gândul până la capăt, îşi despleti părul, lăsându-şi şuviţele închise şi dese să i se reverse pe umeri. Era cu siguranţă un progres, avantajându-i mult faţa în formă de inimă. Îşi privi genele dese şi lungi, apoi îşi trecu uşor degetele peste faţă. Pielea ei măslinie nu avea nicio pată şi se bronza uşor şi repede.

Emma zâmbi. Indiferent cât era de obişnuit cu femeile frumoase, dacă o vedea acum, Jake Sanders i-ar fi dat cu siguranţă mai multă atenţie.

Luându-şi cămaşa de noapte, se vârî în pat. Deşi era singură, într-o casă străină dintr-o ţară străină, nu se simţea neliniştită. Într-un fel, Majorca o vrăjise. Frumuseţea ei calmă îi dădea o senzaţie de bine şi de mulţumire. Parcă s-ar fi aflat pe insulă de ani de zile, nu doar de câteva ore. Nimic din restul lumii nu mai conta, pentru că aici, în acest loc izolat, era ferită ca într-un cocon.

Dacă visurile ei erau cu atât mai dulci, cine putea spune că *nu* aveau să se adeverească?

Capitolul 3

Emma coborî înainte de sosirea lui Carmen, odihnită după

noaptea de somn adânc. Înotă un timp în piscină, apoi se duse la bucătărie să-şi facă micul dejun. Nu mâncase nimic în seara trecută. Ce fiasco fusese prima ei cină! mai târziu avea să poată râde, dar pe moment amintirea era încă mult prea dureroasă.

Ungândț**ndu-**şi din belşug pâinea cu gem de fragi, mâncă afară, în timp ce Carmen încerca nervoasă să cureţe tigaia arsă. În cele din urmă, veni la Emma.

— Numai tu gătit *españont*, o instrui ea zâmbind. Domnul Sanders el place foarte mult francez. Mort la friptur cu sos de vin.

— Mulţumesc, răspunse Emma recunoscătoare, căci dorea să-i gătească lui Jake Sanders o mâncare care-i plăcea, ca să compenseze pentru seara trecută. Mă duc chiar acum să scot un biftec.

Biftecurile, pulpe şi antricoate, erau îngrămădite ordonat în congelator, fiecare cu etichetă clară, iar Emma alese un *tournedos* care, adăugând paté de ficat, avea să constituie baza pentru un Tournedos Rossini.

În timp ce Emma făcea restul treburilor gospodăreşti, Emma mai pregăti şi o *salade Niçoise* pentru prânz.

— Bună dimineaţa, Emma, o salută glasul calm al lui Jake Sanders.

Ridicând privirea, îl văzu în uşă.

— În dimineaţa asta aş vrea ouă cu şuncă, te rog, o instrui el scurt. Sper că eşti în stare să frigi şunca fără **s-**o arzi, da?

— Mă voi strădui, domnule, răspunse ea încet.

În câteva minute, îi puse în faţă patru felii de şuncă prăjită şi două ochiul perfecte şi se întoarse la bucătărie, fără a-i da timp să mai facă vreun comentariu sarcastic.

Dimineaţa trecu repede şi, la prânz, salata Niçoise era aranjată **într-**o salatieră de lemn, gata să fie servită de Carmen. Mai adăugase şi o selecţie de brânzeturi pe un platou aşternut cu frunze de salată verde şi un bol cu fructe proaspete pe un strat de gheaţă.

— Faci mâncare arăt frumos, o lăudă Carmen. Domnul Sanders el place.

— Ce-i place domnului Sanders? se auzi glasul lui Jake în timp ce apărea la bucătărie, **într-**un halat de plajă şi desculţ.

— Lucruri ei arăt frumos, răspunse Carmen.

— Nicio carte nu se judecă după copertă, replică el sceptic.

Carmen zâmbi.

— Eu aduc prânz afară acum.

— Lasă-mă să-mi aleg mai întâi vinul.

— L-am ales eu, interveni Emma. Am urmat şi un curs de vinuri la şcoală.

— La care şcoală? întrebă el acru. Am să beau un Hock.

— Un Hock am şi pus la răcit, în frigider!

Tăcut, Sanders ieşi, iar Emma privi încruntată în urma lui. Nu era în stare să ierte şi să uite, sau avea de gând să-i amintească trei luni în şir de prima seară? Furioasă, trânti pe masă tigaia cu sosul Rossini, şi câţiva stropi îi săriră pe rochie. Aşa-i trebuia, dacă se lăsa afectată! Acum trebuia să se schimbe, înainte de a coborî pe plajă.

— Mă duc să fac o baie în mare, îi spuse ea lui Carmen. Dar am să mă întorc la timp ca să pregătesc ceaiul.

— Este foarte cald afară. Fii grijă. Tu nu obişnuit.

— Nu mă ard niciodată, răspunse Emma. Şi în Anglia avem soare uneori, să ştii!

În cameră, îşi privi hainele. Toate celelalte rochii erau prea frumoase pentru a risca să le poarte şi fu nevoită să-şi aleagă sarafanul larg cu care venise. Slavă Domnului că-l spălase şi-l călcase în ajun.

Terasa piscinei era pustie, iar pe o masă erau puse câteva scrisori, sub o greutate de sticlă. Asta îi aminti că încă n-o întrebase pe Carmen de ce afaceri se ocupa Jake Sanders.

Drumul prin păduricea umbroasă dură cam cinci minute. Plaja mică, cu nisip aproape alb, era pustie, iar Emma fu surprinsă, până văzu o tăblie pe care era scris *Vedado* şi dedesubt, în engleză, *Private*. Plaja aceea trebuia să aparţină vilei.

Îşi scoase rochia şi se avântă în apa caldă a mării, înotând până la pluta ancorată la câteva sute de metri în larg.

Se urcă deasupra şi rămase întinsă pe spate, cu ochii închişi, iar mişcările plutei pe valuri o făcură să adoarmă curând.

Când se trezi, îşi simţea ochii grei. Soarele strălucea orbitor pe cerul albit de arşiţă, iar Emma îşi reproşă prostia de a fi adormit. Acum trebuia să umble numai pe la umbră, ca să nu arate ca un rac fiert.

Sări în apă şi înotă alene spre mal, apoi făcu pluta pe spate, savurând unduirea valurilor care o aduceau încet către plajă.

Uitându-se la ceas, văzu că era timpul să se întoarcă la vilă şi se aplecă să-şi ia rochia. În timp ce se îmbrăca, avu un moment de ameţeală, dar respiră adânc de câteva ori şi porni încet spre cărarea

îngustă.

Picioarele i se îngreunau simţitor şi fu nevoită să se aşeze. Cărarea o scosese pe un drum neasfaltat, iar când Emma închise ochii, văzu stele albe înapoia pleoapelor. Făcu un efort să se ridice şi avu senzaţia că se învârtea ca un titirez. Îi ardea tot trupul şi totuşi o lua cu frig, începând să tremure. Când dinţii îi clănţăniră necontrolat, o cuprinse panica.

Se auzi un scrâşnet de pneuri frânând brusc, iar Emma răsuflă uşurată.

— Ajutor, vă rog, ajutor… auzi ea o voce slabă scâncind şi-şi dădu seama că era a ei.

Abia dacă-l văzu pe omul care veni spre ea, dar braţele lui puternice o cuprinseră ferm pe după umeri, în timp ce o conducea încet spre maşină. Abia când porniră reuşi să întoarcă încet capul care i se învârtea, văzând printre gene profilul bărbos al şefului ei.

* * *

Emma nu-şi mai aminti nimic altceva şi, când se trezi în sfârşit, era în camera ei, iar afară cerul era spuzit de stele. Se ridică brusc din pat. Un junghi de durere îi străbătu capul, făcând-o să icnească.

— Nu te mişca, dacă poţi, spuse Jake Sanders.

Întorcând cu grijă capul, Emma îl văzu ridicându-se de pe un scaun aflat pe balcon.

— Ai fost foarte bolnavă.

— Ce-i cu mine…? horcăi ea, cu o voce răgușită și alarmată. Ce boală am luat?

— Doar o insolaţie, răspunse el liniştitor. Nu ţi-a ajuns că ai ars mâncarea, te-a gândit să-ţi faci şi ţie acelaşi lucru!

Râse scurt.

— Ţi-a reuşit aproape la fel de bine. Ai arsuri de gradul trei.

— Dar cum… nu înţeleg…

— Pentru că eşti o fată încăpăţânată, de-aia. Carmen mi-a spus că te-a prevenit, dar tu preferai să crezi că soarele de-aici e la fel ca în Anglia. Ai multe de învăţat.

— Îmi pare rău, îngăimă Emma. De când am venit, n-am fost decât o pacoste. Dacă doriţi să plec…

— Pentru moment, nu, răspunse el grav. Eşti prea bolnavă. Oricum, cred că ai învăţat lecţia, iar de-acum încolo poate vei începe să progresezi. Mai rău de-atât nici nu se prea poate.

Ochii Emmei se umplură de lacrimi. Ştia că o tachina, dar mai ştia şi că în cuvintele lui era un grăunte de adevăr.

— Credeţi că aş putea să beau puţină apă, întrebă ea cu voce slabă. Am gâtul uscat…

Sanders îi turnă apă din carafa de pe noptieră şi o ajută să se ridice în capul oaselor. Cu acel prilej, Emma observă că avea pe ea cămaşa de noapte.

— A… m-a… Carmen m-a dezbrăcat?

— Nu, eu. Carmen a plecat ieri mai devreme, şi n-am vrut să aştept până venea doctorul. Arătai atât de strânsă şi încinsă în rochia aia, încât m-am temut să nu-mi mori în braţe.

Emma se înroşi la faţă, evitându-i ochii.

— Sunt sigură că aş fi reuşit să mă dezbrac singură, dacă mă trezeaţi.

— Nu dormeai, spuse el sec. Erai leşinată. Dar nu-ţi face griji. N-ai nimic ce n-am văzut de multe ori până acum.

— Sunt sigură. Dar totuşi…

— Nu face caz din asta, o întrerupse el obosit. Nu violez niciodată femei leşinate. Iar acum, îţi propun să adormi la loc. Te vei simţi mai bine când ai să te trezeşti.

— Nu sunt obosită.

— Închide ochii şi numără până la şaizeci. Dar să-mi spui când ajungi la patruzeci şi cinci.

Ascultătoare, Emma se conformă, iar când deschise ochii, afară strălucea soarele, iar Carmen se apleca asupra ei, neliniştită.

— Tu simţi mai bine? o întrebă femeia şi, spre uşurarea ei, Emma dădu din cap.

Pentru prima oară, observă cadrul metalic de deasupra, peste care era drapat cearşaful. Nu-l învrednici decât cu un gând trecător, căci pentru moment se bucura că n-o mai durea capul atât de îngrozitor ca în ajun. Sau, cel puţin, presupunea că fusese în ajun.

— Azi e joi? întrebă ea.

Carmen dădu din cap.

— Vrei ceva mănânc? Doctor el spus pâine prăjit uscat, dar dacă tu vrut mai mult…?

— Un ceai cu pâine prăjită va fi de ajuns. Îmi pare rău că deranjez atâta, se scuză Emma. Cum s-a descurcat domnul Sanders cu gătitul? Poate reuşesc să mă scol mai târziu, ca să pregătesc cina…

— Tu nu sculat, declară ferm Carmen. Doctor el spus odihnit până sâmbătă. Eu spus la tu despre soare, dar tu foarte rău… prost de rău.

— Ştiu, încuviinţă Emma cu un zâmbet vag. Dar sunt sigură că-i pot pregăti o masă domnului Sanders.

— El mâncat mâncare gătit eu sau mers oraş mâncat. Tu nu fi grijă despre el.

În timp ce Carmen pleca să facă micul dejun, Emma revăzu în minte ultimel câteva zile. Era o minune că domnul Sanders n-o concediase. Sau aştepta să se mai înzdrăvenească înainte s-o facă?

Ei, măcar văzuse că nu avea un trup de copil! Revelaţia să făcu să se sufoce. Şi-o fi făcut ea faţa şi părul să arate cât mai modest posibil, dar fizic… Se înroşi, îngrozită de fanteziile erotice care-i treceau prin minte. Ce Dumnezeu o apucase?

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi, după ce-i răspunse, bărbatul din mintea ei intră în cameră: înalt, bronzat şi mult prea chipeş pentru liniştea sufletească a oricărei fete.

— Şi cum te mai simţi azi? o întrebă el vesel. Carmen mi-a spus că ţi-e foame, ceea ce-i semn bun.

— Mă gândeam să mă scol…

— Numai după ce te vede doctorul Marcos. O să treacă pe-aici în dimineaţa asta.

Carmen aduse tava şi o puse în faţa Emmei, care luă nerăbdătoare pâinea prăjită. Dar, după câteva înghiţituri, i se făcu greaţă şi-şi rezemă capul la loc pe pernă.

— Cred c-am să beau doar ceaiul, spuse ea cu voce slabă.

— Încă nu te scoli? întrebă serios şeful ei.

— Nici moartă!

Sanders ţistui din limbă, deşi pe chip i se citea compasiunea.

— Mâine ai să te simţi mult mai bine. Între timp, ţi-am adus nişte pastile, ca să-ţi treacă greaţa.

Îi umplu un pahar cu apă şi-i dădu o tabletă, pe care Emma abia reuşi s-o înghită.

— De ce am cadrul ăsta deasupra? întrebă ea.

— Pentru că, de fiecare dată când cearşaful îţi atingea trupul, gemeai. Dacă nu reuşeam să aduc medicul imediat, s-ar fi putut să te internez în spital.

— E incredibil! N-am stat la plajă decât câteva ore!

— Fată dragă, eşti în Mediterana, nu la Margate. Nu ţi-ai petrecut niciodată vacanţele în străinătate?

— Nu. Părinţii mei au murit când eram mică, iar bunicilor nu le place să călătorească. În afară de excursiile cu şcoala, n-am plecat niciodată din Anglia.

Sanders o privi uimit.

— Câţi ani spuneai că ai?

— Douăzeci şi unu.

— Cu siguranţă, eşti destul de mare ca să pleci în vacanţe singură… sau cu prietenul? Ai unul, presupun?

Emma dădu din cap.

— Dar, dar nu mergem nicăieri împreună. Niciunul dintre noi nu e de acord cu luna de miere înainte de nuntă!

Cuvintele ei îl făcură să zâmbească.

— Deci, eşti logodită?

— Încă nu. De-asta am şi vrut să plec de-acasă pentru un timp. Părinţii mei ar vrea să mă mărit cu Peter, dar nu sunt sigură de sentimentele mele.

— Dacă eşti atât de nehotărâtă, înseamnă că nu-l iubeşti.

— Sunteţi o autoritate în problemele iubirii?

— Cea mai competentă pe care ai putea-o întâlni, replică el solemn. În clipa în care constat simptomele, iau o doză de medicament ca să mă vindec.

Emma era amuzată. Pilula îşi făcea efectul, şi putea face faţă mai uşor umorului lui Sanders.

— Şi care e antidotul iubirii?

— Călătoriile. Un drum lung, cât mai departe posibil de obiectul dorinţei.

— Femeile nu sunt obiecte! declară ea cu convingere.

— Pentru mine, sunt!

— Ce v-a adus în Majorca? îl întrebă cu îndrăzneală, profitând de dispoziţia lui îngăduitoare ca să afle câte ceva despre el.

— Acelaşi motiv ca pe tine – dorinţa de a scăpa de familie. Eu sunt oaia neagră, mărturisi el cu un zâmbet. Şi-mi place!

Emma surâse, nesigură dacă să-l ia în serios.

— Nu vă vedeţi părinţii?

— Numai când n-am încotro.

— Vă duceţi vreodată acasă?

— Aici sunt acasă.

— Scuzaţi-mă.

— N-am de ce să te scuz.

Sanders ridică din umeri.

— Ţin la părinţii mei, dar nu ne înţelegem. Nu le convine felul cum îmi câştig existenţa. Viaţa lor e berăria şi uneori cred că, dacă tatăl meu **s**-ar tăia, ar curge *ale* blondă!

— Din ce parte a ţării sunteţi?

— Din Somerset. Familia mea locuieşte la Banyon Manor de generaţii – şi nu mă îndoiesc că fratele meu va duce tradiţia mai departe.

— Cu el vă înţelegeţi?

— Da – deşi suntem foarte diferiţi. El şi soţia lui sunt un cuplu grozav. De fapt, ea a fost prima mea iubire.

Se întrerupse brusc şi rămase tăcut.

— Ce **s**-a întâmplat? îl iscodi Emma.

— A avut destulă minte să nu se mărite cu mine. Ceea ce a fost mai bine pentru amândoi – aş fi fost un soţ jalnic. Dar o să-ţi placă Pam. E foarte înţelegătoare.

— N-aţi spus că aduc cu ei şi o guvernantă?

Sanders dădu din cap.

— A fost a mea, când eram mic.

Emma era dezamăgită. Sperase să aibă parte de compania alte fete.

— Probabil va dori să prepare ea însăşi mâncarea copilului, continuă el. Să fii atentă la felul cum face ouăle şi peştele. **S**-ar putea să înveţi două-trei lucruri!

— N-o să mă lăsaţi niciodată să uit de cina aceea, nu-i aşa?

— De tine depinde dacă uit sau nu. Dacă...

Se întrerupse, auzind soneria de la intrare.

— Ăsta trebuie să fie doctorul.

Ieşi discret din cameră, în timp ce doctorul Marcos intra.

O examină pe Emma rapid dar meticulos şi o sfătui să evite soarele până i se cojea complet pielea.

— Domnul Sanders voia să-ţi aducă o soră, o informă el, dar i-am spus că nu era necesar. Totuşi, în prima noapte a stat treaz să te vegheze personal.

Emma era surprinsă de preocuparea lui Jake Sanders pentru ea,

dar ştia că ar fi fost o prostie s-o considere prea semnificativă. Nu arăta altceva decât că, pe sub atitudinea lui sarcastică, era un om bun.

Imediat ce doctorul Marcos plecă, adormi, pentru a se trezi mai pe seară, simţindu-se mult mai bine. Îşi atacă ouăle fierte cu multă poftă şi reuşi să termine cele două felii de pâine prăjită cu unt pe care i le pregătise Carmen.

Femeia privi aprobator tava goală, când veni s-o ia.

— Mâine tu mai bine mult.

— Mă simt mai bine încă de pe-acum, zâmbi Emma. Domnul Sanders se duce să ia cina în oraş?

— Da, dar el înapoi pe zece. El zice a zice la tine.

— Crezi că mi-ai putea găsi ceva de citit înainte să pleci? Nu mă simt obosită, şi nu mi-am adus cărţi cu mine.

Peste câteva minute, Carmen apăru cu un volum gros.

— Asta făcut tine stei treaz. Foarte sexy! zâmbi ea ștrengărește. Te vede dimineţ.

Emma privi coperta colorată strident. O fată sumar îmbrăcată, cu braţele încolăcite pe după gâtul unui bărbat pe jumătate gol, zăcea tolănită pe o piele de leopardă. Emma scoase un geamăt de dezamăgire. O mai citise. „Imaginea goală" se vânduse în milioane de exemplare, după ce fusese nominalizată de Clubul Cărţii Lunii din America, şi figurase pe lista de best-selleruri din întreaga lume. Fusese ecranizată recent la Hollywood, iar despre autor, Drake Janess, se spunea că era încurcat cu Celia Manners, actriţa principală. Ce mai combinaţie! Ea – cea mai recentă zeiţă a sexului, iar el – discipolul perfect!

Din plictiseală, Emma începu s-o răsfoiască din nou. Intriga era excelentă, iar scenele erotice toride erau descrise convingător. Totuşi, cartea avea un cinism care-i displăcea şi, curând, o puse pe cuvertură, lăsându-şi gândurile în voia lor.

Ochii începură să i se închidă şi, cu toate că făcu eforturi de câteva ori să rămână trează, pentru cazul că Jake Sanders trecea pe la ea ca să-i ureze noapte bună, nu reuşi, astfel că în curând adormi adânc.

* * *

Vineri, Emma nu-şi văzu şeful, deşi Carmen o asigură că se interesase de ea. Se simţea mult mai bine, dar arăta într-un hal fără de hal. I se cojea tot trupul, pe porţiuni întinse şi hidoase; până şi buzele,

care i se uscaseră şi se crăpaseră, erau în aceeaşi stare jalnică, iar părul îi atârna cleios şi lipsit de strălucire.

În următoarele trei zile, o văzu numai pe Carmen. Jake Sanders lipsea aproape tot timpul, vârând doar capul pe uşă ca s-o întrebe dacă se simţea mai bine. Fu uşurată să reînceapă munca luni dimineaţa, mai ales că după micul dejun Jake veni să-i plătească salariul pe prima săptămână.

— Aş prefera să nu accept, spuse ea, întorcându-se de la chiuvetă. Am făcut foarte puţin ca să-mi merit banii, săptămâna asta.

— Prostii! N-ai făcut insolaţie intenţionat. Şi vei fi al naibii de ocupată, după ce-mi vor sosi invitaţii.

Expresia lui hotărâtă o anunţă că nu voia să mai discute problema, aşa că Emma puse banii în buzunarul şorţului, deşi cu un sentiment de vinovăţie.

— Pot lua maşina mâine dimineaţă? întrebă ea, când Jake se întoarse să plece. Carmen e de acord să vină mai devreme şi să mă ducă la magazine.

— Da, dar nu Mercedesul. Am şi un mic Fatsun, şi-l poţi folosi oricând vrei.

— Nu aveţi încredere să-mi lăsaţi Mercedesul pe mână? întrebă Emma.

— Nici măcar Datsun-ul nu ţi-l dau cu deplină încredere!

— Întâmplător, conduc excelent, îl informă ea, ofensată.

— Mai excelent decât găteşti?

Emma îşi muşcă buza cu putere.

— Nu uita să circuli pe dreapta.

— N-am să uit nici să pornesc motorul. Nu-s chiar tâmpită, domnule Sanders.

Dintr-odată, Jake zâmbi, iar Emma simţi că i se topea inima. Se întoarse repede spre chiuvetă, alarmată de reacţiile pe care i le provoca.

Crezând că era furioasă, Jake spuse spăsit:

— Iartă-mă, Emma. E urât din partea mea că te tachinez. Vom uita de insolaţie, şi de cina arsă – *şi* de pantalonii mei distruşi – şi o vo lua de la început. În fond, nu putem merge decât spre bine – sper!

Şi plecă grăbit, iar Emma continuă să pregătească prânzul şi cina, făcând mari eforturi pentru ca mâncarea să fie pe cât de gustoasă, pe atât de aspectuoasă.

După ce termină de mâncat prânzul, Jake Sanders se duse la piscină, iar Emma îşi spuse că era momentul cel mai potrivit pentru a pune la loc cartea pe care i-o împrumutase Celia.

Biblioteca era o cameră atrăgătoare, cu fotolii adânci, zeci de riscuri şi benzi şi rafturi-rafturi de cărţi. Văzu câteva volume de Drake Janess şi un roman nou de-ale lui, despre care nu auzise. Curioasă, îl luă şi începu să citească rezumatul de pe supracopertă.

— Îţi place? întrebă un glas, în spatele ei.

Surprinsă, Emma se întoarse şi-l văzu pe şeful său intrând desculţ în cameră.

— Pare la fel de vulgară ca şi celelalte.

— Am găsit „Imaginea goală” destul de reuşită, replică el. A avut cronici excelente.

— Mie mi s-a părut prea cinică. Şi prea... ăă... prea frivolă.

— Prea sexy, vrei să spui?

— Da.

— Nu mă mir.

Emma îi ignoră comentariul.

— N-am văzut nicio cronică a ăsteia noi.

— Încă n-a apărut în Anglia. Am luat-o de la New York, acum două luni.

— Sunt surprinsă că aţi citit-o.

— De ce? Întâmplător, consider că Drake Janess are mult talent.

— N-ai nevoie de talent ca să scrii despre sex, declară Emma cu dispreţ.

— Mai construieşte şi nişte intrigi de prima mână.

Deşi era de acord, Emma rămase hotărâtă să nu recunoască.

— Sunt absolut previzibile.

— Câteva milioane de oameni nu sunt de aceeaşi părere. „Imaginea goală” a ajuns departe, ca best-seller!

— Nu atât de departe pe cât l-aş fi preferat eu, dacă vreţi să ştiţi!

— Sper, spre binele autorului, ca nimeni să nu mai gândească la fel.

Nedumerită de insistenţa cu care-i lua apărarea, Emma continuă pe un ton mai blând:

— Ştiu că par prea exigentă, dar mă înfurii când văd asemenea cărţi bătând toate recordurile, în timp ce nişte scriitori cu adevărat talentaţi trebuie să se chinuiască ani de zile.

— De unde ştii că nu s-a chinuit şi *el* ani de zile?

— Din propriile lui declaraţii de presă. A recunoscut că s-a hotărât intenţionat să scrie un best-seller – şi cunoştea ingredientele necesare.

— Sunt aceleaşi ingrediente pe care le conţin cărţi ca „La răscruce de vânturi”, „Jane Eyre”, „Anna Karenina” şi multe alte romane clasice. Singura deosebre e că Janess actualizează temele, cu intrigi moderne.

— Sper că nu-l comparaţi cu Tolstoi sau cu surorile Brontë!

Jake zâmbi răutăcios.

— Nici chiar *eu* n-aş comite un asemenea sacrilegiu! Nu, încerc doar să te conving.

— Sunt sigură că ar fi încântat doar să-şi audă numele *menţionat* într-o companie atât de ilustră. Nu e decât un scrib care exploatează sexul. Scriitorii ca surorile Brontë, Jane Austen sau Tolstoi vorbesc despre *iubire* – pe când Janess nu scrie decât despre poftele carnale.

— Pe care tu nu le-ai simţit niciodată, cred?

— Asta n-are nicio importanţă. Nu despre viaţa *mea* sentimentală discutăm aici.

— Ai aşa ceva? întrebă el pe un ton ironic. Mira-m-aş…

— Cum vă premiteţi să spuneţi aşa ceva? Nu ştiţi nimic despre mine!

— Ştiu destul ca să-mi dau seama ce vederi înguste ai.

— Nu cred că am vederi înguste numai pentru că dispreţuiesc exagerările şi minciunile lui Drake Janess.

— Care minciuni?

— Scenele lui de dragoste. Nicio femeie obişnuită nu atinge extazul eroinelor lui.

— De unde ştii? Singură ai recunoscut că eşti virgină!

Neavând ce să-i răspundă, Emma se înroşi. Totuşi, nu voia să cedeze.

— Şi de unde ştiţi *dumneavoastră* ce simt femeile?

— Îmi spun chiar ele – şi pot să văd şi cu ochii mei. Uite-aşa! adăugă, cuprinzând-o rapid în braţe şi lăsându-şi gura peste a ei.

Într-o clipă, Emma deveni conştientă de trupul lui aproape gol, acoperit numai de slipul sumar. Muşchii fermi ai coapselor i le apăsau pe ale ei, iar gura-i era caldă şi poruncitoare, în timp ce-i despărţea

buzele cu forţa. Emma încercă să se împotrivească dar, în ciuda mâniei, reacţionă instinctiv, iar Jake, devenind conştient de acest lucru, o sărută şi mai insistent, şi mai intim. Niciodată nu mai fusese sărutată cu asemenea iscusinţă şi înmtensitate. Mâinile lui îi atingeau sânii, mângâindu-i uşor până se întăriră, cu sfârcurile furnicate de senzaţii pe care Emma niciodată nu le mai cunoscuse. O podidi dorinţa, iar picioarele i se înmuiară. Ar fi vrut ca Jake s-o sărute la nesfârşit şi fu copleşită când îi dădu brusc drumul, făcând un pas înapoi.

— Cred că te-am convins! spuse el triumfător.

Îl privi încruntată.

— În cel mai reprobabil mod, domnule Sanders. Nu aveaţi niciun drept să mă atingeţi. Mă aflu aici în calitate de bucătăreasă – nimic mai mult!

— Nicio grijă, n-am de gând să-ţi schimb statutul. Dacă şi-n pat eşti la fel de stângace ca la bucătărie…

— Cum vă permiteţi! Poate că-mi lipseşte experienţa, dar…

— Îţi lipseşte atât de amarnic, încât ar fi mai bine să citeşti Mickey Mouse!

Emma se încruntă şi mai furioasă. Dacă n-ar fi fost şeful ei, i-ar fi tras o palmă – aşa, să-i şteargă zâmbetul ăla impertinent de pe buze! Dar, înainte de a găsi o replică potrivită, Jake ieşi pe terasă, făcându-se nevăzut.

Însă durerea comentariilor lui rămase prezentă. Emma ştia că o sărutase numai pentru a-şi dovedi cuvintele, dar reacţia ei pasională o avertizase asupra pericolului inerent unei asemenea situaţii. Nu îndrăznea s-o lase să se mai repete. Nu fiindcă n-ar fi vrut, ci pentru că o dorea prea mult.

Dracu' să-l ia pe idiotul de Drake Janess! Dacă n-ar fi fost el, nimic nu s-ar fi întâmplat!

Îşi duse mâinile la buze. Peter nu reuşise niciodată s-o excite astfel. Nici nu o sărutase atât de intim. Dar cel puţin sărutările lui însemnaseră ceva, ceea ce nu se putea spune şi din partea lui Jake Sanders.

* * *

Când Emma intră în bucătărie, Carmen întoarse capul dinspre dulapul pe care-l ştergea.

— Eu uitat întreba. Tu place carte?

— Am mai citit-o.

— Şi place?

— Nu prea.

— Te rog, nu spune domnul Sanders.

— I-am şi spus.

O clipă, Carmen rămase nemişcată, apoi izbucni în râs, scuturâ**ndu-**se din tot trupul ei dolofan.

Emma o privi nedumerită.

— De ce râzi, ce-am spus?

Faţa menajerei redeveni serioasă, deşi ochii continuau să-i lucească amuzaţi.

— Domnul Sanders… el scrie.

— <MI>Ce?!?<D> Doar nu… <MI>o, nu!<D> Nu se poate ca domnul Sanders să fie Drake Janess!

— El sunt. Eu nu spus înainte pentru că vrut faci surpriz după citeşti.

Emmei i se strânse inima. Cu siguranţă, Carmen îi făcuse o surpriză, dar decât aşa ceva, mai bine lipsă! Viaţa ei în Majorca era o serie întreagă de catastrofe, iar în aceasta de-acum nimerise din plin. Nici nu era de mirare că reacţionase atât de ostil faţă de criticile ei! Trebuia să se ducă şi să-şi prezinte scuzele imediat.

Adu**nându-**şi curajul, porni spre piscină, unde Jake stătea aşezat sub o umbrelă, corectând un manuscris.

— Da? întrebă el rece.

— Vă datorez scuze, domnule Sanders. Dacă aş fi ştiut că dumneavoastră sunteţi Drake Janess, nu v-aş fi vorbit aşa.

— Evident. Presupun că ai aflat de la Carmen, nu?

Emma dădu din cap.

— Dar de ce nu mi-aţi spus *dumneavoastră*, în loc să mă lăsaţi să mă fac de râs?

— Nu aveai nevoie de ajutorul meu, replică el scurt. Chestia asta ţi-a reuşit cu o regularitate îngrijorătoare, de când ai venit aici.

— Vă mulţumesc pentru că sunteţi atât de înţelegător.

— Noroc că sunt, altfel, chiar în clipa asta ţi-ai face bagajele.

Coborî privirea spre hârtiile la care lucra.

— Ăsta-i scenariul noii mele maculaturi, şi sunt deja în întârziere, aşa că dacă nu te superi…

Emma plecă, revoltată de felul repezit cum îi vorbise. Ar fi putut măcar să-i accepte scuzele cu mai multă eleganţă.

Carmen aruncă doar o privire spre expresia ei prăbuşită şi-şi dădu seama ce se întâmplase.

— El foarte supărat, nu?

— El foarte supărat, da!

— Eu pare rău, Emma. Este vina mine.

Emma ridică din umeri.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva în neregulă, când s-a înfuriat aşa. Dar eu n-am făcut decât să continui, agravând şi mai mult situaţia. Pariez că i-am văzut poza de zeci de ori în ziare, dar nu l-am recunoscut din cauza bărbii.

— A crescut an asta. El foarte chipeş cu barba.

— Şi foarte chipeş fără ea, replică Emma. Nu e logodit cu fata care a jucat în film?

— El spune mine nu, şi ea spune mine da.

— Cum e?

Carmen ridică din umeri.

— Eu nu place, fiice mine nu place, dar toţi bărbaţi place. Ea vine aici curând, şi tu ai destul muncă. Domnişoara Manners foarte mofturos doamnă.

Emma se gândi în tot restul după-amiezii la această informaţie. Ce cuplu fermecător trebuia să formeze şeful ei şi domnişoara Manners! Mă rog, asta o punea la punct. Cu o asemenea concurenţă, îşi putea lua adio de la orice idei de a-l atrage îşi făcuse!

Dar cel puţin cina avu un mare succes, iar Jake veni în bucătărie, cam morocănos, ca să-i spună.

— Chiar ştii să găteşti! remarcă el, cu vizibilă surprindere. Sosul de smântână de pe friptura de viţel a fost delicios. Ce mirodenii ai pus?

— Nucşoară. Chiar şi în sufleul de praline am pus puţină.

— A fost uşor ca fulgul.

O privi lung.

— Şi-acum, ce-ai zice să bem o cafea împreună?

— Nu, mulţumesc.

— Mai eşti supărată pentru că te-am sărutat? N-a însemnat nimic, să ştii, şi n-o să se mai întâmple.

Cât de bine înţelegea *asta*! Nu acesta era principalul motiv al furiei ei?

— Nici pentru mine n-a însemnat nimic, minţi Emma, dar mă doare capul şi, cum mâine dimineaţă trebuie să mă scol devreme…

— A, te doare capul… repetă el înţelegător. „Salvarea femeilor", cum i se spune de obicei…

Porni înapoi spete salon, unde dădu un telefon, şi nu peste mult plecă.

Posomorâtă, Emma se retrase în camera ei. Fusese o copilărie, să nu-i accepte ramura de măslin. Dacă urma să rămână câteva luni acolo, n-avea niciun rost să continue cu animozităţile.

La naiba! De ce nu-şi putuse găsi de lucru la o familie? Înainte de sosirea în Majorca, viaţa ei fusese necomplicată. Acum, sentimentele îi erau tulburi şi imposibil de limpezit.

Capitolul 4

După o noapte agitată, Emma fu uşurată să vadă că se crăpa de ziuă şi coborî la parter cu mult timp înainte de sosirea lui Carmen.

Căută prin dulapurile din cămară şi făcu o listă cu toate cele necesare, iar după micul dejun, porniră spre Paguera, cu Datsun-ul roşu.

Satul o surprinse. Era plin de viaţă, fără a fi prea zgomotos, şi în timp ce străbăteau strada principală Emma zări golful nisipos şi adăpostit al plajei Paguera. Văzu multe buticuri şi magazine de suveniruri, precum şi câteva supermarketuri, şi se opriră la cel mai mare. Majoritatea produselor erau similare cu cele din Anglia şi aveau aceleaşi preţuri, cu excepţia untului şi a cafelei, care erau considerabil mai scumpe. Noroc că banii nu reprezentau o problemă şi, în curând, căruciorul fu plin de cumpărături. Un tânăr le duse cutiile la maşină, apoi porniră spre piaţă, după legume şi fructe proaspete.

— Pentru cumpărat mare domnul Sanders vrut dus tu Palma. Carne mai bun acolo. Piaţă mare, ales mare, îi spuse Carmen, în timp ce se întorceau spre casă.

— Cum ajung acolo? întrebă Emma. Şi-mi va fi uşor să găsesc piaţa? Cred că Palma e un oraş destul de mare.

Menajera o bătu liniştitor pe mână.

— Primul dat dus şi eu cu tu. Nu fi grijă.

Iniţial, Paguera fusese un sat de pescari. Acum devenise un oraş prosper, iar principalul hotel, Villamil, era proprietate Bill Campbellă, deşi construit în stilul castelelor spaniole.

Emma opri Datsun-ul în faţa hotelului şi-i spuse lui Carmen că aveau să bea o cafea acolo.

Femeia o privi îngrozită.

— Eu nu fost niciodată. Nu sunt îmbrăcat.

— Nici eu, dar sunt sigură că n-o să conteze.

Şi, înainte ca menajera să mai protesteze, Emma coborî din maşină.

Hotelul era mobilat confortabil, cu vedere spre plajă. În grădina umbroasă se afla o mică piscină, unde se jucau câţiva copii.

Se aşezară sub o umbrelă şi, peste câteva momente, un chelner veni să le ia comanda.

Îşi sorbiră cafelele în tăcere. Carmen era vizibil impresionată de împrejurimi, iar Emma asculta cu plăcere taifasul celorlalţi. O făcea să-şi dea seama cât de singură se simţea la vilă. Conversaţiile ei cu Carmen erau limitate, iar perioadele îndelungate de tăcere puteau deveni deprimante.

— Suntem târziu, anunţă Carmen, când porniră spre vilă. Domnul Sanders nu avut mic dejun.

— Ştiu. Dar a trebuit să mă opresc la cafeaua aia. Îmi plesnea capul.

Când intră în bucătărie, cu braţele pline de pachete, Emma îl văzu pe Jake Sanders sorbind un suc de portocale, rezemat de frigider.

— Îmi pare rău că am întârziat, se scuză ea. Vă fac imediat micul dejun.

— Sucul ăsta mi-e de ajuns, răspunse el iritat. Am stat prea târziu azi-noapte şi am băut peste măsură.

Porni spre terasă.

— Vino afară, te rog. Aici e prea cald ca să stăm de vorbă.

Emma îl urmă, lăsând-o pe Carmen să pună cumpărăturile la locurile lor, iar Jake îi făcu semn să se aşeze.

— Vineri seara dau un dineu, începu el, şi aş dori să faci o listă de propuneri.

— Câţi musafiri vor veni?

— Opt.

— E un dineu formal?

— În niciun caz unul cu sandvişuri şi cola!

Emma nu zâmbi.

— Voiam să zic, invitaţii vă sunt prieteni apropiaţi, sau doriţi să-i *impresionaţi*?

— Şi pe prietenii mei îmi place să-i *impresionez*, replică el. Aşa că propune-mi ceva neobişnuit şi pretenţios, dar nu prea greu.

Doamnele ţin regim.

Întoarse capul spre grădină.

— Nici la prânz nu vreau să mănânc nimic. Lasă-mă să lucrez şi nu mă deranja. Trebuie să termin scenariul ăsta.

După câteva încercări, Emma scrise lista pe o coală de hârtie. Se hotărî să aştepte până seara pentru a i-o arăta şefului ei, şi porni spre plajă, să facă o baie. Arsurile i se vindecaseră complet, iar pielea îşi revenise la normal, dar nu stătu decât o jumătate de oră, la umbra unui copac.

Când se întoarse, Jake Sanders continua să lucreze pe marginea piscinei. Emma îşi drese vocea, pentru a-i atrage atenţia.

— Pot lua maşina după cină, ca să mă duc până la Paguera? întrebă ea şovăitor.

— Ţi-am spus că poţi lua maşina oricând vrei.

— Nu ştiam dacă e valabil şi pentru scopuri personale, domnule Sanders.

— Aş prefera să nu te mai porţi ca servitoarea unui stăpân tiranic, replică el nervos.

Tăcerea Emmei fu extrem de grăitoare, făcându-l pe Sanders să ofteze adânc.

— Trăim în secolul douăzeci, Emma. Suntem egali, iar eu mă numesc Jake.

Emma rămase tăcută, iar Jake se încruntă.

— Dacă-mi spui pe nume, relaţia noastră n-o să se schimbe cu nimic. Vei fi tot în siguranţă.

— Nu mă tem.

— Nu? Atunci de ce te furişezi prin jurul meu ca o pisică împietrită şi de ce te uiţi la mine de parcă aş fi gata să te mănânc?

— Fiindcă adeseori sunteţi nervos şi irascibil, replică ea. Aşa cum sunteţi şi acum.

Urmă o scurtă tăcere, pe care în cele din urmă Jake o risipi cu un chicotit.

— Ai dreptate, Emma, *sunt* un diavol irascibil. Dar numai fiindcă mă spetesc cu munca. Poate că o perioadă de odihnă mi-ar face bine şi, în semn de scuză, ce-ar fi să mă laşi pe *mine* să te hrănesc pe *tine* mâine seară? Vom merge undeva la un restaurant.

Emma îl privi uluită.

— Mă invitaţi să iau cina cu dumneavoastră?

— De ce nu? Consider-o o pipă a păcii. Ei…?
— Mi-ar face plăcere.
— Atunci, ne-am înţeles.
Reveni la scenariu, iar Emma porni spre camera ei, cu pas vioi.
De ce se transformase dintr-odată Jake din lup în mieluşel? În fond, o angajase ca bucătăreasă şi nu avea motive s-o trateze altfel decât ca pe o subalternă. Invitaţia la restaurant îi întrecea toate speranţele.
Imediat după cină, Emma porni spre Paguera. Nu-i era greu să conducă pe dreapta, nici chiar pe întuneric, şi parcă pe cheu, după care începu să se plimbe printre sezoniştii bronzaţi, savurând aerul îmbălsămat al serii. Cafenelele erau ticsite, dar reuşi să găsească un loc în colţul unui bar cam răpciugos, unde bău nervoasă o limonadă, până când atenţiile nedorite ale unor Don Juani cam tomnatici o siliră să plece.
Neavând cu cine să stea de vorbă, se plictisi curând şi porni spre casă.
Când intră, Jake era în bucătărie, făcându-şi o cafea.
— Te-ai întors devreme, remarcă el.
— Mă gândeam să scriu acasă.
Emma luă filtrul de cafea şi pregăti ceştile. Jake se aşeză pe un scaun, privind-o.
— Ţi-e dor de prietenul tău? întrebă el.
— Unul dintre motivele pentru care am primit slujba asta a fost ca să scap de el şi să mă pot hotărî în linişte dacă vreau să ne căsătorim sau nu.
— A, da. Îmi amintesc că mi-ai spus că nu erai sigură dacă-l iubeai sau nu. Care-i problema? Aştepţi să te seducă un cavaler în armură strălucitoare?
Emma îşi zări faţa oglindită în oglinda cu chenar de mozaic pe care Carmen o pusese lângă congelator şi-şi stăpâni un zâmbet, la vederea sprâncenelor dermatografiate ridicol.
— După cum arăt eu, cam slabe speranţe.
— Nu te desconsidera, Emma. Ai putea fi foarte atrăgătoare, dacă te-ai îngriji mai bine. Ai un trup frumos, deşi ţi-l ascunzi sub sarafanele alea îngrozitoare de care pari să fii nedespărţită, şi te fardezi atât de prost încât încep să bănuiesc că o faci intenţionat.
Obrajii Emmei se înroşiră.

— De ce-aş face asta?

— Mă depăşeşte. Doar dacă nu cumva…

Dintr-odată, zâmbi.

— Sigur că da! Te-ai speriat când ai aflat că vom sta singuri în vilă. Aşa că ţi-ai spus că dacă arăţi ca o sperietoare, vei fi în siguranţă.

— Vorbiţi prostii, replică Emma. Nu mi-e deloc frică să stau singură cu dumneavoastră.

— Acum, că mă cunoşti, nu – dar la început ţi-a fost. Mărturiseşte, Emma.

— Ei… poate că mi-a fost. Însă acum în niciun caz nu-mi mai e frică.

— Slavă Domnului! Deci, gata cu sprâncenele comice şi părul strâns la spate, da?

Emma dădu din cap, intimidată pe neaşteptate, în timp ce turna cafeaua şi-i dădea şi lui o ceaşcă.

— Şi cu ochelarii, adăugă el. Ai ochi frumoşi. Ţi i-am observat în seara când ţi-a fost rău.

— Fără ochelari nu văd, răspunse ea repede, temându-se să se gândească la ce mai putuse vedea Jake.

— Încearcă nişte lentile de contact. Sunt fantastice.

— Am o pereche, recunoscu Emma, dar sunt prea leneşă ca să perseverez cu ele.

— *Trebuie*, îi ordonă el. Eu pe-ale mele mi le port tot timpul.

Îl privi cu uimire.

— Şi dumneavoastră sunteţi miopi?

— Dacă mi le-aş scoate şi ar apărea în faţa mea Bo Derek goală, nici măcar n-aş roşi!

Emma îşi scoase ochelarii şi se uită drept spre el.

— Dacă aşa e, n-am decât o cale ca să fiu sigură că perseverez.

Şi-şi aruncă ochelarii pe pardoseala de gresie. Se sparseră imediat, iar Jake scoase un asemenea muget de admiraţie, încât Emma nu îndrăzni să-i spună că mai avea o pereche, pusă bine într-un sertar din camera ei.

— Bravo ţie! o lăudă el, apropiindu-se; era atât de înalt, încât Emma se simţea ca o pitică. Aşa ceva cere curaj, Emma. Dar acum ai să poţi ajunge în camera ta, sau ai nevoie de un câine-ghid, ca orbii?

Emma făcu un pas înapoi.

— Oi fi eu mioapă la ochi, dar nu-s mioapă şi la minte!

Jake chicoti.

— Întotdeauna ai un răspuns pregătit, aşa-i?

Cu un zâmbet, Emma acceptă complimentul.

— Acum mă scuzaţi? Aş dori să-mi scriu scrisorile. Detest corvoada asta şi, cu cât termin mai repede, cu atât mai bine.

— Îţi împărtăşesc întru totul sentimentele. Dacă m-aş fi deranjat să-ţi scriu un răspuns lung, acum ai fi fost tot în Oakton, printre ai tăi.

— Mă hotărâsem să plec din sat indiferent dacă primeam slujba asta sau nu.

— Şi când colo, ai plecat să găteşti pentru Jake Sanders, şi ai descoperit că e autorul playboy al unui best-seller erotic!

— Dacă bunicii mei ar fi ştiut asta, nu mă lăsau să vin, mărturisi Emma.

— Nu eşti destul de mare ca să faci ce vrei?

— Sunt destul de mare, dar nu şi destul de egoistă. N-aş vrea să-i supăr.

— Şi dacă te cheamă înapoi?

Emma se hotărî să fie sinceră.

— N-am de gând să le spun tot adevărul. Le voi spune că fratele dumneavoastră şi familia lui sunt aici deja. Până-mi răspund, va fi adevărat.

Jake nu-şi ascunse amuzamentul.

— N-am mai plecat niciodată departe de casă?

— Numai când îmi urmam studiile, la Londra. Iar atunci am stat la nişte rude în vârstă.

— Mare figură eşti! remarcă el cu uimire. N-ai auzit niciodată de emanciparea femeilor? Vorbeşti de parcă ai trăi în paginile lui Jane Austen!

— Din păcate, bunicii mei aşa sunt.

— Şi faci numai ce vor ei? Dacă ai dori să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu-l aprobă?

— E foarte improbabil.

— De unde ştii? întrebă Jake, cu ochii licărindu-i. Uite, eu, de exemplu. Pe mine m-ar aproba ca soţ?

Emma simţi că roşea.

— Ar aproba familia…

— Ăsta-i un răspuns laş!

— Ba e unul diplomatic! zâmbi ea.

— Deşteaptă fetiţă!

Tonul lui Jake era patern, iar Emma îşi dădu seama, deprimată, că o privea în continuare ca pe un copil.

— Ce-ai zice să faci o baie în piscină, înainte de a-ţi scrie scrisorile? întrebă el pe neaşteptate.

— Vorbiţi serios?

— De ce nu? E aproape la fel de cald ca ziua, la umbră.

Emma ezită, sfiindu-se să înoate singură cu el pe întuneric, deşi piscina era luminată de reflectoare.

— Haide! insistă Jake. Totul va fi absolut respectabil. Nu facem nudism şi, ori de câte ori îmi trece prin minte câte un gând desfrânat, închid ochii şi mă gândesc la bunica ta!

Provocată de tachinăriile lui, Emma se duse în camera ei să se schimbe. După ce-şi puse lentilele de contact, îşi luă pe ea costumul de baie negru. Din păcate, nu-şi cumpărase altul, iar acesta era extrem de dizgraţios. Dar, în acelaşi timp, era mult mai sigur decât un bikini.

Jake o aştepta lângă piscină şi, când o văzu apropiindu-se, izbucni într-un râs cu hohote.

— În viaţa mea n-am mai văzut pe cineva înotând într-un giulgiu! Costumul ăsta al tău e mai eficient decât un duş rece ca să descurajeze orice bărbat!

— E coscumul meu din şcoală.

— Chiar aşa? Credeam că l-ai găsit într-un coşciug.

Emmei îi fu imposibil să nu râdă.

— De fapt, voiam să-mi cumpăr unul nou, de când am venit, explică ea, dar tot uit.

— Nu te deranja pentru mine. Ştiu totul despre farmecele tale ascunse!

Obrajii Emmei se împurpurară.

— Asta-i o lovitură sub centură. Credeam că sunteţi destul de gentleman ca să nu-mi mai amintiţi.

— Te asigur că nu la zona de sub centură mă gândeam! Aşa sunt destul de gentleman pentru tine?

Drept răspuns, Emma îl împinse în apă. Din cădere, Jake o prinse de încheietura mâinii şi o trase după el, iar când Emma ieşi la suprafaţă, o băgă din nou cu capul la fund, râzând.

Emma înotă o lungime de bazin pe sub apă, apoi ieşi pe margine, în timp ce Jake parcurgea câteva lungimi cu o viteză ameţitoare.

Dintr-o mişcare mlădioasă, se săltă şi el lângă ea, cu pielea sclipindu-i ca lemnul de mahon lustruit în lumina reflectoarelor.

— La ce te gândeşti?

Luată prin surprindere de întrebarea lui, Emma fu cât pe ce să spună adevărul, dar se opri la timp.

— Mă simt ca şi cum aş chiuli de la şcoală, minţi ea. Ar trebui să scriu scrisori, şi când colo mă distrez.

— Sunt sigur că ai fost prea ascultătoare ca să tragi vreodată chiulul, Emma. Spre deosebire de mine. Eu am fugit de la internat de două ori.

— Un rebel fără cauză, murmură ea.

— Ba aveam o cauză, o contrazise Jake. Detestam internatul. Tatăl meu a învăţat la aceeaşi şcoală, şi bunicul la fel. Îşi spunea că, dacă lor le-a plăcut, de ce să nu-mi placă şi mie? Părinţii mei nu m-au înţeles, încă de la o vârstă foarte fragedă.

— Şi până la urmă aţi rămas la internat?

— Da – şi, spre surprinderea tuturor, am primit o bursă la Oxford.

— Ce aţi studiat?

— De parcă mai e nevoie să întrebi, după ce mi-ai citit cartea! Filologia, bineînţeles. De-asta stăpânesc atât de bine limbajul scris!

Emma râse.

— Am făcut o mare gafă, nu-i aşa? Mi-a crăpat obrazul de ruşine, când Carmen mi-a spus cine sunteţi.

— Las-o baltă, fetiţo. Sinceritatea e una dintre principalele tale calităţi.

Comentariul lui o bucura – dar nu şi faptul că i se adresa cu „fetiţo”.

— Numai fiindcă sunt atât de scundă, declară ea.

— Poftim?

— De-asta m-aţi numit „fetiţo”. Nu mi-aţi spune aşa, dacă aş fi mai înaltă.

Jake o privi, contemplându-i alene trupul.

— O fetiţă frumoasă, murmură el. Mică, dar perfectă în toate detaliile.

Grăbită, Emma se ridică şi se înfăşură în prosopul mare pe care şi-l adusese.

— Cred că acum mă duc sus. Trebuie neapărat să-mi termin

scrisorile.

De astă dată, Jake nu mai făcu niciun efort s-o oprească, iar Emma plecă încet, stăpânindu-şi imboldul de a o lua la fugă.

* * *

În timp ce Emma freca maioneza pentru salata de crabi pe care avea s-o servească la prânz, Jake intră în bucătărie.

— Mă gândeam să mergem la Palma, în după-amiaza asta, spuse el. Am treabă la bancă şi voi sta acolo cam o oră, aşa că vei avea timp să vizitezi magazinele.

— Mi-ar face plăcere.

— Jake.

— Poftim?

— Mi-ar face plăcere, Jake. E numele meu. Parcă acceptaseşi să-l foloseşti.

Emma roşi.

— Desigur... Jake.

— Aşa e mai bine. Să fii gata la trei, Emma.

Deşi continua să-şi pieptene părul pe spate, Emma nu se mai fardă stângaci, ştiind că Jake ar fi văzut în asta un semn de teamă. Îşi alese cu grijă hainele, renunţând la cele vechi în favoarea unei ţinute noi: nişte jeanşi franzuţeşti bleumarin şi o bluză albă de bumbac.

— Ei, ei, comentă Jake, ajutând-o să se urce în Mercedes. Va să zică, s-au dus în sfârşit sarafanele pentru lăuze! Ar trebui să porţi pantaloni mai des – ai o siluetă potrivită pentru ei.

Palma era dominată de vechea catedrală gotică, cocoţată pe culmea unei coline, astfel încât se vedea din aproape orice parte a oraşului. În timp ce străbăteau promenada largă, mărginită cu copaci, care ducea spre marile bulevarde, se opriră un moment să admire iahturile ancorate în port. În apropiere stătea în doc un enorm vas de croazieră, cu bordajul alb strălucitor şi pavilioanele fluturând în briză, încadrat între două crucişătoare americane din Flota a Şasea.

Jake îi arătă biserica Sfântului Francisc care se înălţa lângă catedrală şi-i povesti istoricul castelului Bellavar din apropiere, alb cu auriu, în timp ce căuta un loc de parcare lângă banca din centrul oraşului.

— N-o să te amendeze dacă laşi maşina aici? întrebă Emma, observând indicatoarele cu „Parcarea interzisă” scrise în mai multe limbi.

— Poliţistul din sectorul ăsta mă cunoaşte, şi e un om foarte înţelegător.

Jake o ajută să coboare şi se opriră în mijlocul mulţumii de trecători.

— Ne vedem aici peste o oră, apoi vom merge la un hotel să bem ceva, înalte de masă.

Emma se pregătea să plece, când Jake o opri.

— Ai destui bani? Îţi pot da un avans, dacă nu-ţi ajung.

Clătină din cap.

— Mulţumesc, dar am destui, pesetas şi cecuri de călătorie.

— Ai grijă să nu te fraierească cu rata de schimb valutar, iar dacă ai vreo îndoială, aşteaptă-mă şi-am să vim şi eu cu tine. Uneori, când le convine, se prefac că nu înţeleg limba, şi întotdeauna sunt şocaţi când văd câte un englez care vorbeşte fluent spaniola.

Şi, cu un semn de salut, dispăru pe portalul de marmură al băncii, iar Emma rămase pe trotuar, dezorientată, neştiind dacă **s-**o ia la dreapta sau la stânga.

Capitolul 5

O oră nu-i era de ajuns ca să viziteze oraşul, aşa că Emma se mărgini la străzile din apropierea scuarului. Magazinele erau bine aprovizionate cu articole moderne, în special din piele şi sued, mult mai ieftine decât acasă. Emma avea la ea o sută de lire sterline şi nu ţinea neapărat să cheltuiască toată suma. Avea nevoie de echipamente pentru plajă, aşa că intră în primul magazin unde se găseau. În zece minute, îşi cumpără două costume bikini cu fuste asortate, după care, cu un şoc, îşi dădu seama că-şi cheltuise aproape toţi banii.

Când ieşi cu pachetele, ochii îi fură imediat atraşi de un salon de coafură. Numai de-ar fi avut timp să-şi facă şi părul – însă i-ar fi fost imposibil, în jumătatea de oră care-i mai rămăsese. Aşa că intră **într-**un hotel şi se duse în vestiar, unde-şi scoase agrafele din păr şi-şi pieptănă şuviţele mătăsoase.

Mulţumită de rezultat, reveni la maşină, unde-l găsi pe Jake stând rezemat nonşalant de capotă. Când o văzu, o privi lung, fără nicio expresie pe chip, apoi se apropie **s-**o uşureze de câteva dintre pachete.

— Ai profitat de ora asta, e clar, după cum se vede, comentă el, deschizând portbagajul. Mă bucur că ai ţinut cont de ce ţi-am spus aseară. Azi eşti o cu totul altă persoană.

— Haina face femeia, replică Emma.

— Şi machiajul normal, adăugă Jake, cu o lucire în ochi. Pe lângă că te simţeai mai în siguranţă în rolul uneia dintre surorile urâte ale Cenuşăresei, îmi plăteai şi mie faptul că mă uitasem după toate frumuseţile de la aeroport, în seara când te-am aşteptat?

— În niciun caz! ripostă ea indignată. Te priveşte cum îţi trăieşti viaţa – şi aventurile! Deşi acum, dacă stau să mă gândesc, ai spus că nu-ţi doreai o bucătăreasă care să arate prezentabilă. Aşa că n-am făcut decât să mă conformez!

Râzând, Jake o ajută să se urce în maşină, apoi porni.

— Nu m-am aşteptat să-mi urmezi sfatul atât de fidel!

— N-o mai fac.

— Mai puţin aseară, o tachină el.

— Numai fiindcă mă săturasem să văd mereu aceeaşi imagine când mă uit în oglindă.

— Şi eu. Aşa că nu te transforma la loc în broască, bine?

Emma chicoti.

— Ăla era travestiul lui Făt-Frumos!

— Acum nu mai e permisă discriminarea sexuală – aşa că ar putea fi şi al Fetei-Frumoase!

— Cât de frumos îmi vorbeşti şi *tu*, Jake, chicoti din nou Emma. Nu sunt obişnuită. Când ai de gând să devii din nou cinstit şi nemilos, aşa cum te ştiam?

— Niciodată nemilos. Sau, cel puţin, doar rareori. Dar sincer, cât se poate de des. Mi-am făcut mulţi duşmani cu asta. Oamenii îi preferă pe sicofanţi.

— Nu sunt de acord, protestă ea. Nu aprob sincerităţile crude; dar când înseamnă cinste fără ocolişuri, atunci sunt de acord. Singura problemă e că oamenii cei mai slobozi la gură nu se prea bucură când primesc acelaşi tratament. De obicei, se simt jigniţi!

— Ăsta-i un avertisment pentru mine?

— Poate.

— Îţi exerciţi tactul?

— Numai până voi ajunge să te cunosc mai bine, răspunse Emma, aruncându-i o privire pe sub gene. Nu-mi place niciodată să judec o carte după copertă.

— Decât dacă-i scrisă de mine, vrei să spui!

Emma râse, apoi îşi continuară drumul în tăcere, până ajunseră la moşia Son Vida, cu vilele sale luxoase construite pe terenurile

scumpe ale hotelului. Când opriră în faţa intrării, un portar le deschise imediat portiera maşinii şi, luând cheile de la Jake, pe care-l cunoştea, duse maşina în parcare.

Străbătură holul de marmură până în magnifica grădină, apoi se plimbară până lângă piscina imensă, unde se aşezară pe scaune de fier forjat şi comandară de băut.

— Ce linişte e aici, remarcă Emma mulţumită, în timp ce sorbea un San Francisco din sucuri de fructe aromare cu grenadină.

— Mă bucur că-ţi place, răspunse Jake. Am prieteni care locuiesc în incintă şi vin adeseori aici, dar îmi place întotdeauna să văd locurile prin ochii cuiva străin.

— Eu încă mă mai mir că-ţi place viaţa în Majorca. Soarele şi marea sunt minunate pentru câteva luni, dar eu m-aş plictisi să stau aici tot anul.

— Nici eu nu stau tot anul, îi explică Jake. Imediat ce încep să mă simt neliniştit, plec la Los Angeles sau la New York, sau unde am chef. Folosesc vila doar ca bază.

— Nu vii niciodată în Anglia, ca să-ţi vezi părinţii?

— De două ori pe an, dar rareori stau mai mult de câteva zile. După aceea, de obicei ajungem să ne certăm.

Emma ar fi vrut să ştie de ce se certau, dar nu avu curaj să-l întrebe. Totuși, curiozitatea îi fu satisfăcută când Jake continuă să-i explice, meditativ, aproape ca şi cum ar fi vorbit de unul singur.

— În primul rând le displace stilul meu de viaţă. Ar vrea să mă însor, să mă las de scris şi să preiau afacerile familiei. Faptul că am câştigat deja mai mulţi bani decât tatăl sau bunicul meu la un locnu-i convinge – deși banii îi impresionează cel mai mult la alţii.

— Şi ce au împotriva faptului că scrii?

Era o întrebare pe care Emma simţea că putea s-o pună fără a părea că-l iscodea.

— Nu e vorba de scris în general, cât de ceea ce scriu. Ar prefera să vând trei mii de exemplare dintr-o carte esoterică pe care n-ar înţelege-o decât câţiva intelectuali snobi – nu trei milioane de exemplare îndrăgite de marele public. Şi tu eşti la fel.

— Nu-i adevărat! protestă Emma. Mie-mi plac romanele populare. Numai că ale tale… ale tale mă îngrijorează. Au o asprime şi un naturalism pe care le găsesc tulburătoare.

— Fiindcă trăieşti într-o lume de vis, unde binele învinge

întotdeauna răul, iar personajele negative își primesc întotdeauna pedeapsa.

Făcu o pauză.

— Sincer să fiu, recunoscu el dintr-odată, am scris „Imaginea goală” doar ca o glumă, fiindcă mă săturasem să tot încerc să-mi promovez celelalte cărţi. Scrisesem trei înainte – toate serioase şi introspective – şi fuseseră respinse.

— Chiar aşa? întrebă Emma uimită.

— Chiar aşa, zâmbi Jake. Mi-am dat seama că din romanele erotice groase se puteau câştiga bani, aşa că le-am exploatat la maximum. Iar acum, refuz să schimb macazul. Dacă asta vor oamenii, cine sunt eu să-i contrazic?

Aşadar, acesta era adevăratul motiv pentru care comentariile ei îl ofensaseră atât de tare! Corespundeau cu propriile ei sentimente de vinovăţie, pe care prefera să şi le ţină îngropate.

— Încă mai ţii să scrii cărţi de alt gen? întrebă ea cu prudenţă.

— Pe moment, nu. Prefer să mă bucur de câştigurile mele necurate şi să continui pe aceeaşi linie. Şi-n plus, publicul aşteaptă de la mine **s**-o ţin la fel, şi n-aş vrea să-l dezamăgesc!

Emma îi privi ochii albaştri. Îi susţineau privirea fără să ezite.

— Eşti dezamăgită că n-am ambiţii de nemurire? o întrebă el.

— Viaţa ta încă nu **s**-a terminat, Jake. **Într**-o zi, sunt sigură că-ţi vei ului publicul cu o carte complet diferită – şi se vor călca în picioare să ţi-o cumpere.

— Ce ciudată eşti...! comentă el tărăgănat. Chiar ai fi fericită dacă aş spune că vreau să devin un scriitor intelectual.

— N-are nicio legătură cu asta. Ai o minte ageră şi pătrunzătoare şi ai putea face lumea să te ia în seamă. Vorba aia, „condeiul e mai puternic decât spada”.

— Prefer vorba *mea*, replică el. Prefer câţiva bănuţi, decât o reputaţie cât toate zilele.

Emma afişă o expresie revoltată.

— Chiar nu poţi fi niciodată serios?

— Nu şi când sunt cu o fată drăguţă.

Arătă cu capul spre paharul ei.

— Mai vrei un rând?

— Cu plăcere.

Rămaseră tăcuţi în timp ce ospătarul le mixa băuturile, iar

Emma se gândi la discuţia lor. În ciuda lucrurilor pe care le spusese despre părinţii lui, era convinsă că dezaprobarea lor îl durea. Poate că, dacă se însura cu o fată pe placul lor, aveau să-i critice mai puţin cărţile? Slavă Domnului că propriii ei bunici nu confundau afecţiunea pentru ea cu aprobarea a tot ce făcea!

— Întoarce-te la mine, Emma, îi ceru alene Jake, când chelnerul pe puse paharele în faţă. Pari dusă la mile întregi distanţă.

— Mă gândeam la prima noastră întâlnire, minţi ea. E ciudat că nu te-am recunoscut. Ţi se făcuse atât de multă publicitate – mai ales când s-a zvonit că era posibil să te însori cu Celia Manners.

— N-a fost decât un şiretlic pentru promovarea filmului, ridică el din umeri. Cei de la studio au venit cu ideea.

Emma se mai înveseli.

— Vrei să spui că nu-i adevărat?

— N-am să mă însor cu *nimeni*, replică el, făcând să i se prăbuşească din nou moralul.

— Abia aştept s-o cunosc, minţi din nou Emma. Am văzut-o învreo două filme şi mi s-a părut o actriţă foarte bună.

— Spune-i asta, şi ţi-ai făcut o prietenă pe viaţă! zâmbi Jake. Nu-i atât actriţă, cât obiect de recuzită de lux! Şi a captat imaginaţia publicului – la fel ca Raquel Welch. Nu încape nicio îndoială că distribuirea ei într-un film ajută vânzările.

— Totuşi, ce face, face bine, spuse Emma.

Ochii lui Jake luciră răutăcios.

— Aici pot să-ţi dau dreptate.

— Cât timp va sta la vilă? întrebă ea grăbită.

— Până se plictiseşte. Ar putea să dureze între două zile şi două luni.

— Şi ce anume o plictiseşte?

— Lipsa de atenţie masculină.

— Dar vei fi şi *tu* acolo.

— S-ar putea să nu mai vreau să-i dau atenţie, o dată ce a semnat contractul!

Emma îl privi mirată.

— Ce lipsit de scrupule pari!

— Nu numai par, fetiţa mea, *sunt*. Să ţii minte asta.

Nu era nevoie să se întrebe de ce o prevenea. Deşi încerca să-şi ascundă atracţia crescândă faţă de el, ştia că era prea obişnuit cu

femeile ca să nu-şi fi dat seama cât o atrăgea. Era un gând care o dezmeticea şi, când Jake plăti nota, se simţi mai uşurată.

— Mă gândeam că luăm cina la Mario's, în oraş, spuse el în timp ce plecau. Sper că-ţi place mâncarea italienească.

— Mor după ea, răspunse Emma, încreţindu-şi nasul de plăcere. Cred că, dacă aş fi un adevărat gourmet, n-aş recunoaşte-o niciodată. Nu-i aşa că e un sacrilegiu să mărturiseşti că-ţi place şi altceva decât bucătăria franţuzească?

— Numai pentru un francez, replică Jake. Mă tem că nu sunt un adorator la altarul lui Michelin! Am savurat mâncăruri delicioase în multe ţări – chiar şi în Anglia!

Restaurantul era plin, dar Jake fu primit ca un oaspete de onoare. Fură conduşi pe lângă clienţii care aşteptau în barul ticsit, până pe terasă, care era acoperită cu o prelată asortată cu feţele de masă în carouri albastre.

Aşa cum prezisese Jake, mâncarea era excelentă. O privi cu uimire pe Emma cum gusta cu poftă din *fettuccini*-le cu smântână, urmate de *Escalope parmigiano*.

— Pentru o mini-fată ca tine, ai un apetit maxi! remarcă el.

— Acum mă faci să mă simt vinovată când voi comanda desertul!

— Nu cred că mai ai loc şi pentru el!

— Punem pariu?

— Nu.

Emma îşi goli paharul, iar Jake i-l umplu iar, din sticla de vinţ mută în frapieră.

— Vrei să mai comand o sticlă? întrebă el, în timp ce turna restul în propriul pahar.

— Deja am băut prea mult, răspunse Emma. Nu prea sunt obişnuită. Încă un pahar, şi cad sub masă.

Jake râse.

— Ce vicii ai? Nu fumezi, abia dacă bei, şi mai eşti încă fecioară. Dumnezeule! ce mai combinaţie! Aproape prea frumos ca să fie adevărat!

Emma îşi mută privirea, nesigură dacă nu cumva voia să spună de fapt că era prea neinteresant ca să fie adevărat.

— N-ar trebui ca un bărbat să ştie totul despre o femeie, ripostă ea. Lasă-i să ghicească. Nu asta e regula jocului?

— N-am de unde să ştiu. Niciodată nu joc după reguli.

— Un nonconformist convins?

Jake dădu din cap.

— Şi ţin să predic ceea ce practic! Aşa, îmi pot găsi chiar şi proeziliţi!

— Sper că nu te-aştepţi să mă converteşti şi pe *mine*!

O privi lung, apoi îi luă o mâna **într**-a lui şi i-o ridică uşor, cu ochii spre faţa ei.

— Aş putea? întrebă el.

Apoi adăugă, mai încet:

— Şi tu – ai accepta, Emma?

Atingerea lui o făcu să roşească, în timp ce inima i-o lua la goană. Cât de sigur pe sine arăta, înalt şi blond, cu părul cârlionţat la capete şi ciufulit la ceafă, unde-i atingea gulerul.

— Am să cer nota, spuse el nelăsâ**ndu**-i timp să răspundă, şi-şi retrase uşor mâna.

Porniră înapoi spre vilă, în tăcere. Rezemată de spătarul de piele moale, Emma închise ochii. Când îi deschise, se opriseră în faţa porţii.

Clipi din ochi, apoi căscă.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Lentilele de contact mi-au obosit ochii.

— Bine că nu te-am plictisit eu până ai adormit! zâmbi Jake, în timp ce ocolea să-i scoată cumpărăturile din portbagaj. Apoi o însoţi sus şi puse cutiile pe patul ei.

Rămase lângă uşă, nehotărât, după care reveni în cameră şi o cuprinse cu braţul.

— M-am simţit bine în seara asta cu tine, Emma. Îţi mulţumesc.

Cu un oftat, Emma îşi rezemă capul de pieptul lui. Ştia că n-ar fi trebuit – dar, o, cât de plicticos era să fie cuviincioasă tot timpul!

— N-am să-ţi fac niciun rău, şopti Jake. N-ai de ce să te temi.

Emma îi simţea respiraţia caldă şi mişcările pieptului. Dacă n-are fi fost atât de lipsită de experienţă, **s**-ar fi putut preface la fel de nonşalantă ca el. În fond, avea doar **s**-o sărute – un moment deloc istoric în viaţa cuiva.

— Eşti mlădioasă ca o nuia, murmură el răguşit, cu chipul îngropat în părul ei. Dacă-ţi dau drumul, **s**-ar putea să te sufle vântul.

Şi, ca să se asigure că n-o pierdea, îi cuprinse faţa între mâini, privi**nd**-o în adâncul ochilor. Apoi îşi coborî pleoapele, iar capul i se

lăsă în jos până când buzele i le atinseră pe ale ei.

Emma reacţionă cu o pasiune care-l luă prin surprindere. Nu era nevoie să-i deschidă buzele cu forţa, cum făcuse în ziua aceea, în cabinet, căci se despărţiră de bunăvoie. Buzele lui începură să-i sundeze gingaş gura, în timp ce Emma se înălţa pe vârfuri, cuprinzându-l cu braţele pe după gât. Îi simţea barba pe obraz, moale ca puful, şi îl strânse cu putere, strecurându-şi degetele în păril lui des de la ceafă.

Pe neaşteptate, Jake se retrase, deşi se vedea clar că nu voia s-o facă.

— Nu trebuie…

Glasul lui îngroşat o înştiinţa că o dorea la fel de mult pe cât îl dorea şi ea pe el, deşi poate din alte motive.

— Eşti o fată foarte dezirabilă, Emma. Aerul ăsta al tău de inocenţă scoate la iveală tot ce e mai rău într-un bărbat. Nu ştiam că pot fi atât de sensibil.

— Mă bucur că eşti, răspunse ea îndrăzneaţă, cu obrajii înroşiţi ca doi maci.

— Nu te-ai mai bucura atâta, dacă nu m-aş fi oprit la timp. Nu seduc copiii.

— Nu sunt un copil, replică tăios Emma. Şi aş vrea să nu te mai porţi cu mine ca şi cum aş fi.

— În ceea ce priveşte dragostea, *eşti* un copil.

— E o cruzime să spui asta! Nu te-am excitat?

— Ştii al naibii de bine că da! Dar nu ai experienţă şi mi-ar fi mult prea uşor să te excit *eu* pe *tine*.

— Nu m-aş fi culcat cu tine.

— Serios?

Tonul lui era atât de superior, încât Emma îşi dădu seama că n-o credea.

— Dacă aş fi continuat să te sărut şi să te ating, nu te-ai mai fi putut opri. Crede-mă, Emma, ştiu ce vorbesc.

Pleoapele i se coborâră, ascunzându-i expresia ochilor.

— Pentru mine, sexul nu înseamnă mai mult decât un joc plăcut, dar pentru tine n-ar fi numai atât. Meriţi altceva, în prima ta noapte de dragoste. Pentru început, aş sugera un inel pe degetul inelar al mâinii stângi.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă, apoi se mai întoarse o dată

spre ea.

— Aşteaptă momentul acela, fetiţa mea. Vei fi mai fericită.

În timp ce uşa se închidea în urma lui, pe Emma o podidiră lacrimile. Cum îndrăznea **s-**o trateze **într-**un mod atât de condescendent? Avea douăzeci şi unu de ani şi era destul de matură ca să hotărască şi singură, fără ajutorul lui Jake Sanders **–** amantul clasa întâi! Se purta ca şi cum el ar fi fost un bătrân versat, iar ea, abia ieşită de la mănăstire. Faptul că Emma credea în instituţia căsniciei şi nu avea intenţia să se culce cu niciun bărbat înainte nu conta. Nu avea nevoie de *el* ca să-i spună să n-o facă. Dacă voia să se culce cu el, asta depindea numai de ea. Şi tocmai de un bărbat atât de enervant trebuise să se îndrăgostească…!

Se rezemă de perne, izbită de ceea ce tocmai îşi spusese. Nu putea fi îndrăgostită de Jake Sanders! Şi totuşi, era. Dar nici măcar nu avea convingerea dacă-l plăcea sau nu. N-ar fi contat cu nimic, de vreme ce sentimentele n-ar fi fost niciodată reciproce, iar Jake îi spusese clar că numai la însurătoare nu-i stătea gândul. Cel mai bine ar fi fost să se întoarcă acasă.

La acest gând, i se frânse inima. Nu putea să-l părăsească. Nu încă. Nu-i spusese el că era sensibil faţă de ea. Tot era ceva, şi se aflau aproape unul de altul…

Râse abătută. De obicei, femeia era cea care făcea pe inaccesibila, dar de astă dată lucrurile stăteau tocmai invers.

Capitolul 6

Dimineaţa, nervoasă şi cu ochii grei, Emma pregăti micul dejun, apoi rămase în bucătărie, lăsâ**nd-**o pe Carmen să i-l ducă lui Jake. Dacă voia **s-**o vadă, n-avea decât să vină el la ea.

Şi exact asta făcu; intră în bucătărie arătând neobişnuit de serios, fără nicio lucire în ochi.

— Sper că după cele de aseară încă mai putem fi prieteni, da? o întrebă el cu blândeţe. N-am vrut să te tulbur, Emma. Am făcut numai ce era cel mai bine, în situaţia existentă.

— Nici să nu te mai gândeşti, răspunse Emma cu falsă nepăsare. Mi se urcase vinul la cap, atâta tot. Sunt uşurată că ai avut atâta minte încât să nu mă iei în serios.

— Bine.

Jake continuă **s-**o privească.

— Dacă nu-mi plăceai atât de mult, n-aş mai fi ieşit din cameră.

Dar aseară am vorbit serios. Meriţi un bărbat care să te iubească din toată inima, nu unul care nu doreşte decât o legătură temporară.

— *Ai avea* o legătură temporară cu mine? întrebă Emma, aproape pe un ton de glumă.

— Oricând, chicoti el. Anunţă-mă numai când vei fi gata să-ţi arunci principiile în vânt.

— Mai degrabă te-aş arunca pe tine!

— Aşa, fetiţo! o lăudă Jake admirativ. Ştii, Emma, pentru o iepşoară de-o şchioapă, ai o limbă cât toate zilele!

Şi ieşi, continuând să chicotească, iar Emma îşi stăpâni imboldul de a-i da un şut în fund. Cât de orb era! Nu ştia că-şi pierdea cu repeziciune toate inhibiţiile educaţiei de modă veche pe care o primise?

Dar era mai bine că *nu* ştia. Era destul de dureros să iubească un om ca Jake Sanders – dar dacă transpunea acea iubire în realitate i-ar fi fost de două ori mai greu să-l uite, când avea să plece din Majorca.

Propriile ei oscilaţii o tulburau. Când era hotărâtă să lupte pentru a-l cuceri, când consimţea că nicio femeie n-ar fi fost în stare să-l aducă în faţa altarului.

— Emma!

Întoarcerea neaşteptată a lui Jake la bucătărie o făcu să tresară, nervoasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Mă întrebam doar dacă te-ai hotărât ce vei pregăti pentru petrecerea de vineri.

— Da, m-am hotărât.

Nu-i spuse că o făcuse noaptea, în timpul orelor de insomnie.

— Vrei să-ţi arăt acum?

— Parcă ne înţeleseserăm să-ţi foloseşti propria judecată, nu?

— Nu eram sigură dacă nu te răzgândiseşi.

— Rareori mă răzgândesc.

Oare-i dădea un avertisment subtil? Hotărâtă, îi luă cuvintele aşa cum erau.

— În cazul ăsta, voi continua aşa cum am stabilit.

— Dacă ai nevoie de ajutorul lui Carmen, spune-i.

— Sunt bucătăreasă profesionistă, Jake, îi reproşă Emma. Pot pregăti o cină şi pentru zece persoane, la fel de uşor ca pentru două.

— Dar arăţi atât de fragilă, încât…

Închise brusc gura, apoi o întrebă.

— Ce-ai zice să luăm masa pe terasă, diseară?

— Nu ţi se pare cam riscant? zâmbi ea. S-ar putea să-ţi impun cu forţa atenţiile mele şi, când mă refuzi, va trebui să fiu pusă în cămaşa de forţă!

— Voi ţine la îndemână un somnifer pe care să ţi-l strecor în pahar dacă te aprinzi prea tare!

Emma râse forţat, dar imediat ce Jake ieşi din bucătărie, se posomorî iar. Ştia că se juca iar cu focul – dar, de vreme ce se arsese deja...

* * *

Spre surprinderea ei, Jake intră în bucătărie ca s-o felicite pentru pateurile pe care i le făcuse la prânz, iar Emma îi sorbi cuvintele ca pe nişte picături de apă rece într-o oază din deşert.

— Nici nu vom avea nevoie de altceva la prânz, când va fi aici familia mea, îi spuse el. Fratele meu şi soţia lui ţin amândoi cură de slăbire, aşa că în niciun caz nu vor vrea două mese mari pe zi. Iar la desert, vor merge de minune fructele.

— Au să se sature, dacă le dau pateori în fiecare zi, protestă Emma.

— Sunt atât de uşoare, încât nici nu se simt.

O privi cu umor.

— La fel ca tine!

Emma se întoarse spre aragaz, ca să-şi ascundă expresia de plăcere, şi toată după-amiază descifră sensuri diferite în replica lui, care sunt când ca un compliment, când ca o încercare de flirt indiferent.

La cină, Jake continuă s-o farmece, mai întâi lăudându-i ţinuta – o rochie de bumbac înflorat, verde cu albastru, care-i scotea în evidenţă pielea bronzată – apoi felicitându-i masa excelentă, pe care o savurase cu multă plăcere.

— Sunt uimit că asta-i prima ta slujbă ca profesionistă. Nu găteşti deloc ca o amatoare, remarcă el, sorbind din brandy.

— Chiar dacă sărut ca o amatoare! replică Emma, neputându-se stăpâni.

La dracu'! Acum Jake avea să creadă iar că încerca să flirteze cu el!

— Parcă ne înţeleseserăm să uităm de cele întâmplate aseară,

murmură Jake nemulţumit.

Îl privi peste masă, în timp ce pufăia din cheroot. Cum ar fi putut să uite cele din seara trecută, când nu jinduia decât să le repete? Căută deliberat să schimbe subiectul.

— Ce te-a făcut să-ţi laşi barbă?

Jake o privi surprins.

— Întotdeauna schimbi vorba atât de brusc?

— Parcă asta voiai, nu?

— Parcă amândoi o voiam, nu? i-o întoarse el cu blândeţe.

— Atunci, răspunde-mi la întrebare.

— Mi-am lăsat-o ca să-mi ascund o cicatrice. Iarna trecută, am avut un accident la schi, în St Moritz, şi m-am tăiat rău la bărbie. Cred că-mi puteam face o operaţie plastică, dar m-am gândit să încerc mai întâi aşa. Dintotdeauna mi-am dorit să am barbă. Nu-ţi place?

— Ba da, foarte mult. A fost o experienţă inedită, să mă sărute un bărbat cu barbă.

Îşi muşcă buza, întrerupându-se.

— Poftim, iar încep! Cred că va trebui să-mi dai somniferul ăla.

Jake râse. Dar, înainte de a apuca să spună ceva, sună telefonul, şi se duse să răspundă.

Vorbi câteva minute, apoi se întoarse cu o expresie iritată pe chip.

— La naiba! Era una dintre invitatele mele la cină. Soţul ei are gută şi nu poate veni.

O privi pe Emma.

— Nu cumva joci bridge, întâmplător?

— Mă tem că nu.

— Ce păcat… Mâine după cină jucăm, şi ai fi putut completa o masă. Când eu sunt gazda, prefer să nu particip.

Emma nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Credeam că după cină se va dansa.

— Întrucât cel mai tânăr dintre musafirii mei are şaizeci şi cinci de ani, cred că poţi renunţa la ideea asta. De fapt, joc bridge în majoritatea serilor.

— Serios?

Surprinderea ei îl făcu s-o privească atent.

— Unde credeai că mă duceam?

Răspunsul i se citea pe faţă, aşa că o ameninţă cu degetul.

— N-ar trebui să te repezi aşa să mă judeci, fetiţo. Aici nu duc o viaţă de distracţii – deşi din necesitate, aş putea să adaug, nu de voie.

— Ce vrei să spui?

— Majoritatea englezilor de pe insulă sunt pensionari şi duc o existenţă liniştită. Bridge-ul e aproape obligatoriu, dacă vrei să ai cât de cât o viaţă socială – cu excepţia recepţiilor interminabile şi plicticoase, pe care le refuz cu cea mai mare plăcere.

Emma încă nu era sigură că-l credea, iar Jake simţi imediat.

— Eşti la fel de rea ca Celia, chicoti el. Şi ea refuză să creadă că trăiesc o viaţă absolut castă aici. De-asta-i şi place să vină, ca să vadă dacă îi face cineva concurenţă. Până acum, a fost dezamăgită.

Suflă un nor de fum, privind-o pe Emma iscoditor.

— Nu cred că va încerca să-şi înfigă ghearele în *tine*. Ştie că nu eşti genul meu.

Emma simţi că iar i se înecau corăbiile. Cât de sincer era! Şi cât o rănea, fără să-şi dea seama…!

— Cred că-ţi plac blondele sexy, nu? întrebă ea rece.

— Nu genul ăsta îl preferă majoritatea bărbaţilor? De-asta producătorii următorului meu film ţin neapărat s-o distribuie pe Celia în rolul principal.

— Vorbeşti de parcă s-ar putea să refuze.

— Exact *asta* s-ar putea să facă. În ultimul an, Celia a căutat mai mult roluri dramatice, şi o să ne fie al dracului de greu s-o convingem să joace în filmul ăsta.

— N-ar face-o pentru *tine*? întrebă Emma cu îndrăzneală.

Jake ezită, cu buzele strânse.

— Probabil. Am fost prieteni foarte buni, cum bine ştii.

Emma simţi că se înroşea, şi se înfurie pe sine. Nu era de mirare că o considera inocentă!

— Şi nu mai sunteţi? murmură ea.

— Eşti foarte curioasă, ripostă Jake. Când te-ntorci acasă, ai să scrii un serial despre mine pentru un ziar de scandal?

— Cum ai ghicit? încercă Emma să glumească pentru a-şi ascunde amărăciunea. Ăsta-i singurul motiv pentru care am rămas aici, de fapt – ca să pot scrie totul despre viaţa ta sexuală.

— Fără nicio experienţă proprie?

— Nici în ruptul capului!

Dinţii lui Jake luciră pe chipul bronzat.

— Legătura mea cu Celia s-a terminat de mult. Cum bine ştii, nu s-au prea mult cu nicio fată, ca să nu-nceapă să le umble prin cap verighete şi clopote de nuntă.

— Dar numele tău a rămas asociat cu al ei…

— Numai pentru filmul ăsta nou. E o publicitate bună – şi, parţial, motivul pentru care vine aici. Dar, cunoscând-o pe Celia, va profita de ocazie ca să încerce să obţină mai mult. E prea proastă ca să-şi dea seama că, atunci când ceva s-a terminat, s-a terminat.

— Poate că încă te mai iubeşte.

— Relaţia noastră nu are nimic de-a face cu iubirea. Dar cred că va trebui să mă asigur că e mulţumită în timp ce stă aici. Dacă se retrage, s-ar putea ca şi banii să-i urmeze exemplul.

Emma înghiţi un nod. Nu era nevoie să întrebe cum avea să se asigure Jake că Celia era mulţumită.

— Sunt convinsă că nu-ţi va fi prea greu, spuse ea.

— Aş vrea să fiu şi *eu* la fel de sigur. Nimic nu e mai mort decât o pasiune moartă.

Emma rămase tăcută. Indiferent de ultimul lui comentariu, Jake urma să-şi dea toată silinţa să aţâţe jăraticul – dacă altă cale nu avea ca s-o obţină pe Celia Manners pentru rol. Părea un lucru destul de josnic, dar nu risca să tulbure conştiinţa unui om atât de ambiţios şi nemilos ca el.

— Poate-ar fi bine să ne culcăm, spuse Jake ridicându-se. Mâine te aşteaptă o zi încărcată. Va fi repetiţia generală pentru săptămâna viitoare.

— Ştiu.

Acceptându-i comentariul ca pe un semn că dorea să pună capăt discuţiei, Emma urcă la etaj, conştientă că Jake o urma îndeaproape.

Se opri la uşa camerei ei, dar numai pentru a-i ura politicos noapte bună, înainte de a-şi continua drumul spre a lui, la capătul coridorului.

* * *

Ziua următoare fu frenetică şi trecu aproape fără o clipă de răgaz. Carmen o aduse pe fiica ei de dimineaţă, şi începură să pună masa şi să aranjeze florile trimise de la Paguera. Jake nu se amesteca, lucrând pe marginea piscinei, aşa că Emma nu avu ocazia să-i vorbească.

Îl văzu abia a doua zi dimineaţă, când Jake intră în bucătărie să-i

vorbească. Devenise o parte din programul lor matinal zilnic.

— A fost o cină excelentă, Emma. Deşi toate doamnele ţineau regim, niciuna n-a putut să reziste *milles-feuilles*-urilor tale.

— A mai rămas doar una, zâmbi ea. Ţi-am păstrat-o ţie, pentru azi.

— Nu mie, spuse el ferm, bătându-se peste abdomenul plat.

— Ţi-e frică să nu te îngraşi? îl ironizză Emma, privindu-i trupul mlădios.

— Prefer s-o numesc exersare a autocontrolului.

Apropiindu-se de Magimix, Jake îşi înmuie degetul în cremă, dând din cap aprobator în timp ce o gusta.

— Asta-i destul de gustoasă ca s-o mâncăm deja. La ce o foloseşti?

— Plăcintă cu mere şi mirodenii. Se serveşte caldă, cu frişcă bătută.

Jake gemu.

— Încep să-mi doresc să te fi trimis înapoi în Anglia cu primul avion!

„Şi eu", îşi spuse serioasă Emma, conştientă că fiecare zi îi îmbogăţea depozitul de amintiri, făcându-l pe acel om şi mai greu de uitat.

* * *

Luni, înainte de a pleca la aeroport să-şi întâmpine familia, Jake o luă prin surprindere, scuzându-se pentru că nu o dusese la Formentor.

— A trebuit să fac câteva modificări de ultim moment în scenariu, şi voiam să le termin cât timp mai eram singur, îi explică el. Contractul Celiei – dacă-l semnează – îi dă dreptul de a aproba scenariul – deşi în viaţa ei n-a citit altceva decât propria ei publicitate – şi al dracului să fiu dac-o văd în stare să înţeleagă ce am scris *eu*.

— Sunt sigură că vei putea s-o ajuţi, spuse rece Emma.

— Intenţionez să-mi dau toată silinţa.

Dezgustul Emmei era atât de puternic, încât trebui să facă eforturi ca să şi-l ascundă. Totuşi, ştia că era naivă. Se vedea clar că Jake şi Celia fuseseră amanţi, şi-atunci de importanţă avea dacă el relua legătura? Refuzând să se mai gândească, Celia începu să pregătească prânzul. „De-asta sunt aici", îşi reaminti ea, jurându-şi să n-o mai uite.

În timp ce la vilă se aflau oaspeţi, fiica lui Carmen venea în fiecare zi să dea o mână de ajutor, deşi Emma îşi oferise serviciile.

— Te afli aici numai ca să găteşti, îi răspunsese Jake neînduplecat. Curăţenia după nişte femei răsfăţate *nu* intră în atribuţiile tale. Şi-n orice caz, dacă nu-ţi dedici tot timpul meselor, calitatea ar putea să scadă.

Această ultimă explicaţie îi tăiase tot cheful să-i mulţumească. Va să zică, se gândise mai mult la stomacul lui, decât să nu-i dea ei de lucru în plus!

Pe la amiază, îl auzi revenind de la aeroport şi, timidă, intră în hol. Jake o văzu imediat şi făcu prezentările.

Fratele lui, David, nu semăna deloc cu el, fiind brunet şi cu un început de chelie în creştet. Avea un trup solid, cu burtică, şi un ton repezit, din care se înţelegea că era obişnuit să dea ordine şi să-i fie respectate.

Soţia lui cea roşcovană părea o femeie în stare să-i facă faţă. Îi strânse Emmei mâna, zâmbi**ndu**-i cald, prietenos. Pamela Sanders avea cam douăzeci şi opt de ani şi era atrăgătoare, destul de trupeşă, cu şolduri bine rotunjite şi picioare lungi şi suple. Vorbind pe un ton ferm, îi dirija pe soţul ei şi pe Jake în timp ce duceau bagajele la etaj, iar Emma avu impresia că, dacă David Sanders era şeful la birou, acasă soţia lui era şefa!

Nanny Lee arăta ca un jandarm, cu părul cărunt şi scămos adunat sub şapca marinărească apretată. Avea nasul lung şi ascuţit, şi gura strânsă, cu buze subţiri, ca şi cum i-ar fi displăcut atât casă, cât şi ocupanţii ei.

— Sper ca în camera copilului să nu intre soarele, declară ea dezaprobator în timp ce urca scara, ţinând în braţe copilaşul dolofan care gângurea, trăgâ**ndu**-i cu mânuţele lui grase ochelarii cu rame argintii.

— În nicio cameră nu intră soarele, Nanny, răspunse răbdător Jake, de pe palier.

Nanny pufni.

— Pe *dumneata* părinţii nu te-au dus niciodată în străinătate când erai mic. Pentru ei, la Frânton era destul de bine. Nu-mi place să văd copiii mici expuşi la căldură.

— Sunt multe lucruri care nu-ţi plac, Nanny, o dojeni cu blândeţe Pamela Sanders, dar Emma observă că făcea eforturi ca să-şi

păstreze calmul. Se vedea clar că aceea nu era decât o plângere dintr-o lungă serie, în acelaşi spirit.

Când Emma se întoarse să intre în bucătărie, Jake o strigă.

— Te aştept să iei masa cu noi.

— Mai bine nu. Sunt aici Carmen şi Maria, şi au să…

— N-o să le pese *unde* mănânci tu, i-o reteză el. Şi amândouă sunt destul de inteligente ca să-şi dea seama că te simţi mai bine luând masa cu familia mea, decât cu ele.

Acceptând logica acestui argument, Emma nu-l mai contrazise. O fi fost Jake un Casanova, dar nu era în niciun caz un snob.

Prânzul fu luat *al fresco*, cu pui rece şi diverse salat. Scaunul înalt al lui Toby şi instalat în cel mai umbrit colţ al terasei, iar la sfârşitul mesei Nanny Lee se îmblânzise vizibil.

— Ai o casă foarte frumoasă aici, domnişorule Jake. Şi grădinile – toate sunt atât de ordonate…

Jake chicoti.

— Numai fiindcă eu eram dezordonat în copilărie nu înseamnă că nu m-am schimbat cu vremea!

Nanny se întoarse spre Emma, cu un zâmbet indulgent.

— A fost unul dintre cei mai năzdrăvani băieţaşi pe care i-am îngrijit vreodată; dar când zâmbea, îi iertai orice.

— Iar acum e un hăndrălău năzdrăvan, zâmbi Pamela. Şi femeile îl iartă în continuare când zâmbeşte!

După-amiaza, copilul fu culcat, iar Pam – care prefera forma prescurtată a numelui ei – îi propuse Emmei s-o însoţească la plajă.

— Nanny va veni şi ea mai târziu, cu Toby, aşa că vom avea timp să ne cunoaştem, în timp ce bărbaţii discută afaceri. David abia aşteaptă – nu-i aşa, iubitule?

Îi aruncă o privire drăgăstoasă soţului ei, care-şi sorbea cafeaua.

— Exact asta am de gând să fac, spuse el, Am de lămurit câteva lucruri cu Jake.

Emma se duse să se schimbe şi, pentru prima oară, îşi luă unul dintre costumele bikini noi, cu fusta asortată. Se privi în oglindă, întrebându-se dacă nu era echipată prea decoltat. Avea impresia că i se vedea prea multă piele între sutien şi slipul sumar – dar după o clipă de contemplaţie îşi spuse că era naivă. Avea o siluetă superbă şi ar fi fost o copilărie să şi-o ascundă.

Luându-şi sandalele, coborî s-o întâlnească pe Pam, care se

schimbase şi ea, şi porniră încet printre pini, spre plajă.

— Îi voi spune lui David să aducă jos nişte scaune şi să le lase acolo, hotărî Pam. Aşa facem de obicei.

O privi pe Emma cu admiraţie, în timp ce-şi scotea fusta stil sarong şi pornea spre apă.

— N-aş fi ghicit niciodată că arăţi *aşa* pe sub cortul ăla pe care-l purtai azi dimineaţă! Cum Dumnezeu reuşeşti să rămâi atât de zveltă?

— Norocul, cred. Orice-aş mânca, nu mă îngraş.

— Ce n-aş da şi eu…! comentă Pam, privindu-şi cu regret trupul plinuţ. Când îl aşteptam pe Toby, am pus pe mine cu carul, şi n-am avut voinţă să dau totul jos. Ăsta-i efectul căsniciei. David mă place aşa, şi nu mai am niciun stimulent.

Se aşeză la marginea apei, lăsând un val mic să-i scalde trupul.

— Ei, dar dacă m-aş fi măritat cu Jake, el m-ar fi *silit* să ţin regim.

Emma o privi curioasă.

— Aţi fost logodiţi?

— Nu tocmai. Dar ne cunoaştem din copilărie, iar Jake şi cu mine am fost întotdeauna nedespărţiţi.

— Dar până la urmă l-ai preferat pe David?

— Am fost prudentă. Mi-era frică să mă mărit cu Jake.

— Frică?

— *Tu* te-ai fi simţit în siguranţă măritată cu un tip atât de irezistibil?

— Cred că nu, fu Emma de acord.

Spre surprinderea ei, Pam se contrazise singură, adăugând:

— Într-o zi, cred că Jake se va *aşeza* la casa lui şi va fi un soţ fantastic. Dar trebuie s-o facă atunci când simte el că a sosit momentul, fără să-l îmboldească nicio fată.

— Pariez că multe fac şi altceva decât să-l îmboldească! remarcă indiferentă Emma.

— Şi cine să le condamne?

Pam o privi lung.

— Să nu-mi spui că nu ţi-a căzut şi *ţie* cu tronc. Încă n-am cunoscut o femeie care să-i reziste.

— Am un iubit în Anglia, răspunse prevăzătoare Emma, nedorind să-i dea acelei femei cu ochi pătrunzători ocazia de a-i ghici sentimentele.

— De parcă asta ar avea vreo importanţă! pufni Pam. N-ar conta

nici dacă ai avea un soţ! Dacă Jake şi-ar pune în cap să te cucerească, n-ar avea nicio şansă!

— *Tu* nu i-ai cedat.

— La început am făcut-o, şi am avut nevoie de ani de zile până să-mi dau seama că nu eram genul care să-l ţină. Dar noroc că mă potrivesc de minune cu David. E serios şi de nădejde, şi-mi face pe plac – de cele mai multe ori. Cu părul meu roşcat, asta-i o reţetă a fericirii!

— Deci, e natural, zâmbi Emma.

— La Pam, totul e natural, spuse un glas din spatele lor şi, întorcându-se, îi văzură pe cei doi.

David îi zâmbi afectuos soţiei tale.

— Hai o-ntrecere până la plută, îi spuse el şi se aruncă în mare, cu Pam lansându-se pe urmele lui.

— Mergem şi noi? întrebă Jake, contemplând trupul aproape gol al Emma, care sări repede în picioare şi alergă în apă.

Gâfâind, ajunse la plută înaintea lui, iar Jake o privi cum se sălta deasupra.

— Şi din spate arăţi aproape la fel de bine ca din faţă, remarcă el, căţărându-se după ea.

Emma o auzi pe Pam chicotind.

— Tu nu-mi spui niciodată asta, David.

— Las priza în seama lui Jake, mormăi soţul ei. El e scriitorul familiei.

Se întinseră la soare, până când Pam o zări pe Nanny cu Toby pe plajă, iar atunci ea şi Jake porniră înapoi.

— Ce drăguţi sunt, remarcă Emma.

— Uneori, Pam are limba cam ascuţită, spuse Jake, dar e nevasta potrivită pentru fratele meu.

— Şi pentru tine, nu? îi scăpă Emmei, înainte să se poată stăpâni.

Jake se rezemă într-un cot, privind-o în ochi.

— *Dacă* mi-aş dori o soţie, ai corespunde onorabil. Ai minte ascuţită, eşti o bucătăreasă excelentă şi, deşi scundă, ai un ambalaj foarte atrăgător!

Aplecându-se înainte, o sărută pe vârful nasului, apoi îşi lăsă buzele să coboare încet, sărutându-i ambele colţuri ale gurii.

Emma îi simţi respiraţia caldă şi gustul de sare de pe buze, în timp ce i le despărţea pe ale ei, senzual. Se apropie, mângâindu-i părul

des. Pe măsură ce sărutul devenea tot mai intens, Jake se lăsă cu tot trupul peste ea, cuprinzând-o în braţe.

— Te iubesc, şopti Emma.

Jake se retrase brusc, ca şi cum l-ar fi înţepat.

— Nu spune asta!

Descumpănită, îl privi cu ochi mari. Înainte cu doar câteva momente, chipul lui fusese plin de dorinţă. Acum era rece şi distant.

— Să nu mai spui asemenea lucruri, repetă el. Nici măcar în glumă. Nu sunt genul care să se însoare şi nu-s în niciun caz bărbatul potrivit pentru tine.

— Ce te face să fii atât de sigur? întrebă ea încet.

Jake nu-i răspunse imediat, rămânând doar cu privirea în gol, spre mare.

— N-am iubit niciodată, spuse el într-un târziu. Nici măcar nu ştiu dacă sunt capabil.

— Şi totuşi, scrii despre dragoste. Cum poţi, dacă niciodată n-ai trăit-o?

Râsul lui fu sardonic.

— Nici violul nu l-am trăit vreodată, şi totuşi îl descriu şi pe acela! Dar, cum pe bună dreptate ai precizat, în cărţile mele este vorba de pofta carnală, nu de iubire, iar despre *asta* pot să scriu din proprie experienţă!

Roşind, Emma se ridică, iar Jake întoarse capul, studiindu-i faţa. Apoi îi luă mâna într-a lui şi i-o strânse.

— Nu-ţi pierde inima pentru mine, Emma, nu merit. Sfatul meu e să te întorci la tânărul tău din Anglia şi să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Aş vrea să nu mă mai tratezi ca pe un copil! replică Emma, trăgându-şi brusc mâna. Sunt absolut capabilă să hotărăsc şi singură. Dacă-ţi închipui că descifrez cine ştie ce în câteva sărutări, te înşeli amarnic. Te găsesc atrăgător, dar nu sunt în niciun caz îndrăgostită de tine.

— Atunci, de ce ai spus că mă iubeşti?

— M-am lăsat furată de romantism, munţi ea. Trebuie să recunoşti că o ambianţă mai nimerită nici că se putea. marea albastră, pluta singuratică şi Adonisul cu păr de aur. Vreau să zic, e Hollywood curat.

Şi, înainte ca Jake să poată răspunde, Emma sări în apă şi începu

să înoate cu furie spre mal.

Noroc că Pam şi soţul ei erau prea preocupaţi de copil ca să-i dea atenţie, iar Emma se întinse pe prosop, fierbând. Ce proastă fusese să lase să-i scape că-l iubea pe Jake! Noroc că reuşise să-l convingă că nu vorbise serios – dar dacă-şi mai pierdea capul şi o spunea din nou, s-ar fi putut să nu-i mai fie atât de uşor să-l facă s-o creadă.

Dracu' să-l ia pe Jake Sanders! De ce nu putuse să fie bătrân şi urât, sau s-o trimită înapoi în Anglia imediat ce-şi dăduse seama că angajase pe cine nu trebuia? Emma se ridică şi-şi scutură prosopul de nisip.

— Mă duc să fac ceaiul, anunţă ea.

— Vin şi eu cu tine, spuse Pam. Toată sunt plină de nisip.

Se întoarse spre sotsul ei.

— Te las să termini de construit castelul ăsta. Poate că, după ce va fi gata, ai să-i dai înapoi lui Toby găleţuşa şi lopăţica!

Cele două femei porniră spre casă într-o tăcere amicală şi, în timp ce Pam se duse să se spele, Emma făcu ceaiul.

Când scoase căruciorul de servit pe terasă, bărbaţii se întorseseră, iar Pam se schimbase.

— Torn eu, sau vă turnaţi singuri? întrebă Emma.

— Plăcerea poate fi de partea ta, răspunse Pam, tăindu-şi o felie mare de prăjitură cu migdale. Am de gând ca în vacanţa asta să fac cât mai puţin posibil.

Se răsuci în loc, arătându-l pe Jake cu degetul.

— Şi nu care cumva să spui: „dar aşa faci întotdeauna”!

Jake chicoti.

— Nici nu m-aş gândi, atâta vreme cât nu te-aştepţi ca Emma să strângă după tine, când restul personalului pleacă acasă. Nu intră în atribuţiile ei.

— Presupun că sărutatul pe plută *intră*! replică Pam, deşi fără răutate.

Emma se înroşi ca focul.

— Jake nu făcea decât să se antreneze pentru sosirea domnişoarei Manners, spuse ea, cu un zâmbet care-i contrazicea adevăratele sentimente.

— A, interveni David, drăgălaşa noastră sex-pisicuţă.

— Sex-*mâţă*, vrei să spui, preciză Pam. Scumpei de Celia numai de joacă nu-i arde.

— Nu fi caţă, o admonestă Jake. Nu te prinde.

Cumnata lui se apropie şi-l sărută pe obraz.

— Iartă-mă, Jake, dar ştii că n-o suport.

— Ei, ai face bine **s-**o suporţi, spre binele tuturor, îi recomandă soţul ei. Jake obţine şi un procentaj din încasările filmului ăsta nou, şi dacă va avea un succes la fel de mare ca ultimul…

— Nu mai spune nimic! zâmbi Pam. O să fiu dulceaţa întruchipată cu Domnişoara Pisi-Pusi.

Căscă şi porni spre uşă.

— La ce oră e cina? Cred că pân-atunci am să mă odihnesc.

— La opt şi jumătate e târziu? întrebă Emma. Încep **s-**o pregătesc chiar acum.

— Mie-mi convine, zâmbi Pam.

— Şi mie, spuse David, ridicâ**ndu-**se şi cuprinzâ**ndu-**şi soţia de talie. Cred că vin şi eu, iubito.

Emma vru să plece odată cu ei, dar Jake îi făcu semn să mai aştepte. Îl privi temătoare, dori**ndu-**şi să nu fi fost atât de conştientă de muşchii lui încordaţi care-i străbăteau umerii laţi şi picioarele robuste.

— Eşti supărată pe mine, nu-i aşa? o întrebă el imediat ce rămaseră singuri.

— Doar n-ai de gând **s-**o ţii la nesfârşit cu cele întâmplate pe plută?! exclamă ea uimită. Ţi-am mai spus, îmi place să mă săruţi. Ai o tuşă de maestru – chiar dacă eu n-am tuşa celei mai potrivite metrese!

Ochii lui Jake se îngustară.

— Cred că ai fi o metresă excelentă – cu încă doar câteva lecţii.

— Te-ai răzgândit cumva? întrebă ea cu obrăznicie.

— Nu. Oricât ai fi de atrăgătoare, nu mi-a plăcut niciodată să culeg flori din grădină. Pe prefer gata tăiate, de la florărie.

— Şi oferite pe tavă, replică ea, ieşind nonşalantă înainte ca Jake să aibă timp să-i răspundă.

Dar, în bucătărie, calmul i se risipi, iar Emma începu să trânească peste tot cu tigăile şi cratiţele, ca să-şi descarce tensiunea. Oricât ar fi fost de copilăresc, fusese foarte plăcut să aibă ultimul cuvânt. Dar şi Jake – mare porc mai era!

Capitolul 7

A doua zi, Emma primi două scrisori, una de la bunica ei, care-i transmitea toate bârfele noi din sat, iar cealaltă de la Peter, anunţâ**nd-**o că-şi rezervase loc la un hotel din Paguera, pentru vacanţă.

„Sper că şeful tău îţi va lăsa puţin timp liber în plus”, îi scria, „ca să putem fi şi noi împreună”.

Perspectiva acestei vizite o descumpăni pe Emma, care de-acum ştia că niciodată nu s-ar mai fi putut mărita cu Peter. Se spurcase la Jake, probabil pentru foarte multă vreme, pentru majoritatea bărbaţilor. Era un gând înspăimântător şi putea însemna că o aşteptau ani în şir de singurătate.

Era recunoscătoare că prezenţa oaspeţilor îi dădea de lucru, astfel fiind prea ocupată ca să se gândească. Cu câteva ocazii, insistară să ia cina cu ei în oraş, şi fu o experienţă dulce-amăruie, căci însemna să-l vadă pe Jake în plină formă. Până şi Nanny Lee era mult mai plăcută decât păruse la început. Pe dedesubtul învelişului scorţos, era moale ca umplutura de cremşnit, deşi cu copilul se purta ferm şi respecta un program strict, care lui Toby părea să-i placă. Era un băieţel foarte cuminte, căruia i se aplică de minune descrierea „grăsuţ şi bunuţ”.

Dar grăsimea nu era deloc bunuţă pentru Pam, căreia îi era greu să reziste prăjiturilor servite de Emma la ora ceaiului.

— Aş vrea să nu le mai tot faci, protestă ea într-o după-amiază. De fiecare dată când apare prăjitura ta cu mere şi ciocolată, eu mor câte puţin.

— Şi de ce să suferim cu toţii pentru că tu n-ai voinţă? interveni David, muşcând dintr-o felie de Sachertorte. Ţine-o tot aşa, Emma, şi n-o lua în seamă pe Pam.

Se întoarse spre soţia lui.

— Când ajungem acasă, mergem amândoi la un centru de sănătate, aşa că las-o-ncolo de siluetă.

Şi-i dădu o palmă peste fund.

— Oricum, mie-mi placi aşa – măcar am şi eu ce să apuc în mână! De ce-oţi crede voi, femeile, că toţi bărbaţii preferă slăbănoagele, în veci n-am să înţeleg.

Pam oftă resemnată şi-şi tăie şi ea o felie de prăjitură zemoasă.

— Capitulez de bunăvoie – la fel ca frumoasa Celia!

David aruncă o privire spre Jake, care stătea pe marginea opusă a piscinei, cufundat în studiul unui teanc de manuscrise.

— Vine mâine, nu?

— De parcă n-ai şti! zâmbi Pam. Şi pentru că tot e ultima noastră noapte de libertate înaintea sosirii ei, ce-ar fi să mergem toţi patru la

un night-club?

— Mie-mi convine, spuse David, şi-şi strigă fratele: Jake, te tentează o noapte în oraş?

Jake ridică privirea şi dădu din cap. Ochii i se abătură spre Emma, care avu impresia că auzise din conversaţie mai mult decât bănuiau ceilalţi.

— Vii şi tu, Emma, nu-i aşa? o întrebă.

Ar fi vrut să-l refuze, dar ştia că atunci risca să se dea de gol. Nu avea decât o soluţie: să-şi păstreze calmul, ca şi cum prezenţa lui Jake ar fi lăsat-o netulburată.

— De ce nu? replică ea cu falsă indiferenţă. Cum să pierd eu ocazia de a dansa cu marele Drake Janess?

— Într-adevăr! i-o întoarse el şi-şi îngropă din nou nasul în hârtii.

* * *

Când Emma ajunse în holul de la parter, toţi o aşteptau, şi cu toate că Pam şi David comentară felul fermecător cum arăta, Jake nu spuse nimic şi se aşeză tăcut la volan, lăsându-le pe cele două femei să stea în spate.

— Îmi place cum îţi stă cu mai mult fard, şopti Pam. Lui Jake era să-i sară ochii din cap, când ai apărut pe scară!

Emma era sigură că exagera, dar nu putea să nu se simtă încântată. Cel puţin însemna că Jake dăduse *vreun* semn de admiraţie, altfel Pam n-ar fi observat.

În mai puţin de o oră, opriră în faţa clubului Tito din centrul oraşului Palma. Portarul, care-l recunoscu imediat pe Jake, îi luă cheile ca să parcheze maşina. Trotuarele erau înţesate de turişti care se revărsau şi pe carosabil, şi abia reuşiră să-şi croiască drum până în hol.

Nightclub-ul, amenajat în aer liber, era enorm, construit în terase, ca o grădină, şi pe fiecare se afla câte o lampă cu abajur. Se aşezară să asculte muzica latino-americană, al cărei ritm hipnotic îl convinse curând pe Jake să-şi invite soţia în ringul de dans.

— Mergem şi noi? o întrebă Jake pe Emma.

Şi, fără a-i aştepta răspunsul, o ridică în picioare.

În timp ce se legănau în ritm de rumba, Jake o cuprinse strâns, iar la atingerea lui Emma simţi dorinţa familiară pe care i-o trezea întotdeauna. Jake, însă, nu părea să observe, şi începu s-o învârtească pe ring, când orchestra trecu la un foxtrot. Emma abia îi ajungea până

la umăr, dar se simţea totuşi comod în braţele lui, ca şi cum acolo i-ar fi fost locul, iar paşii li se potriveau perfect.

— De ce tremuri? o întrebă el dintr-odată. De frică sau de dorinţă?

O străbătu un val de furie, făcând-o să-i răspundă sarcastic:

— De dorinţă, bineînţeles. Sunt nebună după tine... şi-ţi ador cărţile.

— Pe *asta* n-o cred! replică Jake, cu o lucire tăioasă în ochi. Dar sunt dispus că cred că mă doreşti *pe mine* – din alte motive.

— Poftă carnală, răspunse obraznică Emma. Şi femeile o simt, la fel ca bărbaţii.

O altă pereche se ciocni de ei, iar Jake mormăi ceva şi-şi mută locul. Dar ringul era plin, iar dansatorii îi înghesuiau tot mai strâns.

— Decât să fiu *împins* de colo-colo, aş prefera să stau jos, spuse el, şi o conduse înapoi la masă.

Abia se aşezaseră, când două femei de vârstă medie, ambele blonde şi durdulii, se apropiară zâmbindu-i radios lui Jake.

— Nu sunteţi Drake Janess, scriitorul? se repezi una dintre ele, holbându-se la el cu ochii ei fardaţi cu verde. I-am spus prietenei mele că v-aş recunoaşte faţa oriunde. Suntem două mari fane de-ale dumneavoastră, domnule Janess. Ultima dumneavoastră care ne-a plăcut la nebunie – mult mai bună decât a lui Harold Robbins – iar filmul l-am văzut de trei ori.

Şi continuă să turuie, abia oprindu-se ca să respire.

— Mă întreb dacă n-aţi vrea să ne daţi un autograf pe aceste cărţi poştale ilustrate. Asta-i a prietenei mele, Joan, iar pe mine mă cheamă May.

Îi dădu două ilustrate, iar Jake, cu un zâmbet strălucitor, mâzgăli câte o dedicaţie cu pixul pe care admiratoarea îl avea gata pregătit.

Mulţumindu-i din suflet, se retraseră, continuând să se întoarcă pentru a-l privi admirativ, până ajunseră la masa lor, dincolo de ring.

— Ţi se întâmplă des? întrebă David.

— De când a ieşit filmul, şi toate ziarele de scandal au răspândit legătura mea cu Celia.

— Preţul succesului, comentă Pam. Mama ta a fost îngrozită când ţi-a văzut în „*Sun*” poza cu Celia, topless.

Jake făcu o mutră iritată, apoi zâmbi cu jumătate de gură.

— Nu te cred, dulce cumnată. Părinţii mei nu citesc niciodată

ziarul ăla!

— I l-a arătat o servitoare, insistă Pam. Singurul lucru care a mulţumit-o a fost că-ţi lăsaseşi barbă, aşa încât spera ca prietenele ei să nu te recunoască.

— Probabil mama crede că anume mi-am lăsat-o, ca să-i fac ei o plăcere, comentă Jake acru. Numai părinţilor *mei* le-ar fi ruşine cu un fiu care şi-a câştigat cinstit averea.

Emma îl înţelegea. Nu i-or fi plăcut ei cărţile lui, nici stilul de viaţă cam libertin, dar Jake nu seducea fete nevinovate – cum bine ştia – şi nu înţelegea de ce părinţii nu erau mândri de succesul lui.

— De ce ţi-ai schimbat numele? îl întrebă. Şi unde l-ai găsit?

Din nou bine dispus, Jake îi răspunse:

— E o anagramă după „Jake Sanders". Dacă ai rezolva rebusuri, ţi-ai da seama imediat.

— Nu înţeleg nimic din rebusuri, recunoscu ea.

— Dar pe *mine* mă înţelegi.

— Eşti la fel de uşor descifrabil ca şi cărţile tale!

— Pe care le dispreţuieşti.

Îl privi uimită.

— Nu... nu le... Asta nu înseamnă că te dispreţuiesc pe *tine*. N-am vrut decât să spun că...

— Ştiu ce-ai vrut să spui, îi reteză el scuzele bâlbâite. Las-o baltă, Emma. Te tachinam doar.

Plecară abia la trei, după ce aşteptaseră s-o vadă pe celebra cântăreaţă din capul afişului de cabaret, în drum spre casă, Pam insistă să stea lângă David, spunând că şampania o ameţise şi voia să-şi rezeme capul pe umărul lui.

Dacă acela era un şiretlic pentru a o face pe ea să se aşeze lângă Jake, Emma nu ştia, dar o bănuia pe cumnata lui capabilă de asemenea stratageme. Se vedea clar că Pam o antipatiza pe Celia şi, din cine ştie ce motiv, părea să creadă că Jake se simţea atras mai mult decât în treacăt de Emma. Numai de-ar fi fost şi *ea* la fel de încrezătoare!

— Pari foarte serioasă, o smulse Jake din gânduri. Te frământă ceva?

— Mă gândeam la mâncarea de mâine, improviză Emma.

— Acum, că a trecut de miezul nopţii, prinţesa se transformă la loc în Cenuşăreasă, o tachină el, şi e cu gândul numai la bucătărie.

— Pentru asta sunt plătită, declară ea sec. Nu vreau să te

dezamăgesc.
— Nu mă tem. Tu eşti singura greşeală pe care mă bucur că am făcut-o!
Întoarse un moment capul spre ea.
— Deşi sunt sigur că Celia te-ar fi preferat dacă *aveai* mustaţă!
— Va veni până la prânz?
— Mă îndoiesc. Sunt sigur că la aeroport vor veni destui reporteri locali. Agentul ei de presă trebuie să se fi ocupat de asta.
— N-aş fi crezut că merită să-şi piardă vremea cu ziarele din Majorca.
— Într-adevăr, dar ceea ce publică ele este preluat adesea de Associated Press, care transmite totul în jurul lumii. Aşa s-a întâmplat cu ocazia ultimei vizite. Mă mir că n-ai văzut articolele de scandal: „Actriţa vine la un *rendez-vous* secret cu autorul”.
Pufni:
— Halal secret!
— Cum ai cunoscut-o?
— Pe platoul de filmare.
— Acum locuieşte în America?
— Da, ca să scape de impozite. E o consecinţă firească a celebrităţii şi bogăţiei.
Părea atât de receptiv, încât Emma ar fi vrut să-l chestioneze în continuare, dar din nefericire tocmai ajunseseră la vilă. Jake se întoarse spre fratele lui, care dormea adânc, cu capul Pamelei pe umăr.
— Acum patru ani, prezenţa ei îl punea pe jar tot timpul, spuse el încet. Şi acum, poftim! Uite ce face căsnicia din om.
David se îndreptă, căscând.
— Nu dormeam, bătrâne. Dar să faci amor pe bancheta din spate a maşinii e amuzant numai când eşti necăsătorit.
— Cu unii, amorul în general are haz numai când eşti necăsătorit, indiferent unde se nimereşte! i-o întoarse Pam, veselă. Vino, Casanova, hai să vedem dacă urcatul scării o să-ţi pună iar adrenalina în mişcare!
Dispărură în casă, iar Emma îl aşteptă pe Jake să ducă maşina în garaj.
— Îţi mulţumesc pentru seara asta, spuse ea sfioasă.
— Şi-mi ceri permisiunea să te duci la culcare, replică el. Vorbeşti ca o fetiţă după cină. Nu e nevoie să fii atât de formală.

— Altfel, cum să mă exprim?

— Aşa.

Şi, pe neaşteptate, o cuprinse în braţe.

— Eşti atât de frumoasă, Emma. Toată seara, abia am aşteptat să rămânem singuri.

Cu o mişcare bruscă, Emma se smulse din îmbrăţişare.

— Acum *tu* eşti formal, spuse ea cu voce tremurătoare. Îţi săruţi partenera la despărţire şi-i spui că e frumoasă.

Una dintre sprâncenele șaten-aurii ale lui Jake se înălţă întrebător.

— Crezi că mă prefac?

— Altfel, cum? Dar, pentru tine, asta e o a doua natură. Domnişoara Manners soseşte mâine, şi la fel vei face şi cu ea.

— Numai din motive de afaceri. N-o să însemne nimic.

Emmei îi venea să-i dea una.

— Nici eu nu însemn nimic. Nicio femeie nu înseamnă mare lucru pentru tine. Te temi prea tare de obligaţii.

— Poate reuşeşti să mă faci să mă răzgândesc, îndrăzni el încet.

— Pentru cât timp – până intră în scenă următoarea fată drăguţă?

— Tu eşti mai mult decât drăguţă, Emma.

Pe chipul lui Jake se ivise o expresie ciudată, ca şi cum atunci ar fi văzut-o cu adevărat pentru prima oară.

— Eşti inteligentă, cinstită şi ai umor. E o combinaţie rară. Mi-ar plăcea să te învăţ lecţia dragostei.

— Sunt sigură, replică Emma. Dar ai putea şi să mă *iubeşti*, pe lângă că mă doreşti?

Căldura se şterse de pe chipul lui, lăsându-l ca o mască dură şi rece. „Probabil aşa arată la sfârşitul unei legături", îşi spuse Emma abătută şi făcu un efort să vorbească nepăsătoare, ca şi cum întrebarea ar fi fost pusă în glumă.

— Hai să fim doar prieteni, Jake. E mai bine aşa.

— Nu vrei să-ţi răspund la întrebare?

— Credeam că răspunsul e de la sine înţeles.

— Ba nu e, murmură el încet. De fapt, e mai complicat decât crezusem. Lasă-mă să-ţi dau un răspuns după ce Celia va semna noul contract. În următoarele câteva săptămâni, trebuie să-i dau atenţie – dar, după aceea, lucrurile ar putea să se schimbe.

— La fel aş putea şi eu, spuse Emma. Emoţiile mele nu rămân neschimbate la nesfârşit. Sunt o fată schimbătoare – tinereţea, una, alta…

— Îmi asum riscul.

Ridicând din umeri, Emma îl ocoli şi intră în camera ei. Ar fi vrut ca Jake să vină după ea, dar cu recunoscătoare că n-o făcu. Cât de abil o lăsase în suspensie, convins – în ciuda negaţiilor ei – să o cucerise şi putea s-o aibă oricând voia. Lipsa de experienţă o făcuse să reacţioneze ca o adolescentă la prima poveste de dragoste. În loc de a se lăsa greu, practic se pusese la dispoziţia lui. Nici nu era de mirare că Jake credea c-o putea ţine la rece până-i convenea lui s-o decongeleze, după plecarea Celiei!

Poate că relaţia cu steaua de cinema luase sfârşit, dar Jake era dispus să susţină contrariul până când îi obţinea semnătura ca să joace în următorul lui film. Afacerile înaintea plăcerilor – aceasta era deviza lui în viaţă. Şi întotdeauna avea să fie aşa.

Capitolul 8

După micul dejun, Pam intră în bucătărie şi stătu cu Emma aproape toată dimineaţa.

— Îmi place să privesc cum gătesc alţii, remarcă ea, în timp ce Emma toca nişte ciuperci. Mai ales când ştiu de fac.

Arătă spre carnea crudă, ceapă şi usturoi.

— E fascinant, cum toate ingredientele astea destul de neapetisante se transformă într-un delicios *sauté* de viţel Marengo!

Emma râse.

— Nu-ţi place să găteşti?

— Nu prea. Dacă-mi plăcea, David şi cu mine am fi fost şi mai graşi decât suntem.

Se ridică, făcându-şi de lucru cu filtrul de cafea.

— Hai să bem o cafea. Lucrezi de două ore, e timpul să faci o pauză.

Recunoscătoare, Emma dădu din cap, privind-o pe Pam cum punea trei ceşti pe tavă, după care adăugă filtrul care tocmai dăduse în clocot şi porni spre terasă.

— Nu pui o ceaşcă şi pentru Jake? întrebă ea.

— Ai dreptate. Încă nu l-am auzit pornind spre aeroport.

Puse tava pe masă şi luă încă o ceaşcă.

— Nu cumva v-aţi certat aseară? În dimineaţa asta, Jake părea

cam nervos şi m-a repezit când i-am spus. Ar putea fi efectele fireşti ale sosirii Celiei, dar simt că tu eşti adevărata cauză.

— Simţi greşit! răspunse cu convingere Emma. Jake n-ar putea fi afectat de nicio ceartă cu *mine*.

— Nu fi atât de sigură. Niciodată nu s-a uitat, la niciuna dintre…

Pam se întrerupse brusc, înroşindu-se la faţă.

— …la niciuna dintre celelalte bucătărese, în acelaşi fel? încheie Emma în locul ei. Aveam mai degrabă impresia că s-a săturat de maestre culinare care-l priveau pe *el* ca pe specialitatea casei!

— Numai fiindcă ştia că venea Celia şi nu voia s-o supere. Dar, până acum, a ales întotdeauna fete atrăgătoare ca să-i gătească. Atrăgătoare şi… şi…

— Fete care înţelegeau situaţia?

— Cam aşa ceva, recunoscu Pam, încurajată de calmul aparent al Emmei. De obicei, se mulţumeau să facă dragoste cu el şi să plece. În fond, trei luni cu Jake înseamnă mai mult decât nimic! Din păcate, ultima n-a fost atât de înfatoritoare şi a luat totul prea în serios.

Nu acelaşi lucru îl auzise Emma de la Carmen. Conform menajerei, bucătăreasa fusese concediată pentru că punea prea mult piper în supă. Totuşi, poate că însemna acelaşi lucru. Fusese prea iute şi picantă – din mai multe puncte de vedere!

— Jake i-a spus lui David că era hotărât ca de data asta să angajeze un bărbat, adăugă Pam, aşa că am fost foarte surprinşi când am ajuns aici şi te-am găsit pe *tine*.

Emma se întoarse repede, pentru a-şi ascunde expresia.

— Trebuie să văd de ghiveci, murmură ea. Nu vreau să-i dau domnişoarei Manners mâncare arsă chiar din prima zi.

— S-ar putea să nu fie la fel de iertătoare ca Jake!

— Ţi-a povestit despre dezastru?

Pam chicoti.

— Mi-a spus şi cum l-ai stropit cu sifonul. Dacă până şi pe-asta ţi-a iertat-o, înseamnă că…

— Eu mă duc la aeroport, anunţă Jake din uşă, iar Pam se întrerupse brusc. David vrea să tragă o fugă până la Palma, aşa că vine cu mine.

— În cazul ăsta, vin şi eu, spuse Pam. Vreau să dau o raită prin magazine. Mă schimb în câteva minute, ai timp să mă mai aştepţi?

Jake dădu din cap şi se aşeză, în timp ce Pam pornea spre

camera ei.

— Beau şi eu o cafea, dacă mai e fierbinte.

Îşi turnă singur, când Emma nu schiţă niciun gest de a-l servi.

— Mă tratezi cu tăcere?

— Nu, domnule. Mă asigur doar că domnişoara Manners nu va avea niciun motiv să se plângă.

Jake zâmbi răutăcios.

— Nici Dumnezeu din cer n-ar putea să garanteze asta! Ai crede, după cum arată, că n-ar avea motive să fie geloasă pe nicio femeie.

— Dar ştie ce ochi alunecoşi ai, replică Emma dulce. Aşa că e două ori mai important pentru mine să stau la locul meu… domnule.

— Nu te văd făcând-o pentru prea multă vreaw.

— Serios? Deci te crezi chiar atât de irezistibil?

Jake zâmbi.

— Şi nu sunt? întrebă el, împingându-şi faţa spre ea.

— Pentru mine, nu, replică Emma, arzându-i o palmă răsunătoare.

Ceaşca şi farfurioara căzură din mâinile lui, spărgându-se, dar în rest Jake nu dădu niciun semn că ar fi fost surprins sau nemulţumit de reacţia ei. Era aproape ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ei, asta se poate numi o experienţă zdrobitoare! comentă el încet.

Copleşită de propria-i comportare, Emma se aplecă să strângă cioburile.

— Iartă-mă, Jake. A fost o copilărie din partea mea.

— *Eşti* un copil. Un copil victorian, cu idei victoriene despre felul cum trebuie să se comporte bărbaţii şi femeile.

Emma se ridică, punând cioburile de porţelan pe tavă.

— Ai dreptate. Mă tem că singurul lucru pe care-l avem în comun sunt lentilele de contact.

— Dar ale tale sunt roz. Schimbă-le, Emma, şi vezi lucrurile aşa cum sunt.

— Ce original! replică ea cu falsă veselie. Dar, în fond, eşti scriitor, ai toate clişeele de-a gata.

— Îţi mulţumesc pentru că mă numeşti scriitor. Cu ultima ocazie când am discutat despre profesiunea mea, ai spus că-s un peşte literar.

— Nu-mi amintesc să fi folosit cuvântul *lietar*.

— Hai că acum mă loveşti sub centură!

— Mai ales în locul ăla n-ai putea fi considerat peşte.

Ochii lui Jake sticliră, în timp ce ironia îi dispărea de pe faţă.

— Ia seama, Emma, o preveni el. Nu-mi pune răbdarea la încercare.

— Nu vreau să-ţi pun nimic la încercare!

Fără o vorbă, Jake se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Tremurând, Emma se aşeză pe un scaun. Dacă şi-ar fi impus anume să-l facă pe Jake s-o antipatizeze, nici n-ar fi putut reuşi mai bine. Totuşi, poate că era mai bine aşa. Cel puţin, nu mai era preocupat s-o seducă, după ce avea să scape de Celia. Acest gând ar fi trebuit s-o bucure – dar, inexplicabil, avea tocmai efectul opus. Emoţiile pe care i le stârnea Jake îi făceau vraişte convingerile ferme despre căsătorie şi virginitate, şi ştia cât de uşor i le-ar fi putut învinge. Dar, în fond, dragostea făcea din oricine o pradă uşoară. Îşi lăsă capul în mâini, dorindu-şi să-i fi ascultat pe bunicii ei şi să nu fi venit niciodată.

Apoi, cu un oftat, se îndreptă.

— Nu mai gândi aşa! îşi spuse ea cu voce tare. Eşti defetistă. Tot trebuia să te îndrăgosteşti la un moment dat, şi care lecţie putea fi mai folositoare decât să-ţi cadă cu tronc cel mai feroce lup singuratic din lume? Cel puţin, ai să rămâi vaccinată pe viaţă!

* * *

Emma tocmai finisa o *bombe à l'organge*, când Pam năvăli în bucătărie, încărcată de pachete.

— Fii un înger şi fă-ne nişte ceai, Emma. Ni s-a uscat gâtul de sete.

— Domnişoara Manners a sosit? întrebă Emma.

— Cu cinci valize.

— Va trebui să mai cumperi şi tu una, ca să-ţi duci acasă cumpărăturile!

— Ştiu. Dar aici pantofii şi poşetele sunt super – şi mult mai ieftine decât la Londra.

Pam ieşi, iar Emma încărcă repede căruciorul şi-l împinse afară. Inima-i bătea cu putere, dar nu-şi trădă prin nimic tulburarea, în timp ce turna ceaiul şi tăia tortul.

Jake era adâncit în conversaţie şi nu ridică privirea, aşa că Celia o făcu prima. Deşi Emma se aşteptase să fie frumoasă, sperase în secret ca imaginea de pe ecran s-o fi avantajat; dar, dacă era posibil, în realitate Celia arăta şi mai fermecătoare. Părul de culoarea grâului îi

era des şi lucios, tuns paj, până sub urechi, cu breton. Se ridică şi veni spre cărucior; înaltă de un metru şi şaizeci şi opt, avea un bust plin, şolduri înguste şi picioare care păreau să nu se mai termine. Mătasea rochiei mulate pe trup, cu corsajul întins peste sânii nesusţinuţi de niciun sutien, îi evidenţia toate curbele, iar când se opri să-şi ia ceaşca de ceai, Emma se simţi complet neînsemnată.

— Tu trebuie să fii Emma, spuse ea cu o voce senzuală, bine modulată. Am auzit multe despre tine.

Buzele ca un boboc de trandafir i se arcuiră **într-**un zâmbet, dar ochii verzi-cenuşii mari, cu irişi mărginiţi cu negru, erau reci şi tăioşi, ca două cioburi de gheaţă.

— Sper că n-aţi auzit decât lucruri bune, răspunse convenţional Emma.

— Evident – nu-i aşa că toate lucrurile bun se dau în pacheţele mici?

Privirea care însoţi aceste cuvinte dădea clar de înţeles că Celia echivala frumuseţea exclusiv cu înălţimea!

— Lapte sau lămâie, domnişoară Manners? se interesă Emma.

— Lămâie, te rog, şi numeşte-mă Celia. Am auzit că te tutuieşti cu toată lumea şi nu-mi place să fiu formală cu servitorii.

— Ce democratic! ciripi Pam. Ce face viaţa-n America din om!

Celia îi ignoră sarcasmul.

— La fel am fost şi înainte de a pleca… nu-i aşa, Jake? îl privi ea, în aşteptarea confirmării.

— Cu siguranţă, scumpa mea, răspunse el laconic.

Degetele conice ale Celiei, cu unghii lungi, roşii ca sângele, culeseră o felie mică de prăjitură.

— Jake mi-a spus că eşti o minune de bucătăreasă.

Emma îşi stăpâni un chicotit. Se părea că o mare parte din conversaţie se concentrase în jurul ei. Nu prea avea şanse să i-o fi apropiat pe Celia.

— Vei putea judeca singură, diseară, murmură ea. Sper că ai poftă de mâncare, nu?

— Am, când nu filmez. Dar camera vede chiar şi doar câteva livre în plus.

O privi pe Pam, care-şi punea o felie mare de prăjitură.

— Ce noroc, că n-ai o siluetă pentru care să-ţi faci griji, iubito.

— Norocul n-are nicio legătură cu silueta mea, replică

binevoitoare Pam. Dar mâncatul peste măsură, da!

— Măcar eşti înaltă, aşa că nu arăţi prea rău. Fetele scunde trebuie să fie atente.

O măsură pe Emma cu privirea.

— Cred că numeri încontinuu caloriile, nu?

— Când ajunge la zece mii pe zi, se opreşte! interveni Jake cu un chicotit. Nu ţi-ai veni să crezi cât e-n stare să pună deoparte mititica asta.

— Mai vrea cineva ceai? întrebă Emma, observând cum se subţiaseră buzele Celiei când Jake îi luase apărarea.

— Eu nu, răspunse Celia şi se întoarse spre Jake. Iubitule, poţi veni să vezi ce-i cu catarama uneia dintre valizele mele? Pare să se fi blocat.

Jake se ridică şi, dând din cap, o urmă pe Celia în casă.

— Mă întrebam cum avea să-l atragă în dormitor, comentă Pam.

— Ca să mă duci pe *mine* în dormitor, n-ai nevoie de pretexte! replică David, zâmbind pofticios.

— În cazul ăsta, eu mă duc să văd de cină.

Emma strânse ceştile rămase şi împinse căruciorul, simţindu-se ca a cincea roată la căruţă.

Nesigură dacă să stea şi ea la masă, o instrui pe Carmen să pună doar patru tacâmuri. Nanny rareori lua cina cu familia, iar Emma hotărî să n-o facă nici ea. Prezenţa ei o putea nemulţumi pe Celia şi, fără îndoială, după împăcarea care tocmai avea loc, Jake n-ar fi vrut s-o supere cu nimic.

Dar se înşela căci, la opt şi câteva minute, Jake intră în bucătărie, cu gura strânsă de enervare.

— De ce-ai pus numai patru? întrebă el.

— Pentru că nu sunt invitată. Iar acum, că domnişoara Manners e aici…

— Când o să vreau să se schimbe ceva, am să-ţi spun!

— Nu cred că e o idee foarte bună să mănânc şi eu cu voi. Şi, sincer, m-aş simţi mult mai bine să n-o fac.

— Ei bine, eu nu.

Jake îşi trecu mâna prin păr, ciufulindu-şi şuviţele de deasupra frunţii.

— Am impresia că-ţi place rolul de Cenuşăreasă, dar refuz să te las să-l joci.

— Prinţul salvator, pufni Emma.

— Dacă vrei. Dar te rog să n-o mai distribui pe Celia în rolul Surorii Urâte.

— Soră Urâtă? Niciodată! comentă Pam, intrând în bucătărie cu un pahar de şampanie. Cred că mult mai bine i se potriveşte Vrăjitoarea cea Rea!

Jake se întoarse spre ea, furios.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că e important să n-o superi?

— Nu m-aude, protestă Pam. Dar trebuie să recunoşti că-i cea mai mare javră, când vrea. „Ce noroc, Pam, că n-ai o siluetă pentru care să-ţi faci griji”! imită ea vocea Celiei, cu un asemenea talent încât nici chiar Jake nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Aveam o replică de milioane pregătită dar mi-am ţinut gura, de hatârul tău.

— Ceea ce ţie nu ţi-e deloc uşor, zâmbi Jake, şi-ţi mulţumesc.

Se întoarse spre Emma.

— Şi acum, du-te sus şi te schimbă, da? Mănânci cu noi – fără discuţie!

Cina decurse mai bine decât se aşteptase Emma, ţinând seama de surprinderea iniţială a Celiei când o văzu alăturându-li-se la masă.

— Ce bine că ţi-ai amintit că nu beau decât Bollinger, îi gânguri ea lui Jake, când acesta îi dădu o cupă cu şampanie.

— Cum aş putea să uit? răspunse el suav, privind-o pătrunzător.

— Ai reuşit să deblochezi valiza Celiei? îl întrebă Pam pe un ton inocent.

Jake o privi fără nicio expresie.

— Într-un târziu. Niciodată n-am fost prea meşter – asta a fost întotdeauna specialitatea lui David, dacă ţin bine minte. Data viitoare am să-i las *lui* plăcerea.

Pam zâmbi şi ridică paharul spre el.

Celia se uită de la unul la altul uimită, iar Emma îşi ascunse un zâmbet. O fi fost ea frumoasă, şi năzuroasă, dar cu creierul stătea cam prost.

— Mi-e foame, anunţă Celia îmbufnată. E aproape nouă, şi nu suport să mănânc târziu.

— Cina e gata, oricând vrei, răspunse calmă Emma.

— Atunci, ce mai aşteptăm? întrebă Jake şi, galant, îi oferi braţul fetei de lângă el.

În timpul cinei, Emma se simţi destul de exclusă. Era foarte

frumos că Jake insistase să mănânce cu el, dar nimeni nu se ostenea să-i vorbească. Celia îl monopolizase complet, discutând despre noul film şi despre mulţi prieteni comuni, în timp ce Pam, care băuse prea multă şampanie, îi făcea avansuri amoroase soţului ei.

Emma se scuză imediat ce fu servită cafeaua şi, spre plăcerea ei, văzu că plecarea îi trecu neobservată. N-ar fi suportat să-l vadă pe Jake luând-o pe Celia în braţe pentru a dansa, după ce ştia deja că petrecuse o oră încheiată cu ea în dormitor.

* * *

În săptămâna următoare, Jake şi Celia ieşiră de câteva ori să ia cina în oraş cu David şi Pam, iar Emma avu timp să se mai ocupe de corespondenţă. În restul serilor, mâncară la vilă, dansând apoi până în zori, deşi Emma se retrăgea întotdeauna devreme, la fel ca în prima seară, nedorind să-l oblige pe Jake să danseze cu ea, numai din politeţe.

Luni dimineaţă, Jake apăru în bucătărie. Era prima oară când o vedea pe Emma între patru ochi de la sosirea Celiei, dar dacă sperase vreo conversaţie personală, Emma avu parte de o dezamăgire.

— În după-amiaza asta îmi mai vin doi musafiri, spuse el. Celia a acceptat să facă filmul, iar producătorul vine încoace cu avocatul nostru, ca să semneze contractul.

— Cred că eşti încântat, murmură Emma.

— Sunt.

Jake îşi stăpâni un căscat, iar Emma se întrebă răutăcioasă dacă petrecea nopţi albe în patul Celiei.

— Oaspeţii vor rămâne peste noapte? se interesă ea.

— Nu, numai la cină. Dar aş dori să pregăteşti ceva special.

Emma îşi roase buza, îngrijorată.

— Aş fi preferat să mă anunţi mai din timp. Nanny a plecat la Palma cu Pam şi i-am promis să am grijă de copil.

— Nu te preocupa. David şi cu mine o să stăm cu ochii pe Toby. E un copil cuminte, nu deranjează.

— Pentru că Nanny se joacă tot timpul cu el. Dar e la vârsta când vrea să le încerce pe toate.

— Îndoapă-l cu ciocolată şi nu se clinteşte!

— Decât ca să vomite.

— Voi, femeile, faceţi atâta caz de supravegherea copiilor, replică Jake condescendent. Te asigur că pentru noi n-o să fie niciun deranj.

Emma îşi aminti aceste cuvinte mai târziu, când David năvăli în bucătărie, roşu la faţă.

— Vino repede… Toby… Nu pot să-l smulg din părul Celiei!

Întrebându-se dacă nu cumva suferise un brainstorm, Emma îl urmă grăbită.

Dacă soarele şi apa nu fuseseră în stare să ciufulească părul lucios al Celiei, Toby reuşise! Şuviţele blonde se zbârliseră sub forma unor smocuri unse cu ciocolată, în timp ce mâinile grăsuţe ale copilului o trăgeau de păr, chicotind vesel, fără să-i pese de încercările Celiei de a-l smulge.

— Luaţi plodul ăsta de pe mine! zbiera ea furioasă.

Emma îşi stăpâni râsul şi se uită la Jake şi David, care se străduiau să desprindă degetele copilului din părul blond. Dar nimic nu reuşea să le disloce. Toby îşi găsise o jucărie nouă şi nu voia să-i dea drumul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Emma, scrâşni Jake, nu sta acolo căscând gura la noi!

Făcâ**ndu-**i-se milă de el – deşi nu merita – Emma îngenunche lângă Toby, legă**nându-**şi îmbietor părul lung în faţa lui. Încântat de noua tentaţie, băieţelul abandonă imediat părul Celiei, zâmbind radios spre toată lumea.

David oftă uşurat.

— Asta zic şi eu prezenţă de spirit, Emma.

Se întoarse spre Celia, care-şi înghiţea lacrimile de furie, privi**ndu-**se în oglindă.

— Nu-i decât ciocolată, fata mea. Se spală destul de uşor.

— Şi pe urmă ce fac? se răsti Celia. Nu mai am nicio speranţă cu părul – de-asta am şedinţe zilnice de pieptănat în Paguera. Dacă nu-ţi poţi ţine copilul sub control, ia-ţi pe cineva care e-n stare!

— Îmi pare foarte rău, spuse David. I-am dat ciocolata doar ca să se simtă bine.

— Şi **s-**a simţit foarte bine, într-adevăr! zâmbi Emma, în timp ce-l putea jos pe Toby.

— Mă bucur că vă amuză, replică Celia cu voce îngheţată, încercând disperată să-şi perie părul, ceea ce nu reuşi decât să întindă şi mai mult ciocolata topită. Cred c-am o Dairy Milk întreagă pe mine! se tângui ea.

— Poate-l convingem pe Toby s-o lingă! zâmbi David.

Celia părea să fi ajuns la punctul critic, iar Emma se hotărî s-o calmeze.

— De ce n-aş încerca să ţi-l aranjez eu? o întrebă. Cu al meu mă descurc destul de bine.

— N-aş zice că eşti tocmai Vidal Sassoon, replică arţăgoasă cealaltă. Dar îţi accept oferta.

Şi porni spre camera ei, amărâtă şi nervoasă.

Celia înţelese curând de ce nu suporta Celia să-şi ude părul. Când şi-l spăla, dobândea o formă încreţită, foarte neatrăgătoare, şi numai trăgând cu peria din răsputeri reuşi să i-l îndrepte cât de cât pe măsura gloriei pierdute.

— Arată mai bine decât la început, mormăi Celia. Dar nu cu mult.

— N-am spus că sunt expertă, replică Emma. Dar cel puţin nu mai arăţi ca un tort cu ciocolată.

Auziră voci în holul de jos, iar Celia se repezi afară din dormitor, să-i salute pe cei doi bărbaţi care discutau cu Jake.

— Şi ce mai face frumuseţea noastră cu păr de aur? întrebă cel mai durduliu dintre ei.

David chicoti şi, când ceilalţi îl priviră nedumeriţi, le descrise cu mult haz pozna lui Toby. Făcând un efort supraomenesc, Celia afişă un zâmbet forţat şi râse alături de ei – semn că nu era chiar o actriţă lipsită de talent!

Emma luă copilul din braţele tatălui său şi-i lăsă să discute afaceri. Când trecu pe lângă Jake, acesta îi spuse încet:

— Îmi retrag toate cuvintele, Emma. Pe viitor, am să-ţi urmez sfatul şi te ia pe *tine* să ţii copilul. E clar că ai o inimă de mamă.

Lezată că putea s-o rănească chiar şi cu o scuză, Emma zâmbi rece, ducându-l pe Toby sus. După ce-l spălă, îl puse în pat pentru somnul de după-amiază şi se întoarse la bucătărie să-şi termine pregătirile pentru cină.

— Ce păcat că n-am fost aici să văd şi eu părul Celiei! exclamă Pam, înecându-se de râs, când Emma îi povesti ce se întâmplase. De două săptămâni abia aştept să-mi înfig şi eu mâinile în el!

— Bine că n-ai fost aici, o mustră Emma. Jake ar fi putut să te omoare.

Pam avu bunul simţ să se arate ruşinată.

— Ei, cred că e de înţeles. E important s-o aibă pe Celia în noul

film. În seara asta am să fiu şi mai drăguţă cu ea, deşi sunt sigură că Jake a liniştit-o – dacă înţelegi ce vreau să spun.

Emma înţelegea prea bine, iar imaginea pe care i-o inspirau aceste cuvinte o indispunea atât de tare, încât nu putu lua cina cu ceilalţi. Nu că i-ar fi simţit cineva lipsa. Jake era ocupat cu producătorul şi avocatul, iar Pam şi David erau farmecul personificat cu Celia, care se lăfăia în atenţiile lor ca o pisică la soare.

* * *

Dimineaţa, depresia Emmei se risipi, ajutată de o scrisoare de la Peter, care-i spunea la ce oră urma să sosească joi şi-şi exprima speranţa de a-l aştepta la aeroport.

După micu' dejun, când îl văzu pe Jake, Emma îi ceru voie să folosească maşina joi seara.

— Avionul lui Peter aterizează la opt, îi explică ea, observându-i expresia nemulţumită. Am să vă pregătesc o cină rece, ca să nu trebuiască să ieşiţi.

— Nu la asta mă gândeam – oricum vom mânca în oraş. Dar uitasem că prietenul tău soseşte atât de curând.

O privi iscoditor.

— Aştepţi cu nerăbdare să-l vezi?

Emma ridică din umeri, ignorându-i întrebarea.

— Sper că ieri a mers bine, da? se interesă ea în schimb.

— Cu ajutorul bunătăţilor tale, a mers perfect. Contractul e semnat şi parafat, iar Celia e angajată pe toate planurile. Slavă Domnului, acum pot să mă port normal cu ea.

— Nimeni n-ar fi ghicit că n-o făceai.

Jake o privi gânditor.

— O legătură amoroasă e ca un joc, Emma. Nu merită decât atâta timp cât îţi face plăcere. Pe urmă, devine obositoare. Aşa cum a fost şi cu Celia, în ultimele câteva luni.

— Dar nu ţi-ai făcut scrupule să joci teatru.

Ridicând din umeri, Jake răspunse:

— N-am avut niciodată mai mult decât o relaţie pur fizică. Şi nu e greu de mulţumit!

La vederea expresiei dispreţuitoare a Emmei, gura i se înăspri.

— Nu mă aştept să-mi înţelegi acţiunile. Eşti prea profund înrădăcinată în concepţiile morale ale claselor mijlocii.

— Ştiu că pentru tine asta vrea să fie o insultă, replică ea, dar

întâmplător o iau ca pe un compliment. Ceea ce eu consider calităţi, tu consideri defecte.

— Deci, ca de obicei, sfârşim prin a ne contrazice. La semnalul ăsta, mă dau bătut! Incidental, dacă prietenul tău soseşte joi seara, poţi să-ţi iei toată ziua liberă, ca să te aranjezi. Carmen poate lua mâncarea din congelator.

Ieşi, iar Emma oftă adânc. Era ciudat cum se certau ea şi Jake, când tot timpul jinduia s-o ia în braţe şi să facă dragoste cu ea. Poate că tocmai asta era cauza. Apropierea lui o excita şi o aţâţa, trezindu-i dorinţa de a-l răni la fel de dureros cum o rănea şi el, involuntar. Îşi impuse să se gândească la Peter, dar îi era greu să-şi aducă aminte până şi cum arăta, atât de plină-i era mintea de păr blond, ochi albaştri, un trup dur, musculos, şi o gură cuceritoare.

Numai când porni spre Palma, marţi, reuşi să uite de Jake. Ştia că era doar un răgaz temporar, dar făcea minuni pentru starea ei de spirit, şi se hotărî să urmeze sfatul lui Pam şi să se coafeze la un tânăr spaniol despre care se spunea că făcea minuni.

Salonul se afla într-un mare hotel, iar Emma, la vederea lungului şir de femei aşezate sub căşti, fu cât pe ce s-o ia la fugă. Chiar în timp ce se întorcea spre uşă, o tânără drăguţă o înfăşură într-un halat roz şi o conduse spre un bărbat zvelt, cu ochi negri, care stătea lângă un scaun liber.

— O contramandare, îi explică fata Emmei, aşezând-o pe scaun. De obicei, la Señor Valdez trebuie să vă rezervaţi locul cu zece zile în avans.

Sperând să nu regrete acea mană cerească, Emma începu să explice ce voia să-i facă la păr, dar tânărul clătină din cap.

— Eu sunt cel mai mare coafor, declară el. Lăsaţi să tund la felul meu. Nu vă place, nu plătiţi.

Sperând să-i placă, oricât ar fi avut de plătit, Emma închise ochii, în timp ce Señor Valdez începea să ţăcăne cu foarfecele.

O oră mai târziu, se privea în oglindă, uimită. Şuviţele ei lungi şi bogate dispăruseră, iar în jurul capului i se buclau nişte cârlionţi lucioşi, ca o bonetă de pene, dându-i o înfăţişare de elf. Gâtul, eliberat din masa obişnuită de păr, se înfăţa suplu ca un lujer deasupra umerilor, făcând-o să se simtă elegantă ca o lebădă. Nu mai era o fetiţă greoaie, ci o tânără mignonă şi graţioasă ca o balerină.

— Nu-mi vine să cred! exclamă ea.

— Toate cliente mei spun acelaşi, replică spaniolul. Vă place să plătiţi? adăugă el cu un zâmbet.

— Îmi place mai mult decât pot spune, *señor*. Sunt încântată!

Se privi din nou în oglindă.

— Îmi va fi uşor să-mi păstrez coafura asta?

— Pentru dumneavoastră, da. Aveţi păr excelent. Stă la loc imediat ce tund. Scuturaţi capul şi vedeţi.

Emma se conformă, bucuroasă să vadă că într-adevăr coafura nu i se strica. Cele paisprezece lire sterline pe care le plăti erau cheltuite înţelept, dacă era să se ia după privirile admirative cu care era învrednicită în timp ce-şi croia drum pe străzile aglomerate – şi se oprea în faţa fiecărei vitrine ca să se studieze, nevenindu-i să creadă că ea era aceea.

Mai avea timp, aşa că umblă prin magazinele din Borne, centrul diurn al oraşului, admirând hainele scumpe din buticurile şic şi căutând obiecte ieftine în anticariatele prăfuite. După ce trecu de două ori prin faţa aceluiaşi magazin, privind cu jind la o rochie din vitrină, intră, şi peste câteva minute stătea în faţa oglinzii, învăluită în mătase verde. Rochia era brodată, cu decolteu en-coeur şi poate încreţite, adunate într-o parte. Cu tunsoarea băieţească, o făcea să arate mai sofisticată ca oricând.

Numai când converti preţul din pesetas în lire sterline stătu puţin pe gânduri. Reprezenta aproape leafa pe o lună, dar Emma era într-o dispoziţie nepăsătoare, euforică, provocată de schimbarea înfăţişării, şi peste câteva minute ieşi din magazin cu cutia în mână.

Deşi ajunse la aeroport cu mult timp înainte de aterizarea avionului lui Peter, când se uită la panoul computerizat, nu văzu cursa înscrisă. Se duse la ghişeul de informaţii, unde află dezamăgită că avionul întârzia din cauza unei greve şi abia să sosească abia pe la miezul nopţii.

Era doar şapte şi jumătate, dar n-avea niciun rost să se întoarcă la Paguera, aşa că intră în snack-bar şi mâncă un sandviş uscat care-i amintea de bufetele din lumea întreagă. Apoi se duse la o tonetă cu cărţi, unde se amuză să găsească romanul lui Jake expus spectaculos, în spaniolă şi engleză. Cumpără un thriller de Ross MacDonald şi se aşeză pe o banchetă acoperită cu plastic, pentru a-l aştepta pe Peter citind.

La unsprezece şi jumătate, văzu uşurată că avionul urma să aterizeze curând. Dar Peter nu reuşi să treacă de vamă decât după

miezul nopţii, şi deşi era obosit şi nervos, se lumină la faţă când o văzu.

— Cât mă bucur că m-ai aşteptat! o salută el cu uşurare, sărutând-o uşor pe buze, înainte de a face un pas înapoi ca s-o examineze cu atenţie. Ce ţi-ai făcut, de când ai plecat? Nu-mi vine să cred că eşti tu!

— Nici nu sunt, îl tachină Emma. Ai sărutat o străină.

— O străină extrem de frumoasă. Părul, şi bronzul... bine, dar arăţi uluitor!

Porniră împreună spre ieşire, iar Peter îşi puse valizele în portbagajul Datsun-ului. Abia când Emma porni motorul, o privi alarmat.

— Hei, pune-ţi ochelarii! Ţi-o fi schimbaat tu înfăţişarea, dar sunt sigur că vederea nu ţi s-a schimbat.

— Port lentile de contact, îl asigură ea.

— Parcă le găseai incomode, nu?

— Jake... domnul Sanders m-a convins să perseverez. El le poartă pe-ale lui tot timpul.

Peter digeră această informaţie, înainte de a se interesa de slujba ei.

— Din scrisori reiese că-ţi place.

— Într-adevăr. Mă tratează mai mult ca pe o prietenă decât ca pe o subalternă, iar asta contează mult. Dar nu vreau să mai vorbim despre mine. Mai întâi, spune-mi ce mai fac bunicii mei.

În timpul drumului, Peter îi dădu toate veştile de acasă, iar când ajunseră în faţa hotelului tocmai începuse s-o chestioneze despre Jake. În grabă, Emma parcă maşina şi străbătu holul spre recepţie, unde Peter dădu scrisoarea de confirmare a rezervării.

Recepţionerul o privi, apoi clătină din cap.

— Regret, *señor*, dar nu ţine, camere după miezul nopţii. Trebuia să telefonaţi ca să spuneţi că întârziaţi. Mă tem că am dat camera dumneavoastră la alt client.

Peter îl privi pe omul cel negricios fără să-i vină a crede.

— Dar e ridicol! E abia unu şi jumătate! Doar ştiţi că aeroportul din Londra e în grevă! Nu sunt singurul englez care a întârziat azi.

— Sunteţi singurul care nu a telefonat. În scrisoarea noastră scrie clar că trebuie să sosiţi înainte de ora douăsprezece, marţi noapte, sau camera nu va fi ţinută.

— Ascultă aici, se enervă Peter, am rezervat o cameră şi am să

aştept în holul ăsta până mi-o daţi!

— Cum doriţi, *señor*. Veţi găsi canapelele foarte confortabile, dar nu cred că ar fi bine să începeţi să vă dezbrăcaţi.

Peter se întoarse spre Emma, cu o expresie exasperată.

— Ce naiba am să fac acum?

— Nu poţi face decât un lucru, răspunse ea. Vii cu mine la vilă. Sunt sigură că Jake nu va avea nicio obiecţie să-ţi petreci noaptea acolo, iar mâine dimineaţă ai să poţi căuta alt hotel.

Recepţionerul zâmbi afectat.

— Nu veţi găsi uşor. Este sezon de vârf, şi toate hotelurile sunt pline.

— Mulţumesc! se răsti Peter. Voi ţine minte să le spun prietenilor mei englezi cât de bine m-aţi servit!

Apucându-l de braţ, Emma îl trase din faţa recepţiei.

— N-are niciun rost să te enervezi, murmură ea. Nu faci decât să te înfurii şi mai mult, iar el se amuză pe seama ta. Cel puţin ai unde să dormi la noapte, iar dimineaţa vom începe să căutăm alt hotel.

Vila era cufundată în întuneric, când Emma în sfârşit opri în faţa porţii.

— Acum ce facem? întrebă Peter într-o șoaptă răgușită după ce ajunseră în hol.

— Am să te cazez în camerele angajaţilor, deasupra garajului, iar mâine am să-i explic lui Jake.

— Eşti sigură să n-o să se supere?

— În niciun caz!

— Dar sunt străin…

— Nu-ţi mai face griji, îl repezi Emma iritată, amintindu-şi apucăturile de babă ale lui Peter. În orice caz, dacă nu vrei să dormi pe plajă, altă soluţie n-ai.

Peter se supuse fără să mai comenteze şi o urmă pe scara de serviciu din spatele bucătăriei, până în dormitorul bine mobilat, cu baia alături.

— Ţin destul de bine personalul aici, comentă el. Nici la Royal n-ar fi fost mai luxos.

— Aşteaptă numai să vezi vila. Parc-ar fi adusă direct de la Hollywood.

— Îmi place ideea că suntem izolaţi de toţi ceilalţi, comentă el, închizând uşa.

— Ce vrei să spui?

— Vino aici şi-am să-ţi arăt.

Când Emma nu făcu nicio mişcare, Peter traversă camera şi o cuprinse în braţe, sărutând-o apăsat pe buze. Ale lui erau moi şi umede, iar Emma nu putu să nu-i compare sărutul cu atingerea fermă şi uscată a lui Jake. Dar, nedorind să-l rănească, suportă cât putu de mult, deşi nu putea să reacţioneze, iar când în sfârşit se retrase, Peter o privi cu dor.

— Mi-ai lipsit îngrozitor, Emma. Sper că şi ţie ţi-a fost dor de mine, da? Cred că ne-a prins bine perioada asta de despărţire. Nu ţi-ai schimbat numai înfăţişarea, ci şi caracterul. Pari mai matură, mai… mai femeie.

— Mă mir că înainte mi-ai dat atenţie, replică ea sec. E clar că aveam nevoie de multe îmbunătăţiri.

Peter o privi lung. Umorul nu era punctul lui forte, şi nu era sigur dacă glumea sau nu.

— Eram foarte mulţumit de tine aşa cum erai, spuse el gânditor. Ştii asta.

Emma zâmbi.

— Te tachinam doar. Cred că e timpul să ne culcăm. Probabil eşti frânt.

— Nu şi cât sunt cu tine. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum e să dorm.

Intenţionat, Emma îi interpretă greşit cuvintele.

— Mai putem vorbi dimineaţa, replică ea, pornind spre uşă.

— Nu la vorbit mă gândeam, spuse el pe un ton glumeţ, prinzând-o de mână.

— Dă-mi drumul! exclamă ea, în timp ce-şi smulgea mâna. M-oi fi maturizat eu în ultima lună, dar nu chiar atât de mult!

Răceala din vocea ei îl mai potoli, şi făcu un pas înapoi, cu o expresie prăbuşită.

— Iartă-mă, Emma. Nu ştiu ce m-a apucat…

— Eu ştiu, răspunse ea, deschizând uşa. Ai avut o zi obositoare, iar acum ai o *noapte* obositoare!

Peter se încruntă, apoi pricepu în sfârşit poanta şi zâmbi.

— Bine, am înţeles aluzia. Atunci, ne vedem dimineaţa. La ce oră e micul dejun?

— Pentru tine, la orice oră. Dormi cât vrei – sunt sigură că ai

nevoie.

Şi, strecurându-se afară, coborî scara în fugă şi se îndreptă spre camera ei. Abia când închise uşa, văzu lucirea unei ţigări aprinse. Tresări de spaimă dar, înainte de a apuca să aprindă lumina, braţul îi fu prins ca într-o menghină.

— Unde naiba ai fost până acum? întrebă Jake, încet dar furios. Ştii ce oră e?

Emma aprinse lumina şi se uită la ceas, ostentativ.

— La al şaselea semnal va fi ora trei. M-aţi aşteptat, domnule?

Jake o privi încruntat.

— Nu puteam să dorm şi am ieşit la o plimbare. Când am văzut că maşina nu era în garaj, m-am temut să nu fi avut vreun accident. Avionul trebuia să aterizeze la opt şi nu înţelegeam ce se întâmplase cu tine. Doar n-ai putut *sta de vorbă* cu prietenul tău atâta timp.

Emma îşi ascunse uimirea. Jake vorbea exact ca un îndrăgostit gelos!

— Sigur că n-am stat de vorbă, spuse ea. Am fost în camera lui Peter, unde am făcut amor nebuneşte şi cu patimă. Tu şi Celia n-aveţi copyrightul, să ştii!

— Ai băut? întrebă el tăios.

— E nevoie să mă îmbăt înainte de a face dragoste?

— Dacă n-ai verighetă, da!

— Nu văd cu ce te priveşte pe tine dacă au prefer să întârzii. Atâta vreme cât sunt aici în timpul zilei, ca să-mi fac datoria, n-ai niciun motiv să te plângi.

— Scuză-mă, Emma.

Jake trase cu sete din cheroot.

— Ai perfectă dreptate, dar adevărul e că am fost îngrozitor de îngrijorat. N-ai mai condus noaptea pe-aici şi, since, am crezut că avuseseşi un accident.

— Te iert, spuse imediat Emma, aşezându-se pe pat ca să-şi scoată pantofii. Am întârziat pentru că avionul lui Peter a fost decalat din cauza unei greve şi, când am ajuns la hotel, îi dăduseră altcuiva camera.

Ezită, apoi continuă repede:

— N-am avut ce să fac şi l-am adus aici.

— Vrei să spui că e jos şi aşteaptă?

— Nu. Mi-am permis să-l cazez în dormitorul de deasupra

garajului. N-am vrut să te trezesc ca să te întrebi. Sper că nu te superi.

— În niciun caz. Dar va reuşi să-şi găsească o cameră, mâine dimineaţă?

— Nu, după câte spune recepţionerul de la hotel – care s-a purtat absolut îngrozitor, dacă tot veni vorba. Dar, în cel mai rău caz, o să se ducă mai încolo, pe coastă.

— De ce să se deranjeze? replică Jake laconic. Lasă-l să stea aici.

— Aici? Tot timpul?

— De ce nu?

— E foarte drăguţ din partea ta, dar…

— Dar nimic, o întrerupse Jake. Nu te mai agita, Emma, mă enervezi. E firesc ca prietenul tău să stea în apropiere. Una la mână, aşa n-ai să mai dispari.

— Deci, nebunia ta are o anumită metodă, remarcă ea calmă. Ar fi trebuit să mă aştept. Eşti unui om cu foarte mult sânge rece, Drake Janess.

— Nu atât de rece încât să nu-ţi observ noua coafură, răspunse el încet.

Şi, stingându-şi cu grijă ţigara, o aruncă pe fereastră, înainte de a se apropia de pat.

— Îmi place. Te face să arăţi mai matură şi mai sofisticată.

Emma îşi înclină capul, privindu-l în faţă.

— Aşa cum îţi plac ţie femeile?

— N-ai putea niciodată să fii una dintre femeile mele, spuse el pe neaşteptat şi se îndepărtă. Ne vedem dimineaţa, Emma. Somn uşor.

Capitolul 9

Emma îi spuse lui Peter despre invitaţia lui Jake în timp ce luau micul dejun. Peter fu încântat de ofertă şi, imediat ce-şi luă slipul pe el, Emma îl duse pe terasă şi i-l prezentă lui Jake.

Cei doi erau crispaţi unul cu altul, ceea ce o surprinse pe Emma; se aşteptase ca Peter să fie formal, dar nu înţelegea de ce şi Jake devenise dintr-odată la fel de formal. Totuşi, când veni şi ea să facă o baie, înainte de prânz, atmosfera de mai relaxase, mulţumită lui Pam şi David, care simţiseră tensiunea şi făceau mai eforturi să-l destindă pe Peter.

Totuşi, Emma nu putea să nu-l compare – defavorabil – cu Jake. Nu numai că era albicios ca un sparanghel pe lângă trupul bronzat al celuilalt, dar părea atât de slab şi ciolănos… Intenţionat, îşi impuse să

se uite la amândoi cu detaşare. Nu-i era uşor, dar reuşi. Nu, continua să simtă acelaşi lucru. Peter, cu pielea lui palidă şi mişcările smucite, arăta pe lângă Jake ca un şcolar.

Numai când apăru Celia, care fusese la Paguera ca să facă nişte cumpărături, Peter se mai dezinhibă, începând să se poarte cam caunţ ap tânăr. Ochii lui, care contemplaseră admirativ silueta Emmei în bikini, nu se mai dezlipeau de trupul aproape gol al Celiei, iar aceasta, încântată de apariţia unui bărbat nou, dădea aţâţător din fund în timp ce cobora treptele pardosite cu mozaic ale piscinei.

— Arată chiar mai bine decât în filme, îi murmură Peter Emmei.

— Nu ştiam că ai văzut-o.

— Când mi-ai scris că stă şi ea aici, m-am dus să-i văd ultimul film.

Emma îşi ascunse un zâmbet. Când ea propusese să-l vadă, cu câteva luni în urmă, Peter refuzase categoric, aşa că se dusese cu o prietenă.

— Vino să faci o baie, Peter! îl chemă Celia pe un ton poruncitor. Nu pot suferi să înot singură.

Peter se ridică, flatat de cerere, şi se duse pe marginea piscinei. Întinzând braţele deasupra capului, execută un plonjon impecabil. N-o auzi la timp când îi spuse să sară mai spre capătul piscinei, şi o stropi cu apă.

— Idiot neatent ce eşti! strigă Celia. Uite ce mi-ai făcut la păr!

— Îmi pare nespus de rău… bolborosi Peter.

— E şi cazul! Leoarcă mi l-ai făcut!

— S-a umezit doar la suprafaţă, strigă Emma. O să se usuce curând.

Bombănind furioasă, Celia ieşi din piscină şi porni spre casă.

— Întotdeauna e atât de irascibilă? întrebă Peter, ieşind şi el. Abia dacă se stropise puţin.

— Are o fobie cu părul, îl linişti Emma. Nu eşti primul care o supără pe tema asta. Şi Toby a făcut-o.

— Toby?

— Băieţelul lui Pam.

Şi, pentru a-l ajuta să se destindă, Emma îi povesti incidentul cu ciocolata, imitând-o pe Celia atât de exact, încât David şi Pam izbucniră într-un râs cu hohote. Nici chiar Jake nu-şi putu ascunde amuzamentul, deşi avu grijă să se uite spre vilă, ca să nu-l vadă Celia.

— Imiţi la fel de bine pe cât găteşti, remarcă el.

— Şi găteşti senzaţional, adăugă David.

Peter se umflă în pene, ca şi cum complimentele i-ar fi fost adresate lui, nu Emmei.

— E senzaţională în orice face, declară el mândru.

— Şi ca actriţă eşti mai bună decât Celia, zâmbi Pam. Ar fi trebuit să-i ceri lui Jake să te aibă *pe tine* în vedere pentru rolul principal!

— Aş detesta să fiu stea de cinema, replică Emma. Nu mai ai nicio viaţă personală şi mereu îţi faci griji pentru felul cum arăţi.

— Nu şi dacă eşti *actriţă*, insistă Pam. Celia e doar un manechin.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Peter. Oricum, n-aş vrea să aibă o asemenea carieră. Măcar arta culinară e utilă, şi se poate practica şi după căsătorie.

Emma se întoarse brusc spre el, dar Pam vorbi înaintea ei.

— Nu ştiam că sunteţi logodiţi.

— Nici eu, spuse Jake, privind-o pe Emma. De ce nu mi-ai spus aseară, când am venit în camerawta?

Emma se înroşi ca focul.

— Fiindcă n-ai stat atât de mult, răspunse ea dulce, încântată de propria-i prezenţă de spirit. Când am plecat de la tine, Jake mă aştepta, îi explică ea lui Peter. Era îngrijorat să nu fi avut vreun accident.

— Mereu îţi face asemenea griji pentru personalul angajat? îl întrebă Peter pe Jake.

— Numai pentru angajatele drăguţe.

Emma râse ostentativ, privind-o disperată pe Pam, în aşteptarea unui ajutor.

— Ce-ar fi să mergem la masă? întrebă Pam. Mor de foame.

— Şi eu, spuse David. Repede, Emma, până nu iau o îmbucătură din *tine*!

Zâmbindu-le recunoscătoare, Emma porni spre bucătărie. Nu îndrăznea să-i dea lui Jake de înţeles cât de furioasă era, în prezenţa lui Peter, dar şi când avea să rămână singură cu el…! Şi-n fond, ce urmărea? Şi de ce voia să-l facă gelos pe Peter?

Şansa de a-l întreba i se ivi mai repede decât se aşteptase, cvăci Jake intră ţanţoş în bucătărie tocmai când scotea tava cu *tarte à l’oignon* din cuptor.

— Mă gândeam să desfacem o şampanie ca să sărbătorim

fericitul eveniment, spuse el, mergând spre micul frigider unde ţinea vinul alb.

— Ştii foarte bine că nu sunt logodită! se răsti Emma, furioasă.

— Ăsta-i cu atât mai mult un lucru care merită sărbătorit, replică senin Jake.

— De ce i-ai spus lui Peter că ai fost aseară în camera mea? îl întrebă ea, ignorându-i cuvintele. Ştiai al dracului de bine ce-o să creadă!

— Asta arată cât de prost e! Dacă până acum nu şi-a dat seama ce fel de fată eşti, nu te merită.

— Lasă-mă să judec *eu* asta!

— Tu nu eşti cine ştie ce judecător…

Expresia lui Jake era greu de definit.

— Peter nu-i de nasul tău, Emma. E un prost şi un nesărat.

— Cum îţi permiţi să-l critici! se burzului ea. Abia în dimineaţa asta l-ai cunoscut, cum poţi şti ce fel de om e?

— Meseria mea constă în a aprecia oamenii. Iar prietenul tău nu e deloc greu de înţeles. E superficial şi cu vederi înguste. Dacă te iubea, ar fi avut încredere în tine.

— Ce ştii tu despre iubire?

— Destul ca să te împiedic să te faci de râs. Valorezi cât zece ca el, Emma. Dacă eşti atât de hotărâtă să te măriţi, îţi pot prtezenta destui bărbaţi mult mai demni de tine.

O clipă, Emma rămase amuţită.

— Ei… îţi mulţumesc! murmură ea, când în sfârşit îşi regăsi graiul. Va trebui să-ţi plătesc şi comision?

— Numai să mă laşi să sărut mireasa.

— E un preţ prea scump. Prefer să mă mulţumesc cu Peter.

— Niciodată, replică Jake, cu o scăpărare în ochi.

Emma începea să-şi piardă rândarea.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu ţi-ai băga nasul în viaţa mea personală!

— Dar vreau să…

Ce voia, Emma nu află niciodată, căci tocmai atunci intră Carmen cu căruciorul, iar Jake luă o sticlă de şampanie şi ieşi.

— El înamorat cu tine, şopti Carmen dramatic. Eu ascult afară uşa.

— Atunci, ai auzit greşit, răspunse Emma. Îi place doar să-mi

facă probleme.

— Tu greşit. Eu vede domnul Sanders cu mulţi fete, dar nu uitat pe ele cum uitat pe tine.

— Îmi pare rău, Carmen…

Emma încă nu era convinsă.

— Domnului Sanders nu-i place să piardă o cucerire, atâta tot. Îl atinge în amorul propriu.

Spaniola o privi nedumerită, cunoştinţele ei reduse de engleză împiedicând-o să înţeleagă.

— Eu nu înţelege.

— Atunci, suntem două, oftă Emma şi ieşi înaintea ei, pe terasă.

Jake tocmai turna şampania – dar nu mai făcu nicio referire la logodnă. Emma, însă, nu se lăsă amăgită.

Celia veni cam pe la jumătatea mesei. Părul i se uscase fără să-şi piardă netezimea, şi era dispusă să ierte. Se apucă să-l vrăjească pe Peter, iar Emma îi lăsă bucuros să discute despre subiectul favorit al Celiei – propria ei persoană – şi reveni la bucătărie ca să înceapă pregătitul cinei. Era frântă, după cele din noaptea trecută, iar când termină să facă aluatul pentru *boeuf en croûte*, cădea de pe picioare de oboseală.

Un sărut uşor pe gât o luă prin surprindere, făcând-o să tresară.

— Termină, Jake! exclamă ea şi se răsuci în loc.

Dar în bucătărie nu intrase Jake.

— Deci, am avut dreptate, mârâi înverşunat Peter. E ceva între voi doi.

— Nu fi prost!

— Atunci, de ce-ai crezut că *el* te săruta pe gât? Înseamnă că a mai făcut-o şi înainte.

Emma simţi că-i ardeau obrajii.

— N-a făcut-o… sau, numai în joacă. Ştii cum sunt cineaştii.

— Încep să aflu, spuse Peter furios. Celia mi-a spus câteva lucruri despre Jake Sanders şi trebuie să spun că mă mir că ai rămas aici. Individul e un ticălos în toată regula. Are femei după femei!

— Şi de ce să nu le aibă? întrebă Emma. Nu e căsătorit. N-ai vrea şi tu acelaşi lucru, dacă ai avea posibilitatea?

— În niciun caz! exclamă Peter, oripilat. Poate c-aş flirta puţin, dar niciodată… niciodată n-aş…

— Ba da, i-o întoarse Emma cu nepăsare. Azi-noapte, ai făcut o

încercare destul de clară.

Peter se înroşi la faţă. Furia îi dispăru, înlocuită de stinghereală.

— Of, la naiba!

Îşi răvăşi cu ambele mâini părul blo**nd-**nisipiu.

— Te-ai schimbat, Emma. Credeam că luna asta ţi-a prins bine, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Întotdeauna ai fost o fată atât de cuminte şi cuviincioasă…

— M-am maturizat, răspunse sec Emma, şi nu mai pot reveni la ceea ce am fost. Pentru prima dată în viaţă, îmi simt adevărata vârstănu mai am senzaţia că-s o domnişoară bătrână şi pudibondă.

— Nu te-aş numi tocmai pudibondă. De-un an de zile suntem împreună, şi te-ai purtat absolut normal.

— Depinde care e standardul tău de normalitate. Ştii că niciodată n-am avut niciun gând erotic cu tine?

Sinceritatea ei îl făcu pe Peter să rămână cu gura căscată de uimire.

— Asta… ăă… aşa ceva apare după căsătorie, nu înainte.

Emma îl privi exasperată.

— Suntem în 1982, nu în 1882. Nu e normal să nu mă gândesc cum aş face dragoste cu cineva. Tu nu te-ai întrebat niciodată cum aş fi *eu* la pat?

Peter o privi un moment în ochi, apoi îşi mută privirea.

— Sigur că m-am întrebat. Dar pentru o femeie nu e acelaşi lucru.

— De ce? Şi femeile au sentimente.

— Nu vreau să spun că n-au. Dar îi revine… îi revine bărbatului să trezească la viaţă aceste sentimente, când… când femeia e căsătorită cu el.

— Şi dacă nu poate?

— Ce să nu poată?

— Dacă nu-i poate trezi la viaţă sentimentele? Să zicem că e un cuplu incompatibil sexual.

— Dacă sugerezi ceea ce cred eu că sugerezi, întrebă încet Peter, de ce m-ai tratat cu refuz aseară?

Era o întrebare legitimă, iar Emma nu-i putea răspunde decât cinstit.

— Pentru că nu te iubesc – sau, nu îndeajuns ca să mă mărit cu tine, oricum. Ştii că aveam mari îndoieli cu privire la noi doi, iar

perioada de despărţire mi le-a confirmat.

Încă o dată, Peter îşi trecu mâinile prin păr. Arăta rănit şi nespus de tânăr, iar Emma ar fi dat orice ca să nu aibă acea conversaţie cu el. Ce zi nesuferită pentru el! Dar trebuia să ştie adevărul şi era mai bine să-l afle acum, la începutul vacanţei, decât mai târziu.

— Aş prefera să-ţi petreci vacanţa în altă parte, continuă ea. Sunt sigură că poţi găsi cameră la un hotel, mai încolo pe coastă.

— Nu, răspunse repede Peter, vreau să rămân aici. N-am de gând să renunţ la tine fără luptă, Emma. Viaţa printre oamenii ăştia ţi-a sucit minţile şi încă mai cred că ai să te răzgândeşti, după ce te desparţi de ei.

— N-am să mă răzgândesc. Şi n-ar trebui să dai vina pe Jake sau pe familia lui.

— Ba sigur că dau vina pe ei! Sunt bogaţi şi celebri, iar *tu* eşti tânără şi susceptibilă. Dar te asigur că Jake Sanders – sau oricare bărbat la fel ca el – ţi-ar fi un soţ dezastruos.

— Sunt de acord cu tine.

— Perfect.

Şi, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare strânsă, Peter o sărută apăsat pe gură. Emma se strădui să răspună, dar atingerea lui continua s-o incomodeze. Până şi apăsările stângace ale mâinilor lui pe trup o lăsau rece. Mai rău: o înfuriau. Şi totuşi, în amintirea tuturor anilor de când îl cunoştea, nu voia să-l rănească spunându-i-o, aşa că, deşi îl împinse, reuşi să afişeze un zâmbet.

— Vezi? remarcă el îngâmfat. Tot fata mea eşti.

Ieşi încântat, lăsând-o pe Emma să mediteze la neghiobia bărbaţilor. Oricât de mult ar fi încercat, Peter n-avea să însemne nimic pentru ea.

* * *

În seara aceea, după cină, stăteau cu toţii pe terasă, ascultând muzică. Mâncaseră prea mult ca să danseze, oricât de tentante ar fi fost acordurile catifelate ale Ellei Fitzgerald, iar Celia stătea relaxată în hamac, cu capul rezemat pe umărul lui Jake, muşcându-l din când în când de ureche.

— Ce-ar fi ca mâine să plecăm cu toţii undeva? propuse Jake, risipind dintr-odată tăcerea. I-am promis Emmei c-o duc la Formentor – haideţi să mergem acolo!

— Nu încăpem toţi într-o maşină, răspunse David, practic.

— Ştiu. Aşa că eu am să-i iau cu mine pe Celia, Emma şi Peter, iar tu şi Pam ne puteţi ajunge din urmă la hotel, ca să mâncăm.

O privi pe Emma.

— Aş dori să plecăm la nouă fix, dacă n-ai nimic împotrivă. Drumul prin munţi e greu, şi sunt multe de văzut.

— Nu sunt sigură că vreau să vin, răspunse Emma, nedorind să petreacă o zi întreagă în compania lui, nici măcar cu alţi oameni de faţă. Dacă aş sta o zi întreagă aici singură, aş putea să mă ocup de aprovizionare. Am cam rămas în urmă.

— Nu, răspunse autoritar Jake. Meriţi o zi liberă.

— Sunt de acord, adăugă Pam. Atunci, de ce să nu ne luăm şi un schimb de haine, pentru seara, şi să rămânem peste noapte la discotecă?

— Asta-i cea mai bună idee din toate, comentă Celia, zâmbindu-i languros lui Jake. Am putea sta chiar două zile. Emma şi Peter pot veni înapoi cu fratele tău.

— Nu-mi place să stau la hoteluri, spuse Jake. Dar, dacă te-ai plictisit aici şi vrei să pleci…

— Nu fi obtuz, iubitule. Nu voiam decât să te apropii de mine.

Fără a sta să mai asculte, Emma se ridică repede şi le ură noapte bună. Nu suporta să audă meciurile dintre Celia şi Jake.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, când porniră spre Formentor, soarele strălucea ca de obicei, pe cerul fără nori. Emma îşi pusese în portbagajul maşinii rochia cea nouă de mătase verde, şi purta o pereche de jeanşi albi strânşi pe şolduri şi un tricou cu dungi ca smaraldul, care-l făcură pe Peter să scoată un fluierat de admiraţie în timp ce-i deschidea portiera.

Dincolo de Paguera, părăsiră şoseaua, Jake pornind pe drumurile înguste de munte, relaxat şi stăpân pe volan. Deşi până la Formentor erau doar treizeci de mile, schimbarea de peisaj între o latură a insulei şi cealaltă era remarcabilă. Nu întâlneau pe drum decât căruţe pline cu produse, trase de măgari, şi când ajunseră în satul Deya fură uşuraţi să coboare şi să-şi dezmorţească picioarele, bând şi nişte răcoritoare de care aveau mare nevoie.

Cuibărit între munţi, satul era înconjurat de steiuri colţuroase. Jos se vedeau acoperişuri vechi de ţigle şi terase cu portocali, lămâi şi măslini noduroşi care stăteau agăţaţi de povârnişuri.

— Satul ăsta e în marte vogă printre pictori şi scriitori, remarcă Jake, în timp ce mergeau pe străzile pietruite, spre o cafenea mică. Era cât pe ce să-mi cumpăr o casă aici, dar mi-am spus că era prea departe de aeroport.

— Nu înţeleg cum poate un tip ca tine să locuiască în Majorca, când are toată lumea la dispoziţie, comentă Peter.

— Întâmplător, consider că Majorca e perla mea! zâmbi Jake. Sunt sătul de lumini strălucitoare timp de opt luni pe an, şi vin aici ca să-mi încarc bateriile.

— Dacă ai lucra şi te-ai distra mai puţin, nu s-ar descărca atât de repede, comentă Celia.

— Lui Jake îi place viaţa în pas de marş, răspunse Emma. Iar munca lui stimulează mult intelectul.

— Ce bine că ţi-ai dat seama, spuse calm Jake. Ştiam eu c-ai să-mi admiri cărţile, mai devreme sau mai târziu.

— Toată lumea le admiră, nu se lăsă Celia. Eşti un scriitor genial, Jake. De-asta mi-e atât de uşor să joc în filmele tale.

— Tu nu joci, zâmbi Jake, tu te bâţâi.

— Nu fi rău! se bosumflă Celia, fără să-l ia în serios. Niciodată n-ai avut motiv să te plângi de talentele mele!

Emma se încăpăţână să admire peisajul, dorindu-şi să fi fost la câteva mile depărtare.

— De ce n-am putea sta singuri la Formentor câteva zile? continuă Celia. Te porţi atât de ciudat cu mine de când am venit aici, încât…

— Taci! o întrerupse Jake, acoperindu-i uşor cu degetele gura rujată stacojiu. Doar nu vrei s-o şocăm pe Emma, nu-i aşa?

Celia chicoti, aruncând o privire triumfătoare spre Emma, înainte de a se concentra asupra lui Peter.

— Pe *tine* te-am şocat? întrebă ea inocentă.

— În niciun caz, răspunse Peter, cu tact. Starurile – aşa ca tine – au standarde diferite de ale noastre, ale celorlalţi.

— Ce comentariu interesant.

Celia părea să-l fi luat în serios.

— Puţini oameni îşi dau seama ce dificil e să faci faţă propriului talent.

— Înţeleg perfect, replică Peter. Şi eşti o actriţă excelentă. Îmi aminteşti de Marilyn Monroe în tinereţe.

Emma îşi ascunse un zâmbet. Se părea că diplomaţia avocăţească putea fi de folos, uneori.

— Marilyn Monroe? repetă Celia, luminându-se la faţă. Ce interesant că spui asta! Întotdeauna a fost idolul meu. Şi cum îţi amintesc de ea? Prin culoare, sau prin voce?

Peter înghiţi în sec.

— Păi... ăă... ştii...

— Haide, Peter, îl îndemnă Jake suav. Nu te sfii.

— Prin voce! spuse Peter bărbăteşte. Are aceeași tonalitate răgușită.

Celia se ridică, arătând exact ca un castravete rece în rochia ei de mătase verde.

— Hai s-o luăm înainte, Peter, ca să-mi mai spui. Se vede clar că ai un mare spirit de observaţie.

— Ce idee bună! îi încurajă Jake. Eu am să-i arăt Emmei galeriile.

Aruncându-i Emmei o privire prin care o ruga să-i vină în ajutor, în timp ce Celia îl lua de braţ, Peter plecă, lăsând-o singură cu Jake.

— Cred că putem uita de Peter un timp, remarcă el sec. Celia o să fie fericită să discute non-stop numai despre ilustra ei persoană.

— Intenţionai ai încercat s-o enervezi?

— În niciun caz! protestă Jake. Nu fac asta decât cu tine!

Emma îi ignoră comentariul.

— Găsesc că a fost foarte urât din partea ta să i-o laşi pe cap lui Peter.

— Şi-a luat-o sigur pe cap. Oricum, sunt sigur că nu-i va fi prea greu.

— *Ţie* îţi este, altfel de ce ne-ai fi manipulat ca să ajungem în situaţia asta?

— Nu ştii?

Jake se ridică şi o trase după el, pornind cu pas vioi, în direcţia opusă celei în care o luaseră Peter şi Celia.

— Nu ştii? repetă el furios. Doar nu eşti chiar *atât* de mioapă, nu?

— Vrei să spui că, acum când Celia a semnat pe linia punctată, poţi încerca în continuare să mă seduci?

— Nu la seducţie mă gândesc, spuse el înverşunat. Dacă asta era, aş fi putut-o face încă de-acum câteva săptămâni.

Emma se înroşi la faţă, ştiind că avea dreptate.

— Eşti cel mai nesuferit de înfumurat om pe care l-am cunoscut vreodată!

— Prefer să mă consider onest. Te deranjează?

— Am nevoie de timp ca să mă obişnuiesc.

Ajunseseră la un parapet de piatră cu vedere spre marea de peruzea, oprindu-se să admire priveliştea. Locul era pustiu, cu excepţia caprelor care păşeau iarba aspră. Luând-o de mână, Jake o conduse pe Emma pe o cărare pietruită îngustă, spre o bancă de lemn, la umbra unor copaci.

Stătură câteva clipe nemişcaţi, mirosind aroma de portocal şi iasomie care plutea în sus de pe pante, dar nu peste mult, din păcate, briza uşoară se abătu în direcţia lor, aducând mirosul mai puţin apetisant al caprelor.

— Nu e tocmai locul ideal, remarcă Jake, dar voiam să-ţi vorbesc între patru ochi şi cred că asta e prima ocazie pe care o am. La vilă nu mai există pic de discreţie.

— Ai fi putut veni în camera mea – sau începi să devii timid, la vârsta ta înaintată?

— Tu mă forţezi să fiu timid, mormăi el. Dacă veneam, m-ai fi acuzat că am cine ştie de gânduri ruşinoase.

— Asta nu te-a deranjat cu ultima ocazie!

— Ce ştii tu…

Se încruntă, frecându-şi obrazul. Era atât de vizibil stresat, încât Emma se întrebă ce se întâmpla cu el.

— Eşti aşa de naivă! izbucni el. Nici acum nu ştii cum… Ascultă, Emma, în noaptea trecută, când ai întârziat atât de mult şi nu mai puteam de îngrijorare, mi-am dat seama de câteva lucruri. Lucruri pe care nu voiam să le accept, recunosc. Dar, o dată ce le-am înţeles, n-am mai putut s-o iau de la început.

Se întoarse spre ea privind-o grav.

— Nu eşti singura care s-a schimbat în ultimele luni, Emma. Şi eu m-am schimbat.

— Nu atât de mult pe cât ai vrea să cred, Jake.

Inima Emmei vătea cu furie, dar îşi păstră vocea calmă.

— Sau te-aştepţi să cred că vizitele tale în dormitorul Celiei erau strict platonice?

— Aşa au fost, după prima noapte.

— După… A, nu, nici moartă n-am să cred asta!

— Nici nu mă aşteptam… Dar, întâmplător, ăsta-i adevărul. Celia nu mă mai atrage. Nimeni nu mă mai poate atrage, numai tu. De ce crezi că e atât de drăguţă cu Peter? Numai ca să mă facă pe mine gelos.

— Aoleu…!

Nici în ruptul capului, Emma n-ar fi ştiut ce să răspundă.

— Ăsta *este* adevărul, insistă Jake, mai serios decât îl văzuse vreodată. Ştiam că mi se întâmpla ceva ciudat în legătură cu tine, dar abia când te-ai te-ai întors noaptea târziu şi m-am temut că putuseşi muri am… Dumnezeule! N-ai idee prin ce infern am trecut!

— Nu demult, îmi spuneai să te iert, îi reaminti Emma.

— Ştiu, şi ar fi trebuit să-mi urmez propriul sfat. Dar, din păcate, e mai uşor să dai sfaturi decât să le primeşti.

Îi luă mâinile **într-**ale lui, strâns.

— Am fost atât de prost, iubito. La început, am crezut că ar fi fost amuzant să te seduc, dar când mi-am dat seama că nu puteam, a trebuit să treacă un timp până am înţeles că era din cauză că te iubeam.

— Mă iubeai…? repetă ea, neveni**ndu-**i să creadă. Tu mă iubeşti pe mine?

— Asta încerc să-ţi spun de zece minute, replică Jake răutăcios. Burlacul **s-**a agăţat, iubito. Marele cotoi ieşit la pradă a fost prins de un şoricel.

Se apropie şi mai mult de ea.

— Ei, nu spui nimic?

— Nu… nu ştiu ce să spun.

Deşi Jake rostise cuvintele pe care jinduia să le audă, trebuia să-şi exprime îndoielile.

— N-o să meargă, şopti ea. Suntem prea diferiţi… valorile noastre… modurile noastre de a gândi… Nu m-aş putea potrivit în stilul tău de viaţă.

— Tocmai de-asta te doresc. Fiindcă *eşti* diferită.

— Te-ai plictisi doar de mine, şi nimic mai mult, insistă ea. Pentru tine, sunt doar o noutate.

— Nu, insistă el. Celelalte femei mă plictisesc. Tot stilul meu de viaţă mă plictiseşte. M-ai făcut să înţeleg cât de zadarnic e.

O trase spre el.

— Până te-am cunoscut pe tine, niciodată n-am găsit pe cineva

cu care să vreau să-mi petrec tot restul vieţii. Dar acum ştiu că te-am găsit şi nu te voi lăsa să-mi scapi.

Ochii lui îi sfredeleau pe ai ei, adânc, neabătut.

— Ştiu că mă iubeşti, Emma. Nu poţi să negi.

Emma oftă.

— Nu, Jake, nu pot să neg.

— Atunci, mărită-te cu mine.

— Să mă mărit cu tine?

Îl privi cu gura căscată de uimire.

— Să mă *mărit* cu tine?

— Ce altceva crezi c-am vrut să zic?

Jake îi văzu răspunsul pe faţă şi făcu o mutră amărâtă.

— Fată dragă, nu eşti genul de amantă! De unde ţi-o fi venit ideea asta ridicolă?

— De la tine. Te-am auzit vorbind atât de dispreţuitor despre căsătorie…

— Asta era înainte de a te fi cunoscut pe tine.

Continua să se uite la ea cu aceeaşi amărăciune blândă.

— Să nu-mi spui că ai accepta să trăieşti cu mine fără un inel în deget. Dacă ştiam asta, aş fi scăpat de toate nopţile nedormite când mă chinuiam să mă hotărăsc să te cer în căsătorie!

Emma râse.

— Acum n-am să te mai las să-mi scapi! M-ai cerut, iubitule, cale de întoarcere nu mai există.

— Nici nu am nevoie de ea, adăugă el, cuprinzându-i bărbia în palmă. Pentru prima oară în viaţă, mă gândesc nu numai la ceea ce vreau *eu*, ci şi la ce vrei *tu*. Fericirea ta mă interesează, mai mult decât a mea, iar asta e o experienţă nouă pentru mine. Trebuie să-mi laşi timp să mă obişnuiesc cu altruismul.

— O, Jake! exclamă ea şi îl cuprinse cu braţele pe după gât, îngropându-şi faţa în gulerul lui, ca să-şi ascundă lacrimile de fericire.

Jake o ţinu strâns la piept mult timp, atingerea lui tandră spunându-i mai mult decât orice cuvinte.

— Atunci, răspunsul e da? întrebă el într-un târziu, cu glas scăzut.

— Ştii că eşti irezistibil – ce alt răspuns crezi că aş putea să-ţi dau?

Râzând exuberant, Jake o îmbrăţişă din nou, fericit.

— Nu-ndrăznesc să-ncep să te sărut, de teamă că n-o să mai vreau să mă opresc. O, Emma, iubita mea, o să fim atât de fericiţi – sper că nu-ţi doreşti o logodnă prelungită, nu? Aş vrea să ne căsătorim imediat ce se poate aranja. Am să vorbesc cu consulul din Palma şi…

— Nu, Jake.

Emma se desprinse de el.

— După ce duci la consul, n-o să mai fie secret.

— Şi cine vrea să rămână un secret?

— Eu – până voi vorbi cu bunicii mei. Ar suferi îngrozitor dacă ar citi în ziar că m-am căsătorit, înainte ca eu să fi apucat să le spun.

— Pam va ghici ce simţim unul pentru altul în clipa când mă va vedea uitându-mă la tine. Şi Peter la fel.

— Atunci, nu te uita la mine. Te rog, iubitule. Mâine am să-i telefonez bunicii mele şi-i voi da vestea. Aşa e destul de repede pentru tine?

— Ieri mi-ar conveni mai mult!

Emma zâmbi.

— Încă nu-mi pot alunga sentimentul că totul e un vis. Când m-ai cunoscut, am crezut că era ură la prima vedere!

— Aşa a fost – dar pe urmă…

Jake se ridică.

— Cred c-ar fi bine să ne întoarcem la maşină. Voi încerca să nu arăt prea fericit – dar la actorie n-am tot atât de mult talent ca la scris – şi ai spus că scriu groaznic!

— În cazul ăsta, sigur ai să te dai de gol! glumi ea.

Apoi chicoti dintr-odată.

— Ce te amuză?

— Se spune că realitatea depăşeşte orice ficţiune. Sunt sigură că nici unei eroine de-ale tale nu i s-a cerut mâna pe o pajişte plină cu carpe!

— Nici nu e cazul, replică el senin. N-ar da bine pe cinemascop – numai pe mirososcop!

Dădură colţul şi auziră un claxon nerăbdător.

— Cred că nu s-a simţit lipsa, spuse Jake. Pregăteşte-te pentru un duel verbal.

Celia fierbea de nervi şi explodă în clipa când Jake şi Emma ajunseră destul de aproape ca s-o audă.

— Unde naiba aţi fost? De ore-ntregi stăm şi ne coacem în

maşina asta!

— Iartă-mă, scumpo, replică Jake aşezându-se la volan. Credeam că exploraţi satul.

— Treaba asta ne-a luat fix două minute. Nu pot să sufăr locurile astea, oricum – sunt pline de praf şi mirosuri... Hai să mergem direct la hotel.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine, răspunse Jake şi porni maşina.

Pe bancheta din spate, Peter îi aruncă Emmei o privire îngrijorată.

— Ce-aţi făcut atât de mult timp? întrebă el în şoaptă, pentru ca Celia să nu audă.

— Am stat de vorbă cu un pictor şi am uitat de noi, minţi Emma.

Noroc că răspunsul păru să-l mulţumească şi, în curând, ajunseră la clădirea joasă şi albă a hotelului din Formentor. David şi Pam stăteau în şezlonguri, lângă piscină, cu paharele de Campari şi sifon alături.

— Toţi păreţi înfierbântaţi şi nervoşi, remarcă Pam, cu obişnuita ei lipsă de tact. Credeam că v-a reţinut traficul.

— Ne-au reţinut Jake şi Emma, răspunse Celia printre dinţi. N-au putut să se despartă de fascinaţiile din Daya.

— Eu aş prefera fascinaţiile Celiei, replică David atât de galant, încât îi restabili pe loc buna dispoziţie.

Profitând de ocazie, Jake o chemă cu el să comande de mâncare şi plecară împreună. Emma ştia că o făcuse intenţionat, ca paravan, dar nu-şi putu stăpâni iritarea.

— Toată lumea de acord cu languste şi şampanie? se interesă Jake, revenind pe marginea piscinei. Cred totuşi că ar fi mai bine să mâncăm în sala de mese. Are instalaţie de aer condiţionat.

— Sărbătorim ceva? întrebă Peter.

— Nu ei şampanie numai ca să sărbătoreşti câte ceva, răspunse condescendent Celia.

— Eu da.

— Asta fiindcă eşti un împiedicat de avocat. Ar trebui să înveţi să te distrezi.

— Ce-ar fi să-l înveţi tu? sugeră Jake.

Celia îl privi surprinsă, apoi îi aruncă Emmei o privire triumfătoare:

— Ai vreo obiecţie?
— În niciun caz.
Zâmbetul Celiei dădu clar de înţeles că n-o credea, şi se ridică graţios, pornind spre sala de mese, cu Peter la braţ.
— Voi începe prima lecţie după prânz, iubitule. Sunt o profesoară fantastică!
La sfârşitul mesei, după trei sticle de Moët şi Chandon, Peter umbla aproape pe trei cărări.
— Lasă-l în seama mea, spuse Celia, aruncându-i Emmei încă o privire triumfătoare. Îi voi cere administratorului să-l lase să se culce puţin într-o cameră neocupată.
— Ai să-i ţii companie? întrebă Pam, privind-o cu ochi mari şi nevinovaţi.
— Voi sta cu el până adoarme.
Nici Celia şi nici Peter nu mai apărură tot restul după-amiezii, iar la apetitivul dinaintea cinei, palid, tânărul îi ceru iertare Emmei pentru că dispăruse.
— Eram pulbere, recunoscu el. Noroc că Celia mi-a găsit o cameră unde să mă culc. Sper că nu te-ai supărat.
— De ce să mă supăr? Ţi-am spus, eşti stăpân pe viaţa ta.
— Ştiu, dar sperasem…
Se întrerupse, privind-o atent.
— Ce naiba, murmură el nervos, am impresia că preferi oricând compania lui Jake în locul meu.
Emma îl ignoră, muşcând din măslina de la Martini-ul sec. Spera ca Peter să nu-i facă dificultăţi când avea să afle despre planurile de căsătorie cu Jake. Ce pacoste, că locuia la vilă! se întrebă dacă Jake avea destulă influenţă în Palma pentru a-i găsi cameră la un hotel.
Ochii i se îndreptară spre capul blond al bărbatului iubit. Încănu-i venea să creadă că voia să se însoare cu ea. Numai de le-ar fi putut telefona bunicilor, ca să le dea vestea…! sări dintr-odată în picioare, uimită că nu se gândise dinainte.
— Te-a înţepat o viespe? întrebă Pam.
— Nu, doar o idee, râse Emma. Mă duc să le dau un telefon bunicilor mei. N-am mai vorbit cu ei de când am plecat de-acasă.
— Deşteaptă fată! replică prompt Jake, cu o licărire în ochi. Ar fi trebuit să te gândeşti mai devreme.
Zâmbind fericită, Emma se îndepărtă – dar plăcerea îi pieri când

află că toate apelurile pentru Anglia erau decalate cu douăzeci şi patru de ore, din cauza unei defecţiuni la centrala telefonică a hotelului.

— Nu mai fi aşa de amărâtă, o consolă Pam. Poţi telefona mâine.

— Pam are dreptate, spuse Jake. Ce contează câteva ore, pe lângă o viaţă de om?

Când ajunseră înapoi la vilă era aproape ora unu noaptea, iar Nanny le ieşi în întâmpinare, cu o expresie îngrijorată.

— **S-**a întâmplat ceva cu Toby? întrebă imediat Pam.

— Nu, doamnă Sanders, e bine, răspunse guvernanta, apoi se întoarse spre Emma. Mă tem că de bunicul tău e vorba. Azi după-amiază a telefonat bunica ta şi a spus că a suferit un atac de cord şi e la terapie intensivă.

Emma se sprijini de masa din hol. Peter i se alătură imediat, dar ea privi pe lângă el, spre Jake.

— Trebuie să plec imediat acasă.

— Desigur. Dar mai întâi vom încerca să le dăm un telefon. La ora asta nu poate fi prea greu.

În câteva minute, Emma vorbea cu bunica ei, care era frântă de durere, aproape incoerentă.

— Vino acasă cât poţi de repede, suspină ea. Sper să reziste până ajungi.

— Voi lua primul avion, îi promise Emma. Nu plânge, dragă bunico. Sunt sigură că totul va fi bine. Simt că aşa va fi.

— Voi încerca să-ţi obţin un loc dimineaţa la prima oră, îi spuse Jake. Am ceva relaţii la aeroport – şi dacă nici *eu* nu reuşesc să te urc într-un avion, nimeni n-o să reuşească.

— Aş vrea să mă întorc şi eu cu ea, spuse Peter. Mi-ai putea găsi şi mie un loc?

— Nu e nevoie să vii cu mine, prosttă Emma, cu o privire rugătoare spre Jake, sperând să se ofere el **s-**o însoţească. Dar Jake n-o făcu, iar Peter îşi declară iar intenţia de a pleca, insistând că voia să fie cu ea în caz că se întâmpla o nenorocire.

Emma îşi terminase o valiză, când auzi o bătaie uşoară în uşă şi intră Jake.

— Sărăcuţa mea iubită, spuse el, cuprinzâ**nd-**o în braţe. Ce mai sfârşit, pentru o zi perfectă!

Oftând, Emma se relaxă la pieptul lui.

— Aş fi vrut să propui să vii *tu* cu mine, murmură ea. De ce mă

laşi să plec cu Peter?

— Fiindcă el îi cunoaşte pe bunicio tăi. Eu aş fi un străin pentru ei, Emma. Mai rău – un străin celebru. Bunica ta s-ar gândi că te măriţi cu mine şi pleci din Anglia, şi s-ar simţi şi mai rău decât acum.

Se aplecă s-o sărute, dar Emma se retrase, Cuvintele lui îi atrăseseră atenţia asupra problemelor pe care căsătoria lor le-ar fi adus bunicilor – şi mai ales bunicii, dacă bunicul murea.

— Ai spus că eşti celebru şi nu locuieşti în Anglia... Asta-nseamnă că n-am să fiu aproape de ei, nu-i aşa?

— Numai dacă ar veni şi ei în străinătate, îi răspunse el cu blândeţe. Ce încerci să spui, Emma? Că deocamdată nu vrei să le spui despre noi?

Îi citi răspunsul pe faţă şi o strânse din nou la piept.

— Treizeci şi trei de ani am aşteptat femeia ideală, iubita mea, deci cred că mai pot avea puţină răbdare.

— O, Jake! strigă ea. Începi să mă cunoşti atât de bine, încât niciodată nu voi putea să am secrete faţă de tine!

Râzând încet, Jake începu s-o sărute, apăsându-i buzele cu ale lui şi despărţindu-i-le. Ca de obicei, atingerea lui îi trimitea fiori de excitaţie pe şira spinării, făcând-o să nu se poată gândi la altceva decât la apropierea dintre ei. Ştia că Jake era conştient de reacţiile ei, dar nu profita.

— Asta-i ca să-ţi aminteşti de mine, şopti el, cu gura lipită de buzele ei. Să te întorci la mine curând, iubito.

* * *

După plecarea lui, Emmei îi fu imposibil să adoarmă. Aşezându-se într-un hamac de pe terasă, începu să se legene uşor. Deodată încremeni, rezemându-şi picioarele pe pardoseală pentru a opri mişcarea. Vocea Celiei plutea în jos pe fereastra camerei de la etaj.

— Iubitule, eşti minunat... cel mai grozav bărbat din lume...

Emma nu auzi răspunsul, doar murmurul unui glas bărbătesc, apoi râsul Celiei.

— Eşti nesăţios, iubitule! Dar tocmai asta e atracţia ta, nu? Eşti un bărbat ale cărui pofte se potrivesc cu ale mele.

Inima Emmei se opri în loc, şi o străbătu o durere atât de intensă încât începu să tremure.

Aşadar, Jake nu-şi putuse stăpâni patimia. Din braţele ei, se dusese direct într-ale Celiei. Îşi îngropă faţa în mâinile tremurătoare,

cu lacrimi de tristeţe şi dune şiroindu-i pe obraji.

Ridicându-se, privi spre fereastră, dar nu distinse decât două umbre neclare. La naiba! De ce nu-şi pusese lentilele de contact? Dar poate că era mai bine aşa. De ce să se tortureze cu imaginea Celiei în braţele lui Jake? Închipuirea era şi aşa destul de chinuitoare.

Lacrimile îi curgeau tot mai repede şi, obosită, se întoarse în camera ei, aruncându-se cu faţa în jos pe pat şi lăsând suspinele să-i zguduie tot trupul. Visurile ei fuseseră spulberate într-o singură zi – transformându-se în coşmar.

Dimineaţa avea să-i spună lui Jake că ştia. Era hotărâtă să nu se mai mărite cu el – nu putea, dar se temea că avea o putere atât de mare asupra ei încât ar fi convins-o că se culcase cu Celia doar în urma unei scăpări de moment – poate cauzată de frustrarea neputinţei de a face dragoste cu Emma până se căsătoreau.

Dar n-avea s-o facă să se răzgândească, îşi jură ea. „Am să-l iubesc toată viaţa, dar niciodată n-am să mă mărit cu el. Şi totuşi, indiferent cu cine am să mă mărit, dacă am s-o fac vreodată, Jake va fi întotdeauna omul meu din zare – prinţul care era cât pe ce să facă din minte prinţesa lui; care m-a lăsat să întrezăresc paradisul, apoi a închis uşa.

Capitolul 11

După o noapte nedormită, Emma coborî în zori la bucătărie şi, cu inima grea, pregăti ultimul ei mic dejun. Parc-ar fi fost Ultima Cină, cu Jake în rolul lui Iuda – deşi povestea lor de dragoste n-avea să reînvie niciodată.

Când intră pe uşa din spate, Carmen ţistui din limbă cu compasiune.

— Nanny zic mine că tu pleca acasă azi. Eu sunt dor la tine, Emma. Tu foarte bun bucătăreas şi fată drăguţ.

Emma îi mulţumi zâmbind şi-şi făcu de lucru cu şunca. Tocmai când cafeaua era gata, Jake intră să-i spună că reuşise să-i găsească un bilet pentru avionul de la amiază.

— Aveau unul la clasa întâi şi unul la turist, spuse el, şi evident, ţi l-am luat pe cel de la clasa întâi. Îl trec în contul meu.

— Nu, te rog, prefer să mi-l plătesc singură.

— Nu vorbi prostii, iubito.

— Nu vorbesc prostii!

— Ba da. Sunt *dator* să-ţi plătesc drumul înapoi, spuse el cu un

zâmbet. A fost prevăzut în contract, când te-am angajat.

— În contract nu scrie că zbor cu clasa întâi.

Zâmbetul lui Jake dispăru.

— Ce-i cu tine, Emma?

Veni în spatele ei, rezemându-și capul de al ei, fără să-i pese de privirea curioasă a lui Carmen.

— Nimic, răspunse Emma, bătând ouăle în castronul de inox.

— Nu minți.

O răsuci cu fața spre el și observă că în ochi îi luceau lacrimi. Înțelegându-le greșit motivul, îi spuse cu blândețe:

— Sunt sigură că, ajungând acasă, vei afla că nu e chiar atât de rău. Nu fi pesimistă, iubito. Bunicul tău e la terapie intensivă, așa că primește cel mai bun tratament posibil.

Emma îi dădu la o parte mâna de pe brațul ei și se întoarse înapoi spre bufet.

— Te rog, lasă-mă-n pace, Jake, murmură ea. Vreau să-i dau lui Carmen niște instrucțiuni.

— Nu-ți face griji cu asta, spuse el repede. Am să telefonez la o agenție din Londra pe care o cunosc și-mi vor trimite o bucătăreasă. Am mai apelat la ei și înainte, în situații de urgență.

Lacrimile Emmei se întețiră. Cât de ușor avea s-o înlocuiască – o bucătăreasă la bucătărie, și Celia în pat. Ce bun organizator era Jake!

— Vino să mănânci ceva la micul dejun, o rugă el. Carmen poate să facă foarte ușor pâinea prăjită și cafeaua.

— Nu mi-e foame, răspunse Emma, și mai am de împachetat niște lucruri.

Respectându-i dorința de a rămâne singură, Jake ieși, iar Emma se retrase în camera ei și stătu acolo până sosi timpul să plece. Atunci coborî pe terasă, unde Jake și David stăteau în șezlonguri, iar Pam se juca pe iarbă cu Toby.

— Pari obosită, remarcă Pam cu compasiune.

— N-am prea dormit azi-noapte, recunoscu Emma. Eram atât de agitată, încât am ieșit în grădină.

Aruncă o privire spre Jake, dar acesta rămase netulburat.

— Ciudat, spuse Pam. Nici David nu putea dormi, și a ieșit la o plimbare. A lipsit aproape toată noaptea.

Îl privi cu afecțiune.

— Sunt gata să pariez că ai avut un *rendez-vous* de taină cu

Emma!

— Cât de perspicace eşti! replică el. Da, m-a învăţat... tainele artei culinare.

— Atunci, poţi s-o ajuţi pe Carmen, spuse prompt Pam şi se întoarse spre Emma. Ştiu că i-am promis lui Jake să nu spun nimic, dar... n-am încotro. Ne-a spus că la întoarcere ai să te măriţi cu el şi suntem în culmea fericirii. Speram de mult să-şi vină-n fire într-o zi şi să se aşeze la casa lui, dar nu ne-am imaginat niciodată că va avea bunul simţ de a alege o fată ca tine.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, replică Emma, dar nu mă mărit cu Jake.

— Nu te...?

Pam se uită la Jake, care se ridicase şi venea spre Emma.

— Ce vrei să spui? întrebă el încet.

— Că n-am să mă mărit cu tine, repetă Emma cât putea de ferm, cu buze tremurătoare.

— De când? Ieri...

— Să vorbim mai bine despre azi-noapte, îl întrerupse ea. Din camera mea, te-ai dus direct la Celia. Nu te osteni să negi – stăteam în grădină şi v-am auzit.

— Ce-ai *făcut*?

— Nu te preface! insistă Emma. S-a terminat... gata. Nu pot să te văd în ochi!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai vorbi prostii!

Întinse mâinile spre ea, dar Emma făcu un pas înapoi, tremurând ca o frunză.

— Nu, Jake, n-am să mă răzgândesc. Totul s-a terminat.

— Nu înainte să mă asculţi.

Aruncă scurt o privire spre fratele lui, apoi o rugă din nou pe Emma:

— Hai să discutăm toate astea între patru ochi.

— *Nu*! se retrase Emma şi mai departe. E prea târziu. Am să mă mărit cu Peter imediat ce se poate aranja, minţi ea cu nepăsare, sperând ca Peter să nu apară tocmai atunci şi s-o audă.

— Eşti nebună! strigă Jake. Şi mai şi minţi, pe deasupra!

— Nu mint. Părinţii mei îl plac, şi am să-i ascult pe ei. Ar fi trebuit s-o fac demult, nu să vin aici şi să te las pe tine să mă seduci.

Pam şi David schiţară intenţia de a pleca, dar Jake se răsuci în

loc, oprindu-i.

— Nu e nevoie să plecaţi. Dacă Emma preferă să creadă asta despre mine, n-are decât.

— Nu *prefer* s-o cred, strigă ea, dar n-am de ales!

— Chiar şi dacă aveai, nu era nevoie să alegi, ripostă el. Dar tu eşti gata să mă condamni fără să mă asculţi, iar dacă asta-i concepţia ta despre încredere…

— Nu-mi vorbi tu mie de încredere! Pentru mine, asta înseamnă fidelutate, şi nu mi-ai putut rămâne fidel nici măcar în ziua când m-ai cerut de nevastă! Nimic din ce-ai spune nu mă poate face să uit asta!

Şi, răsucindu-se pe călcâie, porni grăbită spre casă.

— Du-te după ea, Jake, îl rugă Pam.

— Niciodată! îl auzi Emma spunând. Am terminat.

Când ajunse în hol, îl văzu coborând pe Peter, cu valiza în mână.

— Cred că e timpul să plecăm, spuse el. Te simţi bine?

Emma dădu din cap, iar Peter ieşi pe terasă, de unde se întoarse aproape imediat cu David, care avea în mână cheile maşinii.

— Sigur nu vrei să discuţi un minut cu Jake? o întrebă David.

— Sigur.

Emma se duse la maşină şi se urcă, evitând cu hotărâre să privească spre vilă în timp ce porneau pe aleea arcuită. Cât de uşor o lăsase Jake să plece! Dacă ar fi ţinut cu adevărat la ea, ar fi insistat să discute între patru ochi; ar fi silit-o, dacă nu reuşea s-o convingă. Dar el îi acceptase refuzul doar cu o ieşire furioasă simbolică; aproape ca şi cum s-ar fi bucurat că totuşi îl respingea.

Abia după ce trecură prin vamă, în timp ce aşteptau să se îmbarce în avion, Peter o întrebă şovăitor de ce era tulburată.

— Nu e vorba doar de infarctul bunicului tău, adăugă el. Când am ieşit pe terasă ca să-mi iau rămas-bun, Pam plângea, iar Jake era negru la faţă. Ce s-a întâmplat, Emma? Nu mă lua de prost. Am şi eu dreptul să ştiu adevărul.

— Aşa e, spuse ea spăsită, şi ţi-aş fi spus oricum, chiar dacă nu mă întrebai.

Trase adânc aer în piept.

— Jake m-a cerut să căsătorie, dar l-am refuzat.

— Înţeleg. Deci, de-asta era atât de furios. Mă bucur că ai avut atâta minte, Emma. La un moment dat, am crezut că reuşise să te ducă de nas.

Emma nu se putu îndura să-i spună mai mult şi clipi din ochi, înghiţindu-şi lacrimile. Oare orgoliul rănit o împiedica să-i spună lui Peter tot adevărul? Nu ştia decât că-i era imposibil să repete ceea ce auzise şi văzuse, ca prin ceaţă, noaptea trecută în grădină.

— N-ai fi avut nicio şansă cu el, continuă Peter, acoperindu-i o mână cu a lui. Arată bine şi, cu banii şi celebritatea lui, era firesc să te fascineze. Dar nu are acelaşi stil de viaţă cu al tău, şi ai avut mare noroc că ai scăpat – chiar dacă acum nu crezi. Dar peste câteva săptămâni vei vedea lucrurile mai realist – şi atunci, te voi aştepta eu.

— N-are niciun rost, spuse ea imediat, trezindu-se din reverie. N-am cum să mă mărit cu tine, Peter. Nu te iubesc.

— S-ar putea să te răzgândeşti, insistă el cu încăpăţânare.

Emma preferă să nu-l mai contrazică. Era mai bine dacă lăsa timpul să demonstreze totul. Oricum, fu uşurată că aveau bilete separate, ea la clasa întâi, Peter la turist. Cel puţin, avea timp să-şi adune gândurile.

Cel puţin, era mai independentă decât cu două luni în urmă, când plecase din Anglia. Jake o făcuse să se maturizeze repede – iar pentru asta, avea să-i fie recunoscătoare întotdeauna.

* * *

Următoarele câteva săptămâni trecură repede, Emma şi bunica ei făcând zilnic vizite la spital. Spre surprinderea ei, Jake dădu telefon de două ori, dar refuză să-i vorbească. Bunica ei nu făcu nicio încercare de a-şi ascunde curiozitatea, dar n-o iscodi, ştiind că Emma avea să-i spună totul la momentul potrivit, care sosi în ziua când bunicul ei fu externat din spital. Totuşi, Emma refuză să insiste asupra propriei sale suferinţă, susţinând că desfăcuse logodna numai fiindcă nu era sigură că stilul lui de viaţă ar fi putut-o face fericită.

— E un tânăr foarte chipeş, comentă bunica ei. I-am văzut poza pe coperta ultimei lui cărţi. Eşti sigură că nu faci o greşeală, draga mea? Dacă vă iubiţi, s-ar putea să nu mai călătorească atât de mult.

— Viaţa lui ar rămâne totuşi prea strălucitoare pentru mine, declară Emma. Şi n-aş suporta să concurez cu sute de alte fete pentru a-i reţine atenţia.

— De ce-ar vrea să se însoare cu *tine*, dacă încă l-ar mai interesa alte fete?

Emma râse întretăiat.

— Fiindcă bărbaţilor ca Jake le place mereu să cucerească

teritorii noi. Nu e genul fidel, ca bunicul. În ultima vreme, aşa ceva nu mai e la modă.

— Atunci, e mai bine că ai scăpat de el.

— Asta-mi tot spun şi eu. Dar nu reuşesc **s**-o cred...

Făcu o pauză.

— Probabil îmi va fi mai uşor când voi fi ocupată cu o slujbă, iar asta înseamnă să mă duc la Londra, teamă mi-e. Aici, n-am să găsesc nimic care să merite.

— Ca bucătăreasă?

— Asta am învăţat să fac. Îndrăznesc să spun că m-aş angaja la o firmă de catering sau de bucătărie demonstrativă.

— De ce nu ţi-ai deschide propriul tău restaurant? Sunt sigură că ţi-ar plăcea mai mult decât să lucrezi pentru altcineva.

— Şi eu sunt sigură, răspunse sec Emma, dar sunt două probleme. Una, aş avea nevoie de cineva care să mă ajute – cineva de încredere. Şi a doua, mi-ar trebui o grămadă de bani ca să-l pun pe picioare.

— Ce-ai zice de prietena ta, Sally Wilson? Nu voia să deschidă un restaurant împreună cu tine, **într**-o vreme?

— Ba da, dar era doar un vis copilăresc, şi o ştiam amândouă.

— Ar mai interesa-o să se asocieze cu tine? Am observat o mare diferenţă, de când te-ai întors acasă, şi am discutat cu bunicul tău.

Bătrâna se rezemă de spătarul fotoliului.

— Mai întâi, am hotărât să ne mutăm la un cămin de bătrâni. Rachel vrea să se retragă – şi, sincer, nu-mi pot asuma răspunderea de a-i purta de grijă bunicului, sunt prea bătrână pentru asta.

Ridică mâna, când Emma dădu să protesteze.

— Am vorbit cu doctorul Summers şi o găseşte o idee excelentă. Ştie şi care ar fi locul ideal pentru noi. Vom vinde casa şi, cu banii pe care-i avem deja, vom avea destui ca să ne ajungă cât mai avem de trăit şi să-ţi mai rămână şi ţie o sumă apreciabilă.

— Nu vreau nimic! strigă Emma. Cheltuiţi-i pe toţi pentru voi, ce Dumnezeu!

— Suntem prea bătrâni pentru asta, zâmbi bunica ei. Şi-n plus, ne vom bucura mult mai mult dacă ţi-i putem da ţie cât timp mai suntem în viaţă. Şi am dori să începem prin a-ţi lăsa destui cât să-ţi deschizi restaurantul – dacă asta vrei.

— Dacă asta *vreau*? o privi Emma cu ochii mari. Dar ăsta e *visul*

meu!

Şi aşa era. În lipsa căsătoriei cu Jake, propriul ei restaurant ar fi fost singurul lucru care să-i reînvie pofta de viaţă. Pentru prima oară în săptămâni de zile, deprimarea i se risipi şi, prea mişcată ca să vorbească, cuprinse în braţe umerii firavi ai bătrânei.

Până seara, Emma luă legătura cu Sally, care era la fel de dornică să-şi unească forţele cu ale ei, şi vorbi cu un agent imobiliar din oraşul vecin.

Într-o săptămână găsi ceea ce căuta şi, **într-**o lună, semnă contractul pentru un spaţiu de pe High Street. Sally, partenera ei, era capabilă şi competentă, şi avea multe relaţii în comerţ. Fusese profesoară la Şcoala Cordon Bleu în perioada când Emma învăţase acolo şi avu grijă ca, imediat după inaugurare, toate ziarele de seară din Londra să scrie despre ei. Mâncărurile şi serviciul erau de o asemenea calitate, încât „*Harper's*” şi „*The Times*” le urmară repede exemplul, ceea ce ridică imediat cifra de afaceri mai presus decât în cele mai îndrăzneţe dintre visurile lor.

Dar, oricât de ocupată era, nu trecea nicio zi fără să se gândească la Jake. Sperase ca timpul **s-**o ajute să-l uite, dar dorul continua **s-**o chinuiască. Citea cu aviditate ziarele, în căutarea numelui său, şi putea foarte uşor să-i urmărească existenţa.

Singura veste bună din viaţa ei – cu excepţia succesului în afaceri – fu aceea că Peter acceptă în sfârşit că nu se puteau căsători şi, după ce-i făcu puţină curte unei campioane locale la sărituri de la trambulină, îşi anunţă logodna.

— Am auzit că apare un articol despre tine, **într-**un supliment de duminică, îi spuse el Emmei, după sărutul şi felicitările obligatorii.

— Veştile bune circulă repede! răspunse ea zâmbind, sorbind din şampanie.

— Cum aţi reuşit?

— Un noroc chior. Redactorul şef a venit să ia masa la noi şi i-a plăcut atât de mult, încât ne-a propus să scrie.

— Ai dat într-adevăr lovitura, comentă cu admiraţie Peter. Deşi, după cum arăţi, cred că munceşti prea mult.

— Mulţumesc. Asta înseamnă că arăt ca o epavă?

Peter clătină din cap.

— Niciodată. Dar ai slăbit, şi ochii-ţi sunt prea mari.

Ezită, apoi o întrebă încet:

— De Jake ai mai auzit ceva?

— Nicio vorbă.

Emma se minuna că putea să pară atât de indiferentă.

— Nu ne-am despărţit în cei mai amicali termeni, nu-i aşa? Şi din câte-am citit în ziare, nu prea oftează după mine.

— Noul lui film pare să aibă mare succes, în State.

— Ştii vorba aia – banul la ban trage…

Peter o privi pătrunzător.

— Nu cumva mai eşti îndrăgostită de el…?

— Nu fi prost! De luni de zile nu m-am mai gândit la el. Restaurantul îmi ocupă tot timpul şi aşa-mi şi convine.

Fu gata s-o creadă când văzu splendidul articol despre restaurant, trei săptămâni mai târziu, în revista de duminică. În săptămânile următoare, Emma şi Sanders fură nevoite să muncească şi mai mult, ca să facă faţă tuturor rezervărilor.

— Ar fi bine să batem fierul cât e cald, spuse Sally, după o seară deosebit de agitată. În afacerile astea, nu ştii niciodată cât durează succesul – oricât de bună ar fi mâncarea. La anul, vremea ar putea să fie dezastruoasă şi nimeni n-o să mai vină cu maşina până aici ca să mănânce.

— Suntem suficient de cunoscute ca să nu ne mai bazăm pe clientela londoneză, remarcă Emma.

— Hmm…

Sally era absorbită de o scrisoare şi nu-i mai dădea atenţie.

— Cu asta ce facem? întrebă ea, arătându-i-o.

Emma se întrerupse din amestecatul sosului olandez şi îl luă de pe foc, înainte de a întinde mâna după coala de hârtie crem groasă. O citi repede.

— Nu văd de ce n-am accepta, murmură ea, masându-şi obosită ceafa. Dacă vrea să rezerve tot resurantul pentru o petrecere de logodnă, n-are decât. E clar că nu duce lipsă de baniu, din câte spune, şi cu patruzeci de tacâmuri plătite dinainte putem câştiga mai mult decât într-o seară obişnuită.

— În cazul ăsta, am să-i trimit domnului Andaker estimaţia pe care o cere. Hai să vedem ce le putem oferi. Cum spuneai, banii nu-s o problemă, aşa că putem servi în stil mare.

După ce Sanders ieşi din bucătărie ca să bată la maşină răspunsul, Emma citi din nou scrisoarea lui Jess Andaker. Era, fără

îndoială, foarte măgulitoare.

„Am citit şi am auzit atât de multe relatări excelente despre restaurantul dumneavoastră, încât consider că ar fi decorul ideal pentru logodna mea. Voi lăsa lista de bucate şi vinurile în seama dumneavoastră şi nu doresc decât să ştiţi că banii nu reprezintă o problemă şi că doresc tot ce-mi puteţi oferi mai de calitate. Eu nu voi aranja decât să fie livrate flori de la Moyses Stevens din Londra, şi mă puteţi aştepta la ora opt, în ziua menţionată. Vă rog să mă anunţaţi care sunt costurile, şi voi trimite în schimb un cec”.

Se ţinu de cuvânt, fără să comenteze mâncărurile pe care le aleseseră, decât pentru a spune că mai adăugase o sută de lire sterline, pentru a acoperi cheltuielile neprevăzute.

— Mai bine să ne asigurăm că banca îi acoperă cecul, înainte de a comanda mâncarea şi şampania, propuse Sally, practic. Nu se ştie niciodată – ar putea fi un escroc.

Dar nu era. Cecul avea acoperire şi, scăpând de orice temeri, începură pregătirile pentru petrecere.

— Mă întreb cum o fi logodnica domnului Andaker, spuse Sally, în timp ce aplica ultimele finisări pe sufleul de praline, înainte de a-l pune în frigider. Pariez că nici măcar nu ştie că va avea o petrecere de logodnă.

— Aş detesta aşa ceva, răspunse Emma. Îmi plac surprizele, dar să aştept cu nerăbdare o petrecere şi să mă pregătesc pentru ea e cu atât mai distractiv.

— Şi mai obositor. Personal, aş prefera să mă mărit cu un bărbat care o să se-ocupe el singur de toate.

Visătoare, Sanders privi în depărtare, revenind la realitate numai când se auzi soneria de la intrare.

— Astea cred că sunt florile, spuse ea. Mă întreb ce a ales.

Peste câteva clipe, se repezi înapoi, cu toată faţa strălucindu-i.

— Vino să le vezi, Emma, sunt fabuloase!

Ştergându-şi mâinile cu un prosop, Emma se îndreptă şi căscă. Nu era obosită, şi totuşi simţea o nelinişte ciudată. Pregătirile pentru logodna altcuiva îi reamintiseră forţat de propria ei zi de fericire, când viitorul arătase atât de trandafiriu. Acum, se întindea sumbru în faţa ei – zile lungi de muncă grea. Era adevărat că-i plăcea, dar tot muncă era – cum spunea şi Murhpy: „Orice activitate, oricât de plăcută, până la urmă degenerează în muncă” – fără nicio altă perspectivă decât o

eventuală căsnicie în care s-ar fi putut angaja doar cu o parte din inimă; restul continua să-i aparţină lui Jake. Infidelului şi nepăsătorului Jake.

— *Hai* odată, repetă Sally, vino să le vezi.

Încet, Emma intră în restaurant. Priveliştea care o aştepta era atât de uluitoare, încât îi alungă pe dată din minte orice alte gânduri.

Pe toate cele paisprezece mese erau puse coşuri aurii din care se revărsau valuri de orhidee, trandafiri şi garoafe, într-o abundenţă de culori, în timp ce opt urne albe înalte, pline cu ramuri înflorite din cine ştie ce copac explic, fuseseră înşirate pe lângă pereţi. Lângă uşă stătea un tânăr în blugi, ţinând în mână un coşuleţ cu trandafiri roşii miniaturali ale cărora petale erau netede ca mătasea. În mijloc era cuibărită o cutie de catifea neagră.

— Inelul! şopti Sally. Oooh, pun pariu că şi asta-i tot o surpriză pentru fată! Nu-i aşa că-i romantic, Emma?

— S-ar putea să nu i se potrivească, remarcă Emma pe un ton practic.

— Ăsta-i un detaliu minor. Ce nesuferită eşti!

Emma zâmbi forţat, ştiind că Sally avea dreptate. Simplul fapt câă se simţea nefericită nu era un motiv să-i strice plăcerea. În fond, munciseră amândouă ca nişte sclave ca să pregătească un dineu fără egal şi putea foarte bine să savureze şi ea o parte din plăcere – dacă nu şi din mâncare.

— Cum e inelul? îl întrebă ea pe tânăr.

Cu grijă, acesta deschise cutia, pentru a dezvălui un diamant enorm, în formă de pară.

— *Ăsta* nu e de la Moyses Stevens, remarcă glumeţ Sally.

— De fapt, e de la cartier, sosi răspunsul. A trebui să-l livrez personal, ca să se acopere asigurarea.

Sally privi cu atenţie inelul, apoi îl ridică din cutie şi fluieră încer, deloc elegant, văzându-i scânteierile albe-albăstrii pe deget.

— Dred că a costat o avere, presupuse ea.

— Douăzeci de mii de lire sterline, preciză tânărul. Presupun că va fi cineva aici toată ziua, altfel va trebui să rămân ca să-l păzesc.

— Nu e nevoie, îl încredinţă Emma. O să-l păzim noi, cu preţul vieţii!

— Douăzeci de mii de lire sterline pentru un inel, murmură Sally când rămaseră singure. Domnul Andaker trebuie să fie milionar.

— Şi cam prost, replică Emma. Cine să dea atâţia bani pe un gogoloi de carbon?

— N-ai spune asta, dacă ar fi gogoloiul tău de carbon!

— Poate, încuviinţă Emma, zâmbind.

Ştia că Jake n-ar fi avut niciodată o idee atât de romantică. Asemenea lucruri se întâmplau numai în cărţile lui. În realitate, era pragmatic şi direct – şi necredincios.

— Mă întreb dacă şi ea e la fel de bogată ca el, murmură Sally.

— Cine? se interesă Emma, cu gândurile duse departe, spre Jake, a cărui ultimă fotografie de presă fusese transmisă de la Los Angeles, unde semna contractul pentru scenariul unei producţii de milioane de dolari menită să-l alunge pe James Bond de pe marile ecrane.

— Norocoasa, răspunse Sally. Pariez că e o bucăţică răscoaptă, cu faţa ca un dovlecel. Genul ăsta îi agaţă cel mai adesea pe bogătaşi.

— Mai degrabă, e o fată care i se vinde unui bărbat destul de bătrân ca să-i fie tată, replică Emma. Probabil că tocmai de-asta domnul Andaker se dă aşa peste cap pentru ea.

— Se dă peste cap şi bâldâbâc în apă, ca să se scufunde după comoara scufundată, chicoti Sally. O să aibă mare nevoie de ea, dacă are de gând **s**-o trateze în continuare pe doamna Andaker în stilul ăsta!

Emma râse şi, amuzate, reveniră amândouă la bucătărie ca să gătească în continuare. Era o zi lungă şi obositoare, deşi o mare parte din specialităţi fuseseră preparate înainte. Dar, pe măsură ce se apropia seara, munceau tot mai încet, iar Emma începea să simtă o plăcere neaşteptată la gândul celor ce se anunţat. Măcar să se bucure pentru fericirea altora, decât să nu aibă parte de nicio bucurie.

Cu cincisprezece minute înainte de sosirea domnului Andaker şi a invitaţilor, intră în sala de mese pentru o ultimă inspecţie. Sally aranjase decorul perfect. Feţele de masă roz, cu şervete asortate, pahare şi tacâmuri sclipitoare, erau puse în evidenţă de aranjamentele florale din centru, în jurul cărora stăteau lumânări roşii înalte, în sfeşnice de sticlă.

Lumina lor se reflecta în grinzile închise ale plafonului, pâlpâind jucăuş, ca şi cum petrecerea ar fi şi început deja.

— Parfumul e divin, spuse încet Emma, privind spre masele de flori ce umpleau salonul. Poate-ar trebui să folosim permanent flori**din** astea.

— Numai dacă vrem să ieşim permanent în pierdere! râse Sally.

Numai ce vezi aici ne-ar costa cât profitul pe-o lună!

— Ştiu, iar cel mai trist e că până dimineaţa mor toate. După ce salinul se umple, căldura o să le ofilească imediat.

Emma se întrerupse, auzind un scrâşnet de frâne în faţa restaurantului.

— Sosesc. Repede, scoate-ţi şorţul!

— Pentru ce? Las să vadă domnul Andaker cum muncim. Poate-o să ne dea şi-o primă!

Sally stătu pe loc, iar Emma, ascunzându-şi amuzamentul, rămase lângă ea. Portiera unei maşini se trânti, paşii cuiva traversară trotuarul, iar uşa se deschise.

Încadrat între grinzile maro stătea cel mai chipeş om pe care-l văzuse Emma vreodată. Înalt, lat în umeri, cu pielea bronzată şi păr des, în culoarea unei monezi de aur. Chiar şi în lumina romantică a lumânărilor, albastrul ochilor lui – ca al cerului de vară – se distingea perfect, precum şi lucirea dinţilor albi, când intră zâmbind, îmbrăcat elegant, în sacou alb de seară şi pantaloni negri.

— Bună seara, Emma, o salută Jake.

Emma deschise gura să vorbească, dar nu ieşi niciun sunet. Înghiţi în sec, însă nu reuşi nici acum să-şi mişte limba.

— Îmi dau seama că eşti surprinsă, spuse el calm. Dar am venit să iau cina aici.

Emma înghiţi iar în sec.

— Mă tem că ai ghinion. Toate mesele sunt rezervate.

— Ştiu, răspunse el. E petrecerea *mea*.

Îl privi înnebunită.

— A *ta*? Dar… numele… cecul…

— Văd că nici acum nu te pricepi la anagrame – e alta, tot pentru Jake Sanders. Ştiam că nu mi-ai fi acceptat niciodată comanda, dacă aş fi făcut-o pe numele meu. Cât despre cec – a fost uşor de aranjat, la bancă. Mi s-a părut o idee amuzantă.

— Dar eşti un… un…

Emma nu-şi găsea cuvintele. Ce farsă cinică! Niciodată nu-şi imaginase o asemenea răzbunare din partea lui, dar altfel nu putea să-şi explice ceea ce făcuse. Nu avea nicio îndoială că Jake ştiuse cui îi aparţinea restaurantul, deşi scrisoarea lui fusese adresată pe numele lui Sally. De-asta nu se arătase deloc surprins la vederea ei. Ba chiar, părea la fel de netulburat ca şi cum s-ar fi despărţit abia cu o zi în

urmă, şi în termenii cei mai prietenoşi.

Cu un efort, îşi stăpâni nervii.

— Eşti plin de idei amuzante, nu-i aşa? Iar faptul că-ţi sărbătoreşti logodna aici e deosebit de hilar. Cine-i norocoasa?

— O idioată.

— Te rog să mă scuzi!

— Ai şi toate motivele, replică el cu tărie. Dacă ai fi avut o fărâmă de minte, am fi putut evita complet anul ăsta irosit degeaba.

— Vrea cineva să-mi explice şi mie ce se întâmplă? îi rugă Sally, iar Jake îi adresă unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete ale lui.

— Încerc să-i spun logodnicei mele că ne-a făcut pe amândoi să trecem fără rost prin torturile – tortúrile, nu tórturile – iadului.

— Of, termină! strigă Emma, în pragul lacrimilor. Dacă asta-nseamnă glumă la tine, nu vreau să am parte de ea.

— Nu e nicio glumă, Emma.

Jake înaintă spre ea, dominând-o mai mult decât oricând cu statura lui.

— Te iubesc şi am să te iau de soţie.

— Nici în vecii vecilor!

— *Pentru* vecii vecilor! o corectă el. Da, iubita mea. Pentru toată viaţa. Numai pe tine.

Îi aruncă o privire rugătoare lui Sally, care înţelese aluzia şi dispăru în bucătărie.

— Şi acum, continuă el încet, unde rămăsesem?

— La plecarea ta de-aici. Dacă-ţi închipui să mă poţi duce cu vorba, ţi-ai ieşit din minţi!

— Că mi-am ieşit din minţi nu încape nicio îndoială, confirmă el. În starea asta sunt din clipa când te-am cunoscut. O, Emma, de ce nu mi-ai dat nicio şansă să-ţi explic?

— Fiindcă nu-mi plac poveştile tale, strigă ea furioasă, şi n-aveam chef să ascult încă una dintre ele. Şi acum, ieşi afară! Placă di-auci până nu-l chem pe Peter! adăugă, înnebunită.

— Pe care Peter? întrebă el zâmbind.

— Pe soţul meu! Ne-am căsătorit, şi…

— Mincinoasă mică, o întrerupse Jake, venind atât de aproape încât pieptul lui îi atinse sânii; o sfredelea din ochi cu o dorinţă atât de intensă încât inima Emmei o luă razna, iar familiara slăbiciune a dragostei şi dorinţei o pătrunse până în măduva oaselor. Mincinoaso,

repetă el. Pam mi-a trimis anunţul despre logodna lui, împreună cu articolul despre restaurantul vostru, apărut în revista aia de duminică. De-asta sunt aici.

În timp cevorbea, Emma îl studia îndeaproape, conştientă că, pe sub pielea bronzată, arăta mai vârstnic şi mai puţin nepăsător. Fruntea cândva netedă îi era uşor brăzdată, iar de la colţurile ochilor i se răsfirau riduri mărunte.

— Nu **s**-a schimbat nimic între noi! replică ea cu asprime. N-aveai niciun drept să vii aici!

— Ba am. Ţi-am cumpărat serviciile pentru seara asta şi altceva nici nu mă gândesc să fac.

Întinse mâna şi o sili să se aşeze pe un scaun.

— Şi acum, stai jos şi ascultă-mă.

Arăta destul de ameninţător ca **s**-o forţeze, iar Emma se conformă, tăcută.

— Foarte bine, murmură ea. Spune ce ai de spus, şi pe urmă pleacă.

— După ce mă asculţi – ceea ce ai refuzat să faci înainte – cred că-mi vei cere să rămân.

Zâmbi scurt.

— Vom vorbi despre ultima ta noapte la vilă.

— Nu!

— Ba da, insistă el ferm. M-ai acuzat că mă dusesem din camera ta **într**-a Celiei, iar când am negat, ai preferat să nu mă crezi.

— N-ai negat destul de convingător.

— Mi-era teamă. Cel puţin, atâta timp cât era de faţă şi Pam.

Făcu o pauză.

— Înţelegi, am crezut că David fusese la Celia.

Emma înălţă capul, privi**ndu**-l lung.

— *David*? Nu pot să cred!

— Ei, când Pam a spus că ieşise din cameră ca să se ducă la o plimbare… iar tu nu l-ai văzut, deşi erai tot în grădină… am adunat doi şi cu doi şi mi-a dat cinci. Totuşi, ştiam că lui Pam nu-i trecuse prin minte aşa ceva – evident, ea presupunea că eu fusesem la Celia – şi nu puteam să spun nimic fără să-i dau de bănuit. Un singur cuvânt greşit din partea mea ar fi distrus o căsnicie absolut fericită. Dar, desigur, tu nu mi-ai dat şansa să-ţi vorbesc între patru ochi.

— De ce n-ai venit după mine? întrebă Emma. M-ai lăsat să plec

de la vilă crezând...

— Puţin îmi păsa ce naiba credeai! o întrerupse el violent. Neîncrederea ta mă înfuriase atât de tare, încât îmi venea să te strâng de gât. Dacă nu puteai avea încredere în mine înainte de căsătorie, ce şansă mai aveam pe urmă? Am sperat că voi putea trăi fără tine şi mi-am dat toată silinţa. Dar nu pot, Emma. Te iubesc prea mult.

Emma avea senzaţia că lumea se întorsese cu susu-n jos. Va să zică, nu Jake fusese la Celia! Suferise atâtea chinuri, un an de zile, degeaba.

— Deci, David a fost... murmură ea.

— Nu, n-a fost nici David, spuse scurt Jake.

Emma îl privi lung, neputând înţelege ce voia să spună. Şi, într-un fel, nici nu era important. Pentru ea nu conta decât că nu fusese Jake.

— N-a fost nici David, repetă el. Când am stat de vorbă, după ce te-a dus pe tine la aeroport, a negat categoric. Ba chiar, a râs de mine. Aşa că nu mai rămânea decât o singură persoană.

— Peter! exclamă Emma, şi deodată toate piesele de puzzle căzură la locurile lor. Totul trebuie să fi început în după-amiaza aceea, la Formentor. O, de ce n-a recunoscut?

— Ştia că mă suspectai pe *mine*?

— Nu. I-am spus doar că mă certasem cu tine, dar nu i-am prezentat niciun motiv. Of, numai de-aş fi făcut-o! strigă ea, începând să tremure violent.

— Mai vrei să mă dai afară? întrebă Jake, ridicând-o în picioare. Nu fi prea furioasă pe tine însăţi, iubito. Aveam o reputaţie destul de dezonorabilă, iar tu te temeai de mine atât de tare, încât nici nu ştiai cum să mă judeci.

— Nici felul cum te purtai cu Celia nu m-a prea ajutat! se răsti ea.

— Erau numai vorbe goale, îi reaminti Jake. De-asta era atât de iritată cu mine şi pe urmă s-a întors spre Peter.

— Bietul Peter, murmură Emma. Nu-l voiam, aşa că s-a consolat cu Celia.

— O să fie-nnebunită după tine dacă te-aude spunând asta, comentă Jake sec. Dar să nu mai pierdem vremea vorbind despre ei. *Noi* suntem mai importanţi.

— Ce-i cu noi?

Jake îşi lipi obrazul de al ei.

— Mărită-te cu mine cât mai curând, Emma. Nu mai pot continua aşa. Am muncit şi m-am distrat ca un nebun, încercând să mi te scot din minte, dar nimic nu-mi poate astâmpăra nevoia de tine.

— Eu n-am făcut decât să muncesc, spuse ea sec, retrăgându-se din îmbrăţişare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Nu mă lua pe ocolite, Emma. De-acum încolo, între noi trebuie să existe o sinceritate deplină.

— Foarte bine.

Emma trase aer în piept.

— Te iubesc, Jake. Mai mult decât oricând, dacă e posibil. Dar mi-e frică. Mă face să fiu geloasă şi vulnerabilă.

— Vulnerabilă?

— Temătoare, îi explică ea. În meseria ta, întâlneşti atât de multe femei frumoase, încât niciodată n-am să mă pot relaxa.

— Ce copilă eşti, comentă el tandru, urmărindu-i cu degetele conturul obrazului. Dacă m-ar interesa doar o faţă drăguţă, aş avea la dispoziţie zeci şi zeci din care să aleg. Dar vreau mai mult decât atât. De-asta te rog să te măriţi cu mine – da, iubita, mea, *te rog*. O dată ce m-am îndrăgostit de tine, nicio altă femeie nu m-a mai putut satisface.

O strânse în braţe, lipindu-i trupul de al lui.

— Simţi cât de mult te doresc? întrebă el, cu glasul îngroşat? Simte, şi să nu te mai temi niciodată. Eşti tot ce mi-am dorit în viaţa mea, Emma.

Gura i-o acoperi pe a Emmei, mişcându-şi delicat buzele peste ale ei.

— Dacă te mai ţin mult aşa în braţe, o s-avem noaptea nunţii înainte de termen!

Cu un uşor ţipăt, Emma se smulse din îmbrăţişarea lui, roşie la faţă, cu ochi strălucitori – dar Jake n-o lăsă să-i scape, rămânând cu mâinile pe umerii ei.

— Te măriţi cu mine?

— Da, da, da! strigă ea.

— Slavă Domnului! oftă el din toată inima. Măcar m-am ales cu o bucătăreasă permanentă.

Emma râse.

— Şi cina din seara asta? O aruncăm?

— Piară gândul! Într-o jumătate de oră sosesc câteva maşini

pline, de la Londra. Şi am aranjat ca şi bunicii tăi să fie luaţi de-acasă şi aduşi aici.

— Cum ai…

— Pam, îi explică el. Ea a fost ajutorul şi detectivul meu.

Colţurile gurii i se arcuiră.

— Aşa că avem la dispoziţie treizeci de minute ca să ne facem planuri de viitor.

Emma nu avea nevoie să-l întrebe care erau acele planuri. Căldura gurii lui îi spunea totul; şi ştia că, atunci când erau scrise ultimele capitole, nu urmau să aibă nicio legătură cu gătitul ei!

— Sfârşit